

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารทางการศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพและการเตรียมความพร้อมเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 เป็นปีที่มีลักษณะการรวมกลุ่มประเทศทำให้เกิดผลกระทบทางด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านแรงงานเนื่องจากภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางในการประสานงานระหว่าง ประเทศเมื่อจบปริญญาตรีต้องใช้องค์ความรู้ที่เรียนมาทั้งหมดให้เกิดประโยชน์สูงสุดซึ่งจะต้องรู้ ภาษาอังกฤษ รอบรู้ประวัติศาสตร์และรู้เทคโนโลยีด้วย

มีการเปิดเสรีทางอาชีพจะมีแรงงานต่างชาติเข้ามาทำงานในเมืองไทย แต่นานไปคนไทยจะไม่มีงานทำหรือโดนแย่งงานจากแรงงานต่างชาติเมื่อมีกฎแล้วต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของประเทศนั้นๆ ซึ่งต้องมีการตกลงและในที่สุดก็บรรลุข้อตกลงทั้งหมดแล้วแต่ไทยยังไม่ลงนามเพราะติดกรอบทางด้านกฎหมายรัฐธรรมนูญเนื่องจากการทำข้อตกลงกับต่างประเทศต้องได้รับความยินยอมจากรัฐสภา แต่สิ่งสำคัญคือเรื่องของสมรรถนะความรู้ ความสามารถในการบริการ การทำงานกับเพื่อนร่วมงาน อย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถในการปรับตัว ความเร็วในการทำงาน ความยืดหยุ่นในการทำงาน เป็นหลักแต่ต่อไปนี้จะทำงานตามหน้าที่ คนมีสมรรถนะดีคือคนที่ทำงานเร็ว เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ

นอกจากนี้ภารกิจและนโยบายสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการยกระดับคุณภาพการจัดอาชีวศึกษาระดับนักศึกษา ยกย่องความสามารถของนักศึกษาเพื่อให้ผู้สำเร็จอาชีวศึกษามีขีดความสามารถในการแข่งขันทั้งสมรรถนะหลัก (Core Competency) และสมรรถนะการทำงานตามตำแหน่งหน้าที่ (Function Competency) โดยใช้ V- NET (ซึ่งเป็นสถาบันทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษา เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ บริหารจัดการและดำเนินการเกี่ยวกับการศึกษา วิจัย พัฒนา และให้บริการ ทางการศึกษาและทดสอบทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งเป็นศูนย์กลางความร่วมมือ ด้านการทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติ และระดับนานาชาติ) และการประเมินระดับห้องเรียน สร้างเสริมทักษะอาชีพในอนาคตด้วยกิจกรรมองค์การวิชาชีพ ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม วิถีประชาธิปไตย ความมีวินัย เสริมสร้างทักษะชีวิต ด้านนวัตกรรม/ สิ่งประดิษฐ์ การเป็นผู้ประกอบ การพัฒนาทักษะ การคิดบนพื้นฐาน Competency Based Technology และ Creative economy รวมทั้งการแก้ปัญหาด้านพฤติกรรมและการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ อาทิ สุภาพบุรุษอาชีวะ ลูกเสือ กีฬา และการป้องกันแก้ไขการทะเลาะวิวาท ด้านการเตรียมนักศึกษาสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ASEAN โดยการเพิ่มจำนวนสถานศึกษา English Program (EP) Mini English Program (MEP) ทุกจังหวัด ใช้หลักสูตรสื่อต่างประเทศ สนับสนุนการฝึกงานต่างประเทศ/บริษัทต่างประเทศ และในประเทศ ยกย่องทักษะด้านภาษาอังกฤษในงานอาชีพ ส่งเสริม การเรียนรู้ภาษาประเทศคู่ค้า จัดระบบ Sister

School ทุกประเทศใน ASEAN มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางสังคม สร้างความเข้าใจอันดีงามระหว่างประเทศ (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศธุรกิจ กรมอาชีวศึกษา (พุทธศักราช 2546 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546). , หน้า 1-12) ดังนั้น ช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 11 จึงมุ่งเน้น การพัฒนาคนทุกช่วงวัยให้เข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญกับหลักคิด หลักปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จิตใจที่สำนึกในศีลธรรม คุณธรรมจริยธรรม และความเพียร มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในสังคม และส่งเสริมสถาบันทางสังคมให้แข็งแกร่งและเอื้อต่อการพัฒนาคน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 , หน้า 11) ประกอบกับปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยเข้าสู่การเป็น สมาชิกของประชาคมอาเซียน (Association Of South East Asian Nations :ASEAN) สภารัฐมนตรี ศึกษาอาเซียนได้กำหนด ยุทธศาสตร์สำคัญเช่นการสร้างความรู้ของประชากรในการก้าว สู่ประชาคมอาเซียน ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่กำหนดให้เป็นภาษากลาง ของประชาคมอาเซียน ซึ่งตามกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” หรือ “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมีนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง (Child-Centered) ซึ่งไม่เน้นไวยากรณ์ มีเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ทักษะ (Integrated 4 skills) คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้สื่อเอกสารจริงในการจัดการเรียนการสอน (Authentic Materials) นักศึกษาสามารถสืบค้นข้อมูลได้ด้วยตนเอง (Self-Access) และประเมินตนเองได้โดยประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) และในสถานการณ์จริงการเรียนการสอนในปัจจุบัน จึงไม่เน้นเฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่เน้นให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของภาษา (Focus on Meaning) ให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงต่าง ๆ (Real Situation) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างนักศึกษากับนักศึกษากับครูทำให้นักศึกษาได้มี โอกาสเรียนรู้ภาษาเพื่อ การสื่อสารอย่างเต็มความสามารถตามความถนัด คำนึงถึงความเหมาะสม และความแตกต่างระหว่างบุคคลให้สามารถนำไปใช้ได้จริงต่อการเรียนการสอนในปัจจุบัน โดยผ่าน จากกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เรียนรู้จากสถานการณ์จริง (Real Situation) ซึ่งครูมีหน้าที่เป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น (Teacher is as a facilitation)

จากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร นักเรียนไทยมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 40.41 คะแนน และยังมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าประเทศที่เข้าร่วมโครงการบางประเทศ คือ จีน-ฮ่องกง จีน-ไทเป และชิลี (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2556, หน้า 14) และจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (V-NET) ของนักศึกษา 2557 มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 22.13 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา เขต 11 ร้อยละ 29.26 ผลการประเมินระดับโรงเรียนตากพิทยาคม วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2555-2557 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 31.75 ร้อยละ 30.99 ร้อยละ 36.63 (โรงเรียนตากพิทยาคม, 2557)

สภาพปัญหาการเรียนการสอนอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (๐31202) ของนักเรียนในปี การศึกษา 2561 คิดเป็น ร้อยละ 30.52 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้าน การอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่สถานศึกษากำหนด คือ ร้อยละ 70 จากการสัมภาษณ์ครูทั้งหมด 15 คน พบว่าทักษะการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุดจึงต้องปรับปรุงแก้ไขเร่งด่วน นอกจากนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ จากการประเมินผลการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด นักเรียนยังไม่เห็นประโยชน์ของการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน สรุปความ แปลความ และจับใจความสำคัญไม่ได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการสอนที่ไม่เอื้อต่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาแต่เป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นให้ นักศึกษาจดจำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และการแปลจึงทำให้นักศึกษาไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ที่ นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และมุ่งเน้นสอนตามหนังสือแบบเรียนทำให้นักเรียนมีปัญหาในการอ่านเรื่องที่ยาก (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540, 46) มีการวัดและประเมินผลโดยวัดการจำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และการแปลนักเรียนไม่สนใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและขาดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพราะไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนดไว้จึงมีความจำเป็นที่ครูจะต้องทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักศึกษา ได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางให้มากขึ้นเพื่อให้นักศึกษาเกิดปฏิสัมพันธ์กันในชั้นเรียน (Classroom Interaction) เพราะการมีแรงจูงใจที่ดีเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Genre-Based Approach) เป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง ที่เน้นการจัดกิจกรรมเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ยึดหลักทฤษฎี ภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systematic Linguistics Theory) ของเอ็ม เอ เค ฮอลลิเดย์ (M.A.K. Halliday) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย , 2531, หน้า 24-25) การสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบบรรทัดฐานเป็นวิธีสอนที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อความ (Text) ตามอรรถลักษณะ (Genre) รวมทั้งบริบททางวัฒนธรรม แนวการสอนตามทฤษฎีนี้เป็นการใช้คำศัพท์ในแต่ละสถานะของผู้สื่อ ความ เรียกว่า ทำเนียบภาษา (Register) การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ผู้สอนใช้เนื้อความแต่ละ อรรถลักษณะ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษา ซึ่งเป็นตัวป้อนที่สามารถเข้าใจอย่างชัดเจน เพราะวิธีการสอนนี้ได้ครอบคลุมรูปแบบภาษาทั้งหมด เช่น เสียงคำศัพท์ ไวยากรณ์ และความหมาย ซึ่งทำให้รับรู้เรื่องราวได้อย่างชัดเจน สำหรับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญเพื่อเป็น การให้รูปแบบที่ถูกต้องและจัดเนื้อหาตามชนิดอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ ซึ่งผู้เขียนมี วัตถุประสงค์จะนำเสนอข่าวสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยมีอรรถลักษณะ 4 องค์ประกอบ คือ 1) พาดหัวเรื่อง (Headline) 2) ความนำ (Lead) 3) รายละเอียดของ

ข่าว (Additional Information) และ 4) สรุปข่าว (Conclusion) ดังเช่นผลงานวิจัยความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษใน ต่างประเทศ ด้วยวิธีสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ อรรถฐาน (Genre-Based Approach) เชคเตอร์ และ ชเชคเตอร์ (Shecter & Schecter, 1987, pp.23-25) พบว่าวิธีสอนนี้ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจภาษา และใช้ภาษาได้อย่างดียิ่ง ฮีแลนด์ (Hyland, 1990) พบว่าวิธีสอนนี้มี ประโยชน์มากและส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียน ฮวน (Hyon, 1995) ผลปรากฏว่าความเข้าใจใน การอ่าน-เขียนของนักเรียนมีพัฒนาการขึ้นอย่างมากและสรุปว่า การสอนอ่านโดยใช้ทฤษฎีอรรถฐาน เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และสามารถพัฒนาให้นักศึกษาหันมา สนใจตำรามากขึ้นอีกด้วย สอดคล้อง กับผลงานวิจัยในประเทศของ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความ เข้าใจ และเจตคติต่อการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตาม แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ อรรถฐาน (Genre-Based approach) ด้วยอรรถลักษณะของนิทาน กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วย อรรถลักษณะของนิทานหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการ สอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

สุขุมล ปาसानะย์ (2554, หน้า 103) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดช่องนนทรี สำนักงานเขตยาน นาวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของนิทาน(Narrative Genre Features) กับการสอนตามคู่มือครู (Teacher's Manual) ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดช่องนนทรี สำนักงานเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอน ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของ นิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแรงจูงใจต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดช่องนนทรี สำนักงานเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอน ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของ นิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ขั้นตอนในการสอนจาก สงวนศรี ไทรอค (2547, หน้า 9-10) โดยมี ขั้นตอนในการสอน 5 ขั้น ดังนี้ 1) แจกจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมาย ในการ อ่าน-เขียน ว่าเป็นการอ่าน-เขียนรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ ในการ นำเสนอข่าวสารหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน 2) ให้อุปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ เมื่อนักศึกษาอ่านหนังสือพิมพ์แล้ว เข้าใจหัวข้อข่าว (Head line) ความนำ (Lead) บอกข้อมูลเพิ่มเติม ของข่าว (Additional Information) และสรุปข่าว (Conclusion) และนำมาเขียนข่าวได้ 3) ขั้น แสดงบทบาทสมมติ เพื่อเป็นการบูรณาการ ทักษะการฟัง-พูด 4) ขั้นทำงานกลุ่มตามรูปแบบอรรถ ลักษณะของหนังสือพิมพ์ และ 5) ขั้นทำงานเดี่ยวตามรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแรงจูงใจมีส่วนสัมพันธ์กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังเช่น กิราร์ต (Girart, 1997, p.97) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน-เขียน เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นและในทางกลับกันเมื่อนักเรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ก็จะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นการสร้างแรงจูงใจที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษซึ่งทำให้นักเรียนรักวิชาภาษาอังกฤษได้นั้น ครูต้องสอนให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านคือสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ มีทักษะในการอ่านที่ดีคือสามารถนำวิธีการอ่านที่ครูสอนไปใช้ในการอ่านเนื้อความอื่นๆ ในชีวิตประจำวันได้

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษ ปัญหาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และจากข้อค้นพบเกี่ยวกับวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียน และแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) เพื่อแก้ปัญหาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัย ดังนี้ ผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม อีกทั้งยังสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่สนใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นอื่นๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่จะศึกษา เนื้อหาและระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ห้องเรียน รวม 216 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 10 โรงเรียนตากพิทยาคม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ31202) จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features)

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ

2.2.1 ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ

2.2.2 แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 22 ชั่วโมง ทำการทดสอบก่อนการทดลอง 2 ชั่วโมง ทำการทดลอง 18 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังการทดลอง 2 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาจาก รายงานข่าวจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่พบในชีวิตประจำวันที่มีเนื้อหาสอดคล้องตามโครงสร้างองค์ประกอบตามรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์มีระดับความยากของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับหลักสูตรระดับช่วงชั้นที่ 4 พุทธศักราช 2551 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และหลักสูตรของสถานศึกษาซึ่งมีเนื้อหา และจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน รหัส อ31202 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ Bangkok Post/ The Nation/Student Weekly และจากการสืบค้นรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ ซึ่งนำมาสร้างเป็นแผนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานโดยใช้อรรถลักษณะของข่าว หนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) 6 เรื่อง ดังนี้

ตาราง 1 แผนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานโดยใช้อรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features)

สัปดาห์	เรื่อง	ชั่วโมง	หมายเหตุ
1	Falling Overpass Kills Driver	3	
2	MT.Mayon Erupts Huge Rocks Kill'5	3	
3	France Surprise Powerful Russia In Major Upset	3	
4	Prices Set For Digital TV Licences , Converter Box Subsidies	3	
5	Private School Teachers Want Rick Money	3	
6	Why Education Is Important In Our Life	3	

นิยามปฏิบัติการตัวแปร

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นิยามปฏิบัติการตัวแปรดังนี้

1. วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้ อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หมายถึง วิธีสอนโดยการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญเพื่อเป็นการให้รูปแบบ ที่ถูกต้อง (Form and Purpose) อีกทั้งการใช้ภาษา (Language Use) ที่ชัดเจนอย่างถูกต้องและจัด เนื้อหาตามชนิดอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ซึ่งผู้เขียนมี วัตถุประสงค์จะนำเสนอข่าวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยมีอรรถลักษณะเป็นองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ 1) หัวข้อพาดข่าว (Headline) 2) ความนำ (Lead) 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) และ 4) สรุปข่าว (Conclusion) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอนในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานโดยใช้อรรถ ลักษณะ ของข่าวหนังสือพิมพ์ โดยมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 แจกจุดประสงค์และให้รูปแบบเพื่อให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน-เขียน ว่าเป็นการอ่านรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report) ซึ่งผู้สอนมีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ ข่าวสาร หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และให้รูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) จากแผนภูมิอรรถลักษณะของการรายงานข่าวมีอรรถลักษณะ 4 องค์ประกอบ คือ 1) พาดหัวข่าว (Headline) สรุปย่อสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอักษรตัว ใหญ่ สะดุดตา 2) ความนำ (Lead) ข้อความที่ให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอกเกิดอะไร กับใคร เมื่อไหร่และที่ไหน 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) ข้อมูลเพิ่มเติมประกอบขยาย ความสำคัญของข้อมูลที่กล่าวมาแล้วในความนำเป็นข้อเท็จจริงที่ลดความสำคัญ Lead 4) สรุปข่าว (Conclusion) การบอกผลหรือการติดตามข่าวต่อไปโดยให้นักเรียนดูโครงสร้างแผนภูมิอรรถลักษณะ หนังสือพิมพ์ ที่แจกให้ใน Handout 1 จากนั้นครูอ่านเนื้อเรื่องข่าวใน Handout 2 และให้นักเรียน อ่านหนังสือพิมพ์เป็นส่วน ๆ จนครบทั้ง 4 ส่วน ตามครูทั้งชั้นจนจบข่าว

ขั้นที่ 2 เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด ครูนำข่าวเรื่อง “Falling Overpass Kills Driver” จาก Handout 2 ให้นักเรียนอ่านทีละประโยคโดยนำครูสอนคำศัพท์ใหม่ โดยเสนอในรูปประโยค และมีรูปภาพประกอบเพื่อสื่อ ความหมาย นักเรียนทุกคนฟังการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากครูทีละประโยคและอ่านตามทั้งชั้น จนครบทุกประโยค จากนั้นฝึกอ่านออกเสียงตามพร้อมกันทั้งชั้นทีละแถว หรือสุ่มทีละคน ตามลำดับ นักเรียนช่วยกันบอกความหมายจากนั้นให้นักเรียนจับคู่ทำแบบฝึกหัด (Pair work) ใน Worksheet 1 (B.O. 1) (Matching) ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำตอบ โดยครูสุ่มถามจากนักเรียนบางคู่ดังนี้

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน ให้แสดงบทบาทสมมติ โดยคิดสถานการณ์ และบทสนทนาสั้นๆ ให้สัมพันธ์กับเรื่องจากข่าวที่ได้อ่านข่าวอาสาสมัครหรือสุ่มเลือก 1 กลุ่ม แสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน (เพื่อให้นักเรียนได้บูรณาการทักษะฟัง-พูด)

ขั้นที่ 4 ชั้นวิเคราะห์องค์ประกอบของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์และทำแบบฝึกหัดงานกลุ่ม นักเรียนทำงานกลุ่ม โดยอ่านเนื้อเรื่อง และเขียนส่วนประกอบของอรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ใน Worksheet 2 (B.O.2) นักเรียนอภิปราย หาคำตอบร่วมกัน ครูสุ่มเลือก 1-2 กลุ่ม เพื่อพุดนำเสนอหน้าชั้นเรียนและตรวจคำตอบร่วมกัน

ขั้นที่ 5 ทำแบบฝึกหัดงานเดี่ยว ให้นักเรียนอ่านข่าวแล้ว แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่อ่านใน Worksheet 3 (B.O. 3)

2. ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ที่นักเรียนอ่านข่าวแล้วสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ จับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ เรียงลำดับเหตุการณ์ สรุปความ และแสดงความคิดเห็นของข่าวแล้วสามารถเขียนข่าวเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบประกอบด้วย 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ เป็นข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นข้อสอบแบบอัตนัยเขียนเติมจากเนื้อข่าวที่กำหนดให้เติมในช่องว่าง จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน รวมทั้งหมด 30 คะแนนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการพัฒนาหาคุณภาพแล้วโดยมีค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับเท่ากับ .91

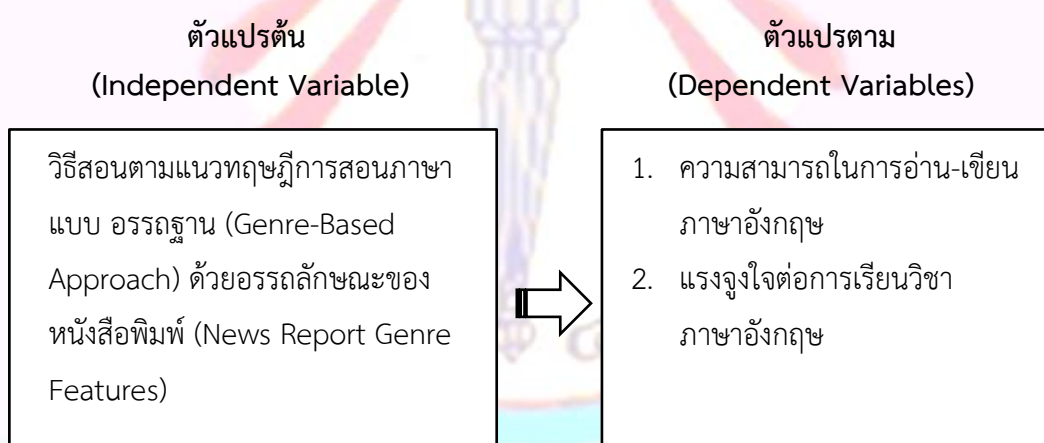
3. แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ซึ่งเป็นกระบวนการเกิดขึ้นตลอดเวลา ในการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (News Report Genre Features) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ซึ่งเป็นพฤติกรรมแสดงออกถึงการมองเห็นคุณค่าเกิดความพึงพอใจและเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอดุสาหะ ความเพียรพยายาม มีความต้องการและความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนวัดได้จากแบบวัดแรงจูงใจ ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating

Scale) ตามเกณฑ์ของ ลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการพัฒนา ทาคุณภาพแล้ว โดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .88

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีเอกสาร หลักการ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยใช้อรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Genre Feature) ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ยึดหลักการพัฒนาจากแนวภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) เอ็ม เอ เค ฮอลลิเดย์ (M.A.K. Halliday) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ (อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531, หน้า 24-25) ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ ขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ตามรูปแบบ อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ของ สงวนศรี ไทรอค (2547, หน้า 9-10) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงโสธร (2538, หน้า 131-141) และประยุกต์ใช้แบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของสมชาย ธีธธนกุล (2527: หน้า 59) ซึ่งสามารถสรุปออกมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐาน ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. แรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
 - 1.1 จุดประสงค์
 - 1.2 มาตรฐานตัวชี้วัด
 - 1.3 โครงสร้างหลักสูตร
 - 1.4 คำอธิบายรายวิชา ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน
 - 1.5 ตัวชี้วัดรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน
2. หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.3 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.4 ความสามารถในการอ่าน
 - 2.5 เกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่าน
 - 2.6 หลักการและขั้นตอนในการสอนอ่าน
 - 2.7 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน
 - 2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร
 - 2.9 หลักการตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
3. หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 3.1 ความหมายของการเขียน
 - 3.2 การทดสอบความสามารถในการเขียน
 - 3.3 องค์ประกอบของการเขียน
 - 3.4 ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.5 เกณฑ์การประเมินการเขียน
4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน
 - 4.1 ความหมายของการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน
 - 4.2 ทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน
 - 4.3 อรรถลักษณะของภาษา

- 4.4 การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ
- 4.5 แนวทางการประเมินการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ
- 4.6 ประโยชน์ของวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ
5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 5.1 ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 5.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 5.3 วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 5.4 ทฤษฎีความรู้เดิมกับการเรียนรู้
 - 5.5 การได้มาซึ่งภาษา (Language Acquisition)
 - 5.6 เทคนิค cloze
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือพิมพ์
 - 6.1 ความหมายของหนังสือพิมพ์
 - 6.2 ประเภทของหนังสือพิมพ์และองค์ประกอบของหนังสือพิมพ์
 - 6.3 ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสือพิมพ์และสื่อเอกสารจริง
 - 6.4 เกณฑ์ในการเลือกใช้หนังสือพิมพ์และสื่อเอกสารจริง
7. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ
 - 7.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 7.2 ทฤษฎีแรงจูงใจ
 - 7.3 ลักษณะความต้องการตามหลักการของมาสโลว์
 - 7.4 ความสำคัญของแรงจูงใจ
 - 7.5 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 7.6 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
 - 7.7 แรงจูงใจกับการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 7.8 การสร้างแรงจูงใจ
 - 7.9 การวัดแรงจูงใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยต่างประเทศ

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach)

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์หรือเอกสารจริงในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (genre-based approach)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์หรือเอกสารจริงในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จัดทำขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในการดำเนินชีวิตสามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น สามารถบูรณาการความรู้ทักษะจากศาสตร์ต่างๆ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภูมิใจในอาชีพ รักงาน รักองค์กร สามารถทำงานเป็นหมู่คณะ และมีความภาคภูมิใจในตนเองต่อการประกอบอาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว องค์กรท้องถิ่นและประเทศชาติ เข้าใจคุณค่าศิลปวัฒนธรรมไทยภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศโดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ และดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.1 จุดประสงค์

1.1.1) เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์คณิตศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นำไปใช้ในการค้นคว้า เพื่อพัฒนาตนเอง และงานวิชาชีพด้านภาษาต่างประเทศธุรกิจให้เจริญก้าวหน้า

1.1.2.) เพื่อให้มีความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ เป็นพื้นฐานในการนำไปใช้ปฏิบัติงานวิชาชีพให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

1.1.3) เพื่อให้มีความรู้ และทักษะในการสื่อสารภาษาต่างประเทศทางธุรกิจ

1.1.4) เพื่อให้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาต่างประเทศ และนำไปประยุกต์ใช้ในงานอาชีพได้อย่างเหมาะสม

1.1.5) เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศแสวงหาความรู้ โดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสม เพื่อพัฒนาตนเองและงานอาชีพ

1.1.6) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศและตระหนักถึงความสำคัญของภาษาต่างประเทศ ในการปฏิบัติงานทางด้านธุรกิจและบริการ

1.2 มาตรฐานวิชาชีพ

- 1.2.1) สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ
- 1.2.2) จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ
- 1.2.3) แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี
- 1.2.4) การควบคุม และพัฒนาคุณภาพ
- 1.2.5) แสดงบุคลิกและลักษณะของผู้ประกอบอาชีพด้านธุรกิจ
- 1.2.6) ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นในสถานการณ์ทางธุรกิจ
- 1.2.7) วิเคราะห์ความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และ วัฒนธรรมและประยุกต์ใช้ได้ตามสถานการณ์
- 1.2.8) ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือ ในการเรียนรู้และประกอบอาชีพ

1.3 โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 4 พุทธศักราช 2551 จะต้องศึกษารายวิชา ดังต่อไปนี้

- 13.1) วิชาสามัญทั่วไป วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 หน่วยกิต
- 13.2) วิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม และภาษาอื่นๆ ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต

1.4 คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน

This course aims to help the students identify the main idea, analyse the essence, interpret and express opinions from listening to and reading feature articles and entertainment articles, as well as provide justifications and examples for illustration. They should be able to write appropriately to ask for and give data, describe, explain, compare and express opinions about matters/ issues/news and situations heard and read and write to summarise the main idea/theme identified from analysis of matters, activities, news, incidents and situations in accordance with their interests.

In addition, the students are expected to; write to exchange data about themselves and various matters around them, experiences, situations, news/incidents and issues of interest to society, and communicate the data continuously and appropriately.

1.5 ตัวชี้วัดรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน

1.5.1 Identify the main idea, analyse the essence, interpret and express opinions from listening to and reading feature articles and entertainment articles, as well as provide justifications and examples for illustration.

1.5.2 Write appropriately to ask for and give data, describe, explain, compare and express opinions about matters/ issues/news and situations heard and read.

1.5.3 Write to summarise the main idea/theme identified from analysis of matters, activities, news, incidents and situations in accordance with their interests.

1.5.4 Write to exchange data about themselves and various matters around them, experiences, situations, news/incidents and issues of interest to society, and communicate the data continuously and appropriately.

2. หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายลักษณะแตกต่างกัน ดังเช่น

พิสมัย วีรศิลป์ (2533, หน้า 23) ได้สรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า “การอ่านคือ กระบวนการทางสมองหรือกระบวนการทางความคิดอันเกิดจากสายตาถอดรหัสความหมายของภาษาที่อ่าน หรือ ที่ผู้เขียนเขียนเรียงไว้ตั้งแต่ระดับคำวลี ประโยค ไปจนถึงข้อความที่เป็นอนุภาค เพื่อเก็บข้อมูลเรียบเรียงเข้าสู่สมองแล้วตีความข้อมูลนั้นเพื่อแยกแยะรายละเอียดต่อไปนับเป็น กระบวนการที่มีความซับซ้อนมีองค์ประกอบหลายประการ และการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้น จะต้องมีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ เช่นทางด้านภาษาและความรู้ทั่วไป ตลอดจนถึงความคิด และวิธีการเขียนของผู้เขียน หรือรู้โครงสร้างของข้อเขียนนั่นเอง

บำรุง โตรัตน์ (2534, หน้า 112) กล่าวว่า การอ่านคือ การแปลความสัญลักษณ์ภาษาเขียน หรือตัวอักษร ผู้อ่านต้องรับรู้ความหมายของสัญลักษณ์และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านก่อนที่ผู้อ่าน จะอ่านเข้าใจต้องเข้าใจสัญลักษณ์การเขียนแทนภาษาพูดก่อน

ปัญญาธิ ทองวิสุทธิ (2541, หน้า 8) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็น กระบวนการสื่อสาร ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนสื่อมาถึง ผู้อ่านโดยใช้ความรู้ และประสบการณ์ในการค้นคว้าความหมายให้ตรงกัน

สมุท เร็นเชวนิช (2539, หน้า 9) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า คือการสื่อความหมาย ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านซึ่งมีกระบวนการถอดรหัส ผู้เขียนจะอยู่ในฐานะของผู้บันทึก รหัสความคิด (Encoder) ส่วนผู้อ่านจะเป็นผู้ถอดรหัสความคิด (Decoder)

สิริวัฒน์ ทองเลิศ (2543, หน้า 20) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียน กับผู้อ่าน โดยผ่านกระบวนการแห่งการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิด ผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจ ถึงความรู้สึกนึกคิดต่างๆเกิดอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับผู้เขียน

สุจิตรา เวทยาวงศ์ (2545, หน้า 16-17) ได้กล่าวว่าการอ่านเป็นกระบวนการโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้อ่านต้องแปลความหมาย และสร้างความเข้าใจสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการความคิด ประกอบกับประสบการณ์เดิมและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้อ่านมาจับใจความสำคัญ สรุปความ เพื่อเข้าใจสิ่งที่อ่าน

ภูมินทร์ เหลลาอำนาจ (2555, หน้า 39) การอ่านเป็นทักษะการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านและในระหว่างที่อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์ที่สำคัญบางอย่างระหว่างภาษากับความคิดเกิดขึ้น เรียกว่า เป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะจดจำกลุ่มคำและรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้นๆ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสรุปความหรือการตีความ จนกระทั่งได้ความหมายจากสิ่งที่อ่านตามความต้องการของผู้เขียน

เดอชองท์ (Dechant, 1982, p. 3) ได้ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นปฏิกริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความหมาย ผู้อ่านจะต้องรวบรวมอักษรเป็นหน่วยความคิด (thought unit) แล้วตีความสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม

ลูและคินเซอร์ (Leu & Kinzer, 1995, p. 12) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการ ที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับตัวอักษร ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมในการเรียนรู้ตอบสนอง และทำความเข้าใจสัญลักษณ์ต่างๆ ความสามารถด้านภาษาเป็นปัจจัยสำคัญในการทำความเข้าใจและตีความหมายของสิ่งที่อ่าน

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายคนที่ให้ความหมายของการอ่านไว้อย่างหลากหลายพอสรุปได้ว่า ความหมายของการอ่านคือ กระบวนการทางความคิดอันเกิดจากการถอดรหัสความหมายของภาษาเป็นการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยกระบวนการแห่งการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิด ซึ่งผู้เขียน จะถ่ายทอดความคิด ความรู้และอารมณ์ โดยผ่านทางตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้ และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่าน บุรณาการทักษะหลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน เช่น การมองเห็นการจำแนกความแตกต่างการวิเคราะห์คำ หรือความหมาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจและการรับรู้ที่ถูกต้องตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียนถึงผู้อ่านมากที่สุด

2.2 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านมีหลายระดับ ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความคิดเห็นไว้มากมายดังเช่นการพัฒนาทักษะการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายอ่านแล้วเข้าใจในสิ่งที่อ่านและได้ประโยชน์จากการอ่านอย่างแท้จริงดังที่ สมุทร เช่นเชาวนิช (2540, หน้า 73) ได้กล่าวไว้ว่าความเข้าใจคือความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์ที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่างๆ หลายๆ ด้านของบุคคลแต่ละคนและถือว่าเป็น องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการอ่านถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใดๆ เลยก็อาจกล่าวได้ว่า การอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้นคืออ่านแล้วไม่สื่อความหมายทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์และไม่ได้ อะไรจากการอ่านเพราะการอ่านเป็นเรื่องของการสร้างมโนภาพจากตัวหนังสือ ให้เกิดเป็นรูปธรรม ขึ้นมาให้ได้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าสามารถเห็นภาพได้รวดเร็วเท่าใดก็จะอ่าน และเข้าใจได้เร็วมาก ยิ่งขึ้นเท่านั้น ซึ่งความเข้าใจนี้มีอยู่ 2 ระดับคือ

1. ความเข้าใจแบบทันที เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยการรู้ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ ต้องรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากพอ จะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญๆ ของสำนวนและประโยคต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง คือความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรอบรู้ ทักษะ และความสามารถในหลาย ๆ ด้าน เพื่อที่จะได้นำมาใช้เป็นเครื่องช่วยทำความเข้าใจต่าง ๆ ได้ถูกต้อง ตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนว่า ต้องการจะให้ความเพลิดเพลิน อธิบาย ชี้แจง สั่งสอน หรือชักจูง นอกจากนี้จะต้องสามารถพิจารณาและไตร่ตรองหาข้อสรุป ให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียน ต้องการ ความเข้าใจแบบนี้จะต้องพึงพาเหตุผล อาศัยการเปรียบเทียบ ระหว่างประสบการณ์ต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่ได้พบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ

วาเล็ทและดิสซิค (Valette & Disick, 1972, p. 41) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 5 ระดับ จากระดับง่ายไปสู่ยาก โดยคำนึงถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนดังนี้ 1) ระดับกลไก (Mechanical Skills) นักเรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดในภาษาต่างประเทศ สามารถ บอกความเหมือนและความแตกต่างได้ 2) ระดับความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถอ่านประโยค หรือข้อความได้อย่างเข้าใจความหมายบอกได้ว่าคำหรือข้อความสัมพันธ์กับรูปภาพใด 3) ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายใหม่ที่มีคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนผ่านมาแล้ว 4) ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ๆ หรือคำที่มีรากศัพท์เดียวกับคำที่นักเรียนเคยอ่านมาแล้วได้เข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจ ทุกคำแต่ก็สามารถ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ 5) ระดับการวิเคราะห้วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถเข้าใจ ความหมายแฝงจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็น ทศนคติ และระดับภาษาที่ผู้เขียนใช้ได้

แฮร์ริส และ ชิเพย์ (Harris & Sipay, 1979, p.318) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านไว้ 4 ระดับ ดังนี้ 1) ความเข้าใจจากสิ่งที่อ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) 2) การตีความสิ่ง ที่อ่าน (Interpretation) เช่นความหมายที่แท้จริงของผู้เขียนซึ่งลึกซึ้งกว่าแบบแรก 3) การอ่านระดับวิเคราะห์ (Critical Reading) คืออ่านแล้วสามารถประเมินและตัดสินใจได้ 4) การอ่านระดับริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative Reading) คือการอ่านแล้วเข้าใจมากกว่าหรือนอกเหนือจากที่ผู้เขียนได้เขียนบอกไว้

เดอชองท์ (Dechant, 1982, pp. 313-314) ได้กล่าวถึงระดับการอ่านไว้ดังนี้ 1) ระดับ ความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือผู้อ่านสามารถอธิบายได้ชัดเจนสามารถจำ และระลึกความคิดหรือรายละเอียดของข้อมูลที่อ่านได้ 2) ระดับการเรียบเรียงลำดับข้อความ (Reorganization) ซึ่งต้องอาศัยการวิเคราะห์และสังเคราะห์หรือการเรียงลำดับความคิดที่ระบุไว้ อย่างชัดเจนในข้อความที่อ่าน ทั้งนี้รวมไปถึงการจัดลำดับ วางโครงเรื่อง การย่อและการสังเคราะห์ 3) การสรุปความจากการอ้างอิง (Inference) เป็นการรวบรวมเนื้อหาจากเรื่องที่อ่านโดยอาศัยความ นึกคิดของผู้อ่าน ค อธิบายตามตัวอักษร ความรู้ส่วนบุคคล การหยั่งรู้และจินตนาการซึ่งจะออกมา ในลักษณะที่เป็นความคิดเห็นแบบตรงไปตรงมาและสอดคล้องกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน 4) ระดับ การประเมินผล หรือระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Evaluation or Critical Reading) ผู้อ่านต้องประเมิน หรือวิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ โดยใช้ข้อมูลที่ผู้เขียนกล่าวไว้ในเนื้อเรื่องเป็นส่วนประกอบ 5) ระดับ

ความซาบซึ้ง (Application) ผู้อ่านจะต้องสามารถบอกเทคนิคและรูปแบบที่ผู้เขียนใช้ในการเล่าให้ผู้อ่านมีปฏิภิกิริยาโต้ตอบ ผู้อ่านจะต้องมีอารมณ์ร่วมต่อแนวคิดของผู้เขียนและสร้างจินตนาการได้ 6) ระดับความเข้าใจขั้นผสมผสาน (Integrative Comprehension) เป็นการรวบรวมประสิทธิภาพในการจดจำข้อมูล เพื่อนำไปประยุกต์กับประสบการณ์ในอดีตของแต่ละคน เพื่อประโยชน์ในการอ่านทั่ว ๆ ไป เช่น การอ่านกราฟ แผนที่ เป็นต้น

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายคนที่ให้ความหมายของระดับความเข้าใจในการอ่าน ไว้อย่างหลากหลายกล่าวโดยสรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านสามารถแบ่งได้เป็น 5 ระดับ คือระดับความรู้ความเข้าใจการนำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า ตามลำดับความซับซ้อน ซึ่งผู้สอนสามารถ กำหนดระดับการอ่านที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาได้ตามความเหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนการสอนครูผู้สอนควรให้นักศึกษาได้ฝึกฝนในการทำ ความเข้าใจ ในเรื่องที่มอบหมายให้อ่านอย่างมีขั้นตอน โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก เพื่อส่งเสริมประสบการณ์ จนเกิดความชำนาญ

2.3 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านจะประสบผลสำเร็จได้ ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในด้านต่างๆ ซึ่งต้องอาศัย องค์ประกอบในหลายด้าน ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายขององค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

กฤตกัญญา นิลรัตน์ (2547, หน้า 24) สรุปว่า องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วยความสามารถพื้นฐานที่จะเข้าใจความหมายของภาษา ได้แก่ ความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค อนุเจต และความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต ความสามารถดังกล่าวนี้แสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมบ่งชี้ถึงความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งรวมถึงการสามารถบอกเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านได้ อธิบาย ใจความสำคัญของเรื่องได้ ตีความหมายจากเหตุการณ์ในเรื่องได้ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัว ละครกับสถานการณ์ในเรื่องได้ สรุปความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ และใช้วิจารณ์ญาณ ไตร่ตรอง และประเมินข้อเท็จจริงในเรื่องที่อ่านได้

ธีรังกูร บำรุง (2548, หน้า 26) สรุปได้ว่า องค์ประกอบต่างๆ ในการอ่าน เช่น ความรู้ด้าน ภาษาศาสตร์ คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ วัฒนธรรม ความรู้เดิม ประสบการณ์เดิม ความรู้ทั่วไป ความสามารถในการแปลความ ตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญได้ การรู้ จุดมุ่งหมาย ของผู้เขียน และการสามารถสรุปได้อย่างถูกต้องแม่นยำจะเป็นตัวช่วยในการอ่าน ถือว่า เป็น องค์ประกอบที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน และนักอ่านทั้งหลายจะต้องทำความเข้าใจกับ องค์ประกอบ ต่างๆ เหล่านี้เพื่อพิจารณาความสามารถในการอ่านของตนเอง

สมุทรร เซ็นเชาวนิช (2539, หน้า 74) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ดังนี้คือ 1) สามารถจดจำเรื่องราวส่วนที่อ่านมาแล้วได้เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการ จะใช้ ประโยชน์หรืออ้างอิง ถึงก็ทำได้โดยไม่ยาก 2) สามารถจับใจความสำคัญๆ ได้สามารถแยกแยะ หรือระบุ ประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากนักก็ได้สามารถประเมินได้ว่า อะไรบ้าง ที่ควรจะสนใจเป็นพิเศษหรือตัดทิ้งไปได้ 3) สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็น ที่อ่าน มาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใด 4) สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่าน

มาแล้ว ได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรอง ข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่างๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง และเป็นระบบไม่สับสน

ดังนั้นจะเห็นได้แล้วว่าการอ่านกับความเข้าใจมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันจนมิอาจแยกออกจากกันได้

แฮร์ริส และ สมิธ (Harris & Smith, 1986, p. 49) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจ ในการอ่าน ซึ่งได้แก่ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านความสามารถทางด้านภาษาความสามารถทางด้าน ความคิด เจตคติที่มีต่อสิ่งที่อ่านและจุดประสงค์ในการอ่านองค์ประกอบที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนี้ 1) แรงจูงใจในการอ่านเพราะผู้ที่มีแรงจูงใจและความสนใจในการอ่านทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ และผู้สอนจะสอนได้ง่าย 2) จุดมุ่งหมายในการอ่านจุดมุ่งหมายในการอ่านนั้นแตกต่างกันไป เช่น การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน การอ่านเพื่อความรู้ เป็นต้น ดังนั้นผู้สอนต้องสอนนักเรียนด้วยว่าในการอ่านแต่ละครั้งมีจุดมุ่งหมาย 3) สภาพทางอารมณ์และสังคมความคิดรวบยอดดี และทัศนคติที่ดีหรือ แม้กระทั่งปัญหาจากที่บ้าน โรงเรียน เป็นต้น 4) สภาพทางร่างกายนักเรียนที่มีสุขภาพดีการเห็นดี การได้ยินดีจะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพและอ่านได้ดีด้วย

จากการศึกษาคำกล่าวของนักเรียนดังกล่าวข้างต้น พอสรุปความได้ว่า องค์ประกอบ ของความเข้าใจในการอ่านที่สามารถทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพนั้น มีหลายประการด้วยกัน เช่น การเป็นผู้รู้ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งสามารถสังสมได้ตามประสบการณ์ หรืออาจจะขึ้นอยู่กับบทความหรือเรื่องราวที่อ่านว่าสื่อสารได้สมบูรณ์เอื้อต่อการทำความเข้าใจให้แก่ผู้อ่านมากน้อยเพียงใด หรือยากเกินไปที่จะวิเคราะห์ตีความหรือไม่ ผู้อ่านอาจจะต้องมีความละเอียดอ่อน ในการมองเห็นถึงโครงสร้างของเนื้อความ การโยงความหมาย การลำดับเหตุการณ์ นอกเหนือจากนี้ผู้อ่าน ยังต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องทั่วไปอย่างกว้างขวาง สามารถสรุปความคิดรวบยอดและตีความได้ถูกต้อง

2.4 ความสามารถในการอ่าน

ความสามารถในการอ่าน คือความสามารถในการจับใจความสำคัญ ลำดับความ ตีความ ขยายความ สรุปความเรียบเรียงความคิดจากเรื่องที่อ่าน และถ่ายทอดเรื่องที่อ่านให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้ ความเข้าใจเป็นเป้าหมายสูงสุดของการอ่านภาษาอังกฤษดังนั้น ในการสอนอ่านจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านกันนึ่ง (Gunning, 1992, p.188) รูบิน (Rubin, 1993, p.194) และวิลเลียมส์ (William, 1994, pp. 2-3) ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านคือ

ความสามารถในการทำความเข้าใจความหมาย ของคำและภาษาที่เขียนซึ่งถือได้ว่าเป็น วัตถุประสงค์หลักของการอ่าน ความสามารถในการอ่านนั้นมียังองค์ประกอบหรือปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญหลายด้าน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านไว้หลากหลาย ดังเช่น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 51) กล่าวว่า ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นการเน้นให้ผู้อ่านมีเหตุผล ตลอดจนมีจุดประสงค์ในการอ่าน สามารถทำนายได้ว่าผู้เขียนต้องการ สื่อความหมายใดให้ทราบและนำไปสู่การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ

กฤตกัญญา นิลรัตน์ (2547, หน้า 18) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นเรื่องสำคัญ ที่สุดใน กระบวนการอ่าน ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ ความสามารถทางภาษาที่มีอยู่รวมทั้งประสบการณ์ และ

ความคิดของผู้อ่านมารวมกัน เพื่อทำความเข้าใจความหมายและตีความข้อความหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้อ่านให้ตรงกับจุดประสงค์และความคิดที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารแก่ผู้อ่านได้ถูกต้อง

กัลยา รสสูงเนิน (2548, หน้า 9) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถ ของผู้อ่านในการเข้าใจ ค ว ลี ประโยค อนุเจตตลอดจนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่าน โดยผ่านกระบวนการ ถอดความหมายของข้อความต่าง ๆ ข้อมูลใหม่ที่ได้รับจากการอ่านจะถูกนำไปเชื่อมโยงกับความรู้และ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความ ตีความจับ ใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง เรียงลำดับความและสรุปความได้อย่างถูกต้อง

สุเมธ แสงนาทร (2549, หน้า 33) ได้ สรุปว่า การอ่าน คือ ขบวนการของการเชื่อมโยง ข้อมูลเพื่อเป็นสื่อในการแสดงออกทางความคิดของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้สติปัญญา ในการตีความให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและลึกซึ้ง การตีความให้เกิดความเข้าใจได้ถูกต้องนั้น ประกอบด้วย

1. การมีความรู้ในความหมายของคำ
2. การมีความรู้ในการเรียบเรียงคำและสร้างปฏิสัมพันธ์ของคำ
3. การเข้าใจในการแปลความหมายและตีความ
4. การสร้างปฏิสัมพันธ์ของความรู้และประสบการณ์เดิม (schema) กับข้อมูลใหม่ที่กำลัง

อ่านแล้วจะเกิดความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น

กนิษฐา แสงสว่าง (2551, หน้า 22) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นองค์ประกอบที่ สำคัญที่สุดของการอ่าน ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ ความสามารถทางภาษา ประสบการณ์เดิมเพื่อที่จะ ทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จับใจความสำคัญ ตีความ แปลความและสรุปความเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน

สุภาณี พงศ์พุทธชาติ (2551, หน้า 24) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นเป็น เป้าหมาย หลักที่สำคัญที่สุดในกระบวนการอ่าน เป็นการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้อ่าน จะต้องมึ จุดประสงค์ในการอ่าน และใช้ประสบการณ์เดิม ในการทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่ อ่านโดย สามารถเข้าใจความหมายศัพท์ จับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ เรียงลำดับ เหตุการณ์ และสรุปความ บทอ่านหรือเนื้อเรื่อง ตลอดจนเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการ สื่อความ หมายถึงผู้อ่านซึ่งจะช่วยให้การอ่านนั้นมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ครอเลย์ (Crawley, 1995 , p.p.14-15) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน เป็น กระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งต้องใช้กระบวนการคิดระลึกลึถึงคำต่างๆ ที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ ระหว่าง ความคิดกับสิ่งที่มองเห็น แล้วจึงสื่อความหมายจากสัญลักษณ์ที่อ่าน

เดย์ และเบมฟอร์ด (Day Bamford, 1998, p.p.12) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสร้างความหมาย จากข้อความที่เขียนหรือพิมพ์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการคิดเชื่อมโยงระหว่างข้อความ หรือข้อมูลที่ อ่านกับความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อให้เข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ อย่าง ถูกต้อง

บอนด์ และทิงเคอร์ (Bond & Tinker, 1957, p.p. 235) กล่าวว่า ความสามารถทางการ อ่านนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานดังต่อไปนี้ 1) การเข้าใจความหมายของคำการเข้าใจความหมายของคำเป็น ทักษะพื้นฐานของการอ่านถ้าหากนักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถ

เข้าใจประโยค อนุเฉทและทำให้ไม่สามารถจะอ่านหรือพูดได้ 2) การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อ นักเรียนรู้จักการอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน 3) การเข้าใจประโยค นอกจากนักเรียนจะเข้าใจความหมายเป็นรายคำ และเป็นกลุ่มคำแล้ว นักเรียนจะต้องเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ ระหว่างคำ และระหว่างกลุ่มคำในประโยคจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน 4) การเข้าใจ อนุเฉท นักเรียนจะเข้าใจอนุเฉทได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ ระหว่างประโยค ในอนุเฉท การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคค่อนข้างจะยาก แต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถ ทางด้านนี้แล้วนักเรียนจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ 5) การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเฉท (comprehension of larger units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถ ลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้และต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเฉทด้วย

แฮริส (Harris, 1976, p.p. 59) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านจะต้องประกอบด้วย ความสามารถต่อไปนี้ 1) ความสามารถด้านภาษา และตัวหนังสือ ได้แก่ ความสามารถในการที่จะเข้าใจความหมายของคำใหม่ ๆ จากบริบท ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างของประโยค และสามารถที่จะเข้าใจเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน และ ตัวพิมพ์ เป็นต้น 2) ความสามารถในด้านความคิด ได้แก่ ความสามารถที่จะบรรลุจุดประสงค์ของผู้แต่งความสามารถที่จะเข้าใจความคิดสำคัญ และความคิดย่อยที่จะสนับสนุนความคิดสำคัญและความสามารถที่จะสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 3) ความสามารถในการตีความหมายจากน้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออกและสามารถที่จะระบุ ท่วงทำนองของผู้เขียน

แฮริส (Harris, 1969,p.p. 59) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้ 1) ความสามารถในเรื่องของภาษาและตัวหนังสือ ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องของความหมายของคำใหม่ๆ โดยดูจากบริบท ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องของความหมายของโครงสร้างประโยค และผู้เรียนเข้าใจในเรื่องของความหมายของเครื่องหมายวรรคตอนหรือตัวอักษร 2) ความสามารถในเรื่องของความคิดผู้เรียน มีความสามารถในการระบุถึงเป้าหมายหรือจุดประสงค์ของผู้เขียน สามารถหาความคิดหลักหรือความคิด รองที่เป็นข้อความสนับสนุนของผู้เขียนได้ ตลอดจนสามารถหาข้อสรุปจากเรื่องที่อ่าน 3) ความสามารถ ในเรื่องของการตีความหมายจากน้ำเสียงของผู้เขียนที่แสดงออกและสามารถบอกถึงรูปแบบการเขียนของ ผู้เขียน

เกรย์ (Gray, 1984, pp. 35-37) กล่าวว่า ความสามารถทางการอ่านขึ้นอยู่กับทักษะ ดังต่อไปนี้ 1) รู้จักคำ (Perception of the Words Used) ผู้อ่านจะอ่านหนังสือได้เข้าใจก็ต่อเมื่อ มีความสามารถในการอ่านตัวอักษร และเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน และการเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท 2) การเข้าใจความคิดของผู้เขียน (Comprehension of the Idea Expressed) 3) การมีปฏิกิริยาโต้ตอบความคิดของผู้เขียน (Reaction to the Ideas) เป็นการประเมินความคิดของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งผลของการประเมิน จะเป็นการเห็นด้วยหรือไม่ เห็นด้วยก็ได้ 4) ทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเก่า จากเรื่องที่อ่าน (Integration of Idea) ซึ่งหมายถึง การรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

จากการศึกษาคำกล่าวของนักการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน พอสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยวิธีสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) ที่ นักศึกษาอ่านแล้วสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ จับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ เรียงลำดับเหตุการณ์ สรุปความ และแสดงความคิดเห็น แล้วสามารถเขียนข่าวเป็นภาษาอังกฤษได้ ถูกต้อง

2.5 เกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่าน

การกำหนดเกณฑ์หรือขอบเขตของความสามารถโดยส่วนใหญ่แล้วจะจำกัด ความสามารถทางการอ่านอยู่สองด้าน คือการอ่านออกเสียง การทำความเข้าใจหรือความสามารถ ในการตีความ โดยยึดคะแนนจากการทำแบบทดสอบเป็นเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ 1. ระดับอ่านอิสระ (Independent Level) ผู้อ่านจะได้คะแนนร้อยละ 58-100 2. ระดับอ่านที่ต้องสอน (Instructional Level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 44-57 3. ระดับอ่านที่คับข้องใจ (Frustration Level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 0-43

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 91-93) กล่าวว่าทักษะการอ่านสามารถวัดผล ประเมินผลได้จากการให้ผู้เรียนแสดงความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านโดยใช้ทักษะการฟัง การพูดหรือ การเขียน ดังนี้

1. การหาความหมายของคำศัพท์หรือประโยคที่กำหนดให้
2. การบอกความสัมพันธ์ระหว่างประโยค
3. การเรียงลำดับเหตุการณ์
4. การเติมคำลงในช่องว่างโดยวิธีโคลซ (Cloze Test)
5. การตอบคำถามโดยการเลือกคำตอบที่กำหนดให้
6. การแสดงความคิดเห็น
7. การตั้งชื่อเรื่อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า154-155) ได้กล่าวถึงการประเมินทักษะการอ่านว่าการ ประเมินทักษะการอ่านสามารถใช้เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และ เกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถในการรับสาร หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกันโดย ใช้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าแบบย่อย 1. เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์ แบบย่อยจะเป็นดังนี้ 1.1 ความรู้ศัพท์ ผู้เข้าสอบสามารถเข้าใจคำศัพท์ระดับใด 1.2 ความรู้ไวยากรณ์ ผู้เข้าสอบสามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ ในการทำความเข้าใจ เกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยง ของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบทที่กำหนดหน้าที่ ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต ได้มากน้อยเพียงใด 2. เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวมจะเป็นดังนี้ 2.1 ความสามารถเรียงเรียงความ ได้แก่ อ่านแล้วเข้าใจความได้ สามารถแสดงความเข้าใจ โดยการตอบ คำถามให้เรียงเรียงถ้อยคำใหม่ โดยให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถตอบ คำถามแบบเลือกตอบและ แบบเรียงลำดับข้อความ เป็น1, 2, 3... ได้ 2.2 ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด ผู้เข้าสอบ

สามารถโยงรายละเอียดที่ เกี่ยวข้องเข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่ขัดแย้ง กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง รายละเอียดด้วยกัน 2.3 ความสามารถอ่านจับใจความสำคัญ ผู้เข้าสอบสามารถระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และ ใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ 2.4 ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของ เนื้อหาและสุนทรียศาสตร์ ของการใช้ภาษา ผู้เข้าสอบสามารถใช้ความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ ความ เข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้ เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่าน ที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมินและสรุปได้ว่าสารที่อ่าน นั้นเป็นสารประเภทใด ลีลาภาษาที่ใช้เป็นทางการหรือไม่เป็น ทางการ เจตนา ทศนคติของผู้เขียนที่ แฝงอยู่สามารถสามารถวิพากษ์ วิเคราะห์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้น ถึงความมั่นคงน่าเชื่อถือของสมมุติฐาน ที่ผู้เขียนตั้งไว้ ความเป็นไปได้ของข้อสรุป ตลอดจนสามารถ ประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่ามี ความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อมและใช้ภาษาได้ อย่างกระชับไม่เยิ่นเย้อ ความสามารถใน ระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ในระดับต้นๆ เป็น พื้นฐาน การกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับที่ขึ้นต่อกันและการกำหนด ความสามารถ ตามเกณฑ์ อาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับ ดังนี้

- 1 = ไม่มีความสามารถ
- 2 = มีความสามารถน้อย
- 3 = มีความสามารถพอประมาณ
- 4 = มีความสามารถดีมาก
- 5 = มีความสามารถยอดเยี่ยม

เบตส์ (Betts, 1950 , pp. 446-452) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ คือ 1) ระดับการอ่านอิสระ (Brasa/Independent Level) ผู้อ่านสามารถอ่านเองได้ โดยที่ ผิดเพียงเล็กน้อย มีความเข้าใจในเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ และสามารถอ่านเองได้ด้วยความมั่นใจเกณฑ์ใน การวัด คือ คะแนนในการอ่านออกเสียงปากเปล่า ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 99 และคะแนนความเข้าใจ การตีความ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ90 2) ระดับการอ่านที่ต้องสอน (Instructional Level) ผู้อ่านจะต้องได้ คะแนนอ่านออกเสียงปากเปล่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 95 และคะแนนความเข้าใจ การตีความไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75 3) ระดับการอ่านที่คับข้องใจ (Frustration Level) เป็นระดับที่ผู้อ่านอ่านด้วยความ ลำบาก เกณฑ์การวัดคือ ได้คะแนนออกเสียงปากเปลาร้อยละ 90 หรือต่ำกว่าและคะแนนความเข้าใจ การตีความร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า 4) ระดับอ่านเองไม่ได้ (Capacity/Hearing Level) เป็นระดับที่ ผู้อ่านอ่านเองไม่ได้แต่ฟังเข้าใจ และสามารถโต้ตอบสิ่งที่ฟังได้ ไม่ว่าจะ เป็นวิทยุหรือหนังสือที่คนอื่น ต้องอ่านให้ฟังตามความเข้าใจของตนเองได้ วัดจากความเข้าใจเพียงอย่างเดียวในอัตราร้อยละ 75

จากคำกล่าวของนักการศึกษาที่เกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่าน ดังกล่าว ข้างต้น ทำให้พอสรุปได้ว่าการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านมีหลายวิธี ทักษะการอ่านสามารถวัดและ ประเมินผลได้จากการให้นักศึกษาแสดงความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านโดยการตอบคำถาม การทดสอบ ภาระงาน รวมทั้งสามารถ วัดผล ประเมินผล นักศึกษาโดยให้แสดงความเข้าใจใน การอ่าน โดยใช้ ทักษะการฟัง การพูดและเขียน รวมถึงคำสั่งและคำถามต้องชัดเจน และภาระงานที่ จะใช้ในการวัดผล ต้องตรงจุดประสงค์ สามารถโต้ตอบสิ่งที่ฟังได้ นอกจากนี้ยังสามารถประเมิน ในด้านต่าง ๆ เช่น ความ เข้าใจคำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง ใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง เป็นต้น

2.6 หลักการและขั้นตอนในการสอนอ่าน

การอ่านหนังสือนับเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง หลักสำคัญที่สุดของการอ่านคือการอ่านให้ ชัดเจน ถูกต้อง หมายถึงการอ่านฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ เป็นเสียงชัดเจนตามทำนองเสียงที่ใช้พูดกัน ซึ่งมีหลายปัจจัยโดยเฉพาะหลักการและขั้นตอนในการสอนอ่าน ซึ่งนักการศึกษาได้เสนอหลักและ ขั้นตอนในการสอนอ่านไว้หลากหลายดังเช่น

กูดแมน, โดโรที และบูค (Goodman, DoroThy, & Buke, 1986 , p. 164) ได้เสนอ ขั้นตอน การสอนอ่านดังต่อไปนี้ 1) sampling คือ การอ่านที่ผู้อ่านเลือกใช้ตัวชี้แนะจากข้อความที่เขาอ่าน และเลือกใช้ความรู้ทางภาษาของตนเพื่อหาความหมายจากข้อความที่อ่าน 2) prediction เป็นการ คาดคะเนหรือเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่อ่านนั้นเป็นอย่างไรจะดำเนินไปในลักษณะใด 3) confirmation เป็นการหาข้อมูลยืนยันในสิ่งคาดคะเนไว้นั้นว่าถูกต้องหรือไม่ 4) correction เป็นการ แก้ไขหรือปรับจัดระดับความคิดอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผู้อ่านพบว่าสิ่งที่ตนคาดคะเนไว้นั้นไม่ถูกต้อง

แฮร์ริส และซิเพย์ (Harris & Sipay, 1979, pp. 141-142) กล่าวว่า ในการสอนอ่าน ครูผู้สอน ควรยึดหลักการสอนในลักษณะดังต่อไปนี้ 1) การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่ สนุกสนาน 2) การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการค้นหาความหมายที่เหมาะสมเจาะจงอย่างใด อย่างหนึ่ง เช่น ในระดับประถมฝึกอ่านพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาความหมาย เป็นต้น 3) กิจกรรมที่ใช้ใน การสอน ควรเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมอย่างเพียงพอ เช่น การฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือการฝึก ผู้เรียนอ่านด้วยตนเอง หรือครูเป็นผู้ฝึกให้ ก็ควรฝึกให้ผู้เรียนหัดอ่านด้วยตนเอง อย่างเท่ากัน 4) บทเรียนและกิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะแต่ละคนมีพื้นฐานความสามารถ ในการอ่านไม่เท่ากัน 5) ให้ความเอาใจใส่ผู้เรียนที่มีปัญหา ครูต้องใช้เวลา และช่วยพัฒนาการอ่านของเขาเหล่านั้น 6) ควรมีแผนงาน เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยม

กูดแมน (Goodman, 1986, pp. 31-32) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านภาษาที่สองว่าหลักการ สอนอ่านภาษาที่สองนั้น ครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องดังต่อไปนี้ 1) การอ่านภาษาที่สองนั้นสำหรับ บางคนแล้วจะรู้สึกง่ายขึ้นหากมีการเปรียบเทียบกัน ระหว่างสิ่งที่เหมือนกับสิ่งที่แตกต่างกันหรือ กับภาษาของตนเอง 2) การอ่านจะทำให้ได้รู้สึกลึกซึ้ง หากเนื้อหาที่อ่านไม่คลุมเครือสร้างไวยากรณ์ คือหากโครงสร้างยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยากและท้อแท้ใจเป้าหมายที่จะอ่าน 3) การอ่าน สิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนด้วยโครงสร้างง่าย ๆ ก็จะเป็นการ พัฒนา ความสามารถทางการอ่านได้ด้วยดี นั่นคือ สิ่งที่แนะนำให้อ่านต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจมีความหมายต่อชีวิต ของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลัง ประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย 4) สิ่งที่จะให้ผู้เริ่ม เรียนภาษาฝึกอ่าน ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลียงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องทั่วๆ ไป เช่น ป้ายต่างๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียนในลักษณะใดก็ ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียนด้วย 5) การอ่าน จะช่วยให้ง่ายถ้าเขาได้พูดก่อน หลังจากนั้นจึงให้เขาอ่าน เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพูด เรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงค่อยให้อ่านภายหลัง 6) สำหรับการสอนอ่านต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษานั้น การสอนควร เป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายใน สิ่งที่อ่านหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นก่อนเพียงมุ่งกระบวนการ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

มิลเลอร์ (Miller, 1990, p. 91) ได้สรุปเกี่ยวกับการสอนทักษะและกลวิธีในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไว้ดังนี้ 1) เริ่มจากทักษะง่ายก่อนแล้วจึงเพิ่มความซับซ้อนขึ้น 2) อธิบายแต่ละทักษะอย่างชัดเจน 3) มีการสาธิตให้เห็นถึงทักษะการอ่าน 4) ต้องให้โอกาสนักเรียนได้ตรวจสอบแก้ไขตนเอง 5) ต้องแน่ใจว่าภาระงานที่ให้ทำนั้น ไม่เป็นสิ่งที่คลุมเครือสำหรับนักเรียน 6) ต้องให้มีการปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้นักเรียนจะได้สะสมความคิดและประสบการณ์ 7) ให้นักเรียนได้บูรณาการความคิดใหม่เข้ากับความรู้เดิม

จากคำกล่าวของนักการศึกษาที่กล่าวถึงหลักการและขั้นตอนในการสอนอ่าน พอสรุปได้ว่าในการสอนอ่านนั้นมีหลายปัจจัยที่ต้องคำนึงถึง ไม่ว่าจะเป็นระดับของนักศึกษา สภาพแวดล้อม (ภูมิหลัง) การกระตุ้นหรือสร้างความสนใจโดยผ่านกิจกรรมที่จัดไว้อย่างหลากหลาย การเอาใจใส่อย่างทั่วถึงของผู้สอนและดำเนินการสอนอย่างมีระบบระเบียบแบบแผน นอกจากนี้ผู้สอนควรคำนึงถึงความน่าสนใจของสิ่งที่จะนำมาให้อ่านว่าเกี่ยวข้องกับนักศึกษามากน้อยเพียงใด เป็นบทอ่านที่เอื้อให้กับนักศึกษาหรือไม่และผู้อ่านรู้จุดประสงค์ของผู้เขียนว่าต้องการสื่ออะไรออกมาอีกประการหนึ่งคือหากผู้อ่านได้ตั้งจุดหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ดีไว้แล้วหรือมีการใช้ความละเอียดรอบคอบในองค์ประกอบต่าง ๆ ตามขั้นตอนการอ่านนั้นย่อมมีประสิทธิภาพ

2.7 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญและมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน และเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำให้บุคคลต่างๆ พัฒนาดตนเองและสังคม ซึ่งมีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้หลากหลาย ดังเช่น

ดูบิน (Dubin, 1982, p. 14) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการค้นคว้าหาความรู้ต่างๆ บุคคลที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะประสบความสำเร็จในการศึกษา และสามารถนำความรู้และประสบการณ์ ที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษากการประกอบอาชีพ และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ ของการอ่านพอสรุปได้ว่า การอ่าน มีความสำคัญอย่างยิ่งในสังคมโลกปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว การนำเสนอข้อมูล ข่าวสารในปัจจุบันผ่านสื่อหลายช่องทางไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ ต่างๆ อินเทอร์เน็ต บุคคลใดที่มีนิสัยรักการอ่าน บุคคลนั้นก็จะเป็นผู้รอบรู้รู้เท่าทันเหตุการณ์ การเปลี่ยนแปลง ความรู้ วิทยาการ เทคโนโลยีใหม่ๆ เป็นการเพิ่มพูนองค์ความรู้ให้กับตนเองและนำมาพัฒนาตัวเองให้เป็นคนที่มีคุณภาพ ประสบความสำเร็จในชีวิตทุกๆ ด้าน อีกทั้งสามารถนำมา แลกเปลี่ยน ถ่ายทอด ให้ผู้อื่นได้เกิดองค์ความรู้ด้วย อันจะส่งเสริมให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอด ชีวิตนั่นเอง เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างไกล

2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 51) กล่าวถึงการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารว่าต้อง เน้นให้ผู้เรียน มีเหตุผลในการอ่าน กล่าวคือ ผู้เรียนต้องรู้ว่าอ่านเพื่ออะไร และการอ่านต้องเป็นบันได ที่จะก้าวไปสู่กิจกรรมอื่นๆ ที่ต้องใช้ทักษะการฟัง การพูดและการเขียน รวมทั้งการแลกเปลี่ยนสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนด้วย

รพีพรรณ เอกสุภาพันท์ (2541, หน้า 31-38) กล่าวเสริมว่าการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน และสามารถสรุปหลักในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนได้ดังนี้ 1) ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองได้แก่ การศึกษาทำความเข้าใจ คิด วิเคราะห์ตีความ แปลความ และสร้างความหมายแก่ตนเอง 2) ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและได้เรียนรู้ต่อกันและกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ความคิด และประสบการณ์แก่กันและกันมากที่สุด 3) ผู้เรียนมีบทบาทมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากที่สุด 4) ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการทำงาน อย่างเป็นกระบวนการควบคุมไปกับการมีผลงานหรือข้อความรู้ ที่สรุปได้

คาเนลและสเวน (Canale & Swain, 1980, p. 1) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่าเป็นการเน้นให้ผู้เรียนเกิดสมรรถวิสัยทางการสื่อสาร (Communicative Competence) คือเป็นการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเป็นการเรียนจากสื่อของจริง และเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร นอกจากนั้นผู้เรียนจะต้องมีความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์เชิง สังคม (Sociolinguistic) และวัฒนธรรมด้วย และในการจัดกิจกรรมภาษาให้ผู้เรียนกิจกรรมภาษาเป็นปัจจัยสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะผู้สอนจะใช้กิจกรรมเป็นสื่อเพื่อให้ ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้สอนและเพื่อน

ไวท์ (White, 1997, p. 88) ได้กล่าวถึงการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การอ่านเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้มากกว่ามีความรู้เกี่ยวกับภาษาอย่างเดียว ผู้เรียนจะสนใจข้อมูลที่ใช้ในการสื่อสารหรือการใช้ภาษามากกว่าด้านภาษา หรือกลวิธีการใช้ภาษา และสนใจหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบของภาษาในการอ่านแต่ละครั้งผู้อ่านมักมีจุดประสงค์ต่างๆ ที่นอกเหนือจากตัวภาษา และในทำนองเดียวกัน การสอนนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศจึงควรเน้นการใช้ภาษาจริงๆ มากกว่าการเรียนรู้กฎการใช้ภาษาเพียงอย่างเดียวและควรสนใจการนำภาษาไปใช้มากกว่าการเรียนรู้โดยไม่ได้้นำสิ่งที่อ่านไปใช้ประโยชน์

มอโรว์ (Morrow, 1981, pp. 59-69) ได้ให้แนวคิดสำหรับกระบวนการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการเรียนรู้ ผู้เรียนเรียนภาษาอะไร ต้องเรียนจนสามารถนำไปใช้ได้ ไม่ใช่เรียนรู้เฉพาะวิธีการใช้ภาษาเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายแก่ผู้เรียน

2. เน้นความเข้าใจในเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการวิเคราะห์รายละเอียด เพราะการสื่อสารในชีวิตจริง ผู้สื่อสารสนใจที่สื่อสารที่ไปมากกว่ารูปแบบภาษาที่ใช้ในการสื่อสารการสอน ทักษะทางภาษาแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่าการสอนในลักษณะบูรณาการที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาที่หลากหลาย

3. เน้นกระบวนการในการเรียน เท่ากับรูปแบบของภาษา การเรียนการสอนควรมีความสอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริงเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่คล้ายสถานการณ์จริงในห้องเรียน ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ที่มีลักษณะเหมือนจริงมากที่สุด

4. ให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษามากที่สุดและต้องมีโอกาสในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ มากที่สุด

2.9 หลักการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารจากนักการศึกษาหลายท่าน (Morrow, 1981, pp. 59-66 ; Johnson, 1982, pp. 163-175 ; อรุณี วิริยะจิตรา, 2532, หน้า 119-127 ; สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2540, หน้า 106-119 และวิสาข์ จัตวีวัตร, 2541, หน้า 49-52) สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เป็นแนวการสอนที่เน้นทักษะในระดับสูงไปสู่ระดับพื้นฐาน (top-down) ซึ่งผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายรวม ๆ ของบทอ่าน ก่อนที่จะทำความเข้าใจในรายละเอียด ผู้อ่านต้องใช้ความรู้เดิมในการเดาเนื้อหากจากบทอ่าน โดยพยายามสรุปความหมายหรือใจความสำคัญหน้าที่ทางภาษา จุดประสงค์ของบทอ่าน ก่อนที่จะทำความเข้าใจในรายละเอียด เช่น เดาศัพท์ยาก ๆ ในบทอ่าน

2. ทักษะการอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถทางภาษาตลอดเวลา ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน การอ่านเป็นกิจกรรมที่ผู้อ่านต้องคาดเดา ทำนาย ตีความ และตอบคำถามตนเองตลอดระยะเวลาที่อ่าน ซึ่งวิตโดสัน (Widdowson, 1987, p. 86) ได้กล่าวถึงระดับความสามารถของผู้อ่านไว้ว่า สามารถแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ 1) ความเข้าใจ (Comprehending) หมายถึงผู้อ่านใช้ความสามารถทางด้านโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ในการแปลความหมายโดยตรงของประโยคใดประโยคหนึ่ง 2) ความสามารถในการตีความ (Interpreting) หมายถึง ผู้อ่านไม่เพียงแต่แปลความหมายจากคำและประโยคเท่านั้นแต่ยังตีความหมายของประโยคต่างๆ โดยการอนุมานความจากความสัมพันธ์ของประโยค หากผู้อ่านต้องการมีความสามารถในการอ่านเพื่อการสื่อสารแล้วผู้อ่านต้องพัฒนาความสามารถทั้งสองระดับ เพื่อจะสามารถหาความหมายจากสิ่งที่ต้องการได้จากเนื้อเรื่อง

3. บทอ่านเปรียบเสมือนบทสนทนาระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน การอ่านไม่ใช่ปฏิบัติการโต้ตอบของผู้อ่านต่อเรื่องที่อ่านเพียงอย่างเดียว ซึ่ง วิตโดสัน (Widdowson, 1987, p. 174) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่านคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งใช้ความคิดพิจารณา อ่านเรื่องคล้ายกับการมีส่วนร่วมในการสนทนากับผู้เขียน ถึงแม้ว่าการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกันจะไม่เกิดขึ้นทันทีทันใดเหมือนกับการพูด แต่ก็ถือว่าการอ่านเป็นบทสนทนาที่เขียนไว้เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ในขณะที่เดียวกันเมื่อผู้เขียนเขียนเรื่องมักจะพยายามสมมติให้ตนเองเป็นผู้อ่าน และนึกถึงข้อสงสัยต่างๆ ที่ผู้อ่านมี ดังนั้นจึงเปรียบเสมือนกับผู้เขียนตอบคำถามที่ผู้อ่านสงสัย ซึ่งทำให้การอ่านมีความคล้ายคลึงกับการพูด

4. การออกแบบการสอนอ่านควรเน้นความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้อ่านย่อมมีเหตุผลต่างๆ กันในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อหาข้อมูล อ่านเพื่อพัฒนาสติปัญญา หรืออ่านเพื่อความสนุกสนาน เป็นต้น ผู้อ่านควรปรับทักษะการอ่านให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการอ่านซึ่งผู้สอนควรสอน เทคนิคในการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านด้วยเทคนิคที่สำคัญดังต่อไปนี้

4.1 การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Scanning) ผู้อ่านคิดไว้ก่อนว่าต้องการหาข้อมูลในเรื่องใด แล้วจึงอ่านโดยเร็ว มุ่งสนใจเฉพาะสิ่งที่ต้องการ

4.2 การอ่านเพื่อทราบเรื่องราวคร่าวๆ (Skimming) ผู้อ่านกวาดสายตารวดเร็วจนทั่วบทอ่านเพื่อหาข้อความที่ต้องการหาข้อมูลบางอย่าง หรือเพื่อรู้ว่า บทอ่านเกี่ยวกับเรื่องอะไร บทอ่าน ในลักษณะนี้ผู้เขียนอาจจะตั้งคำถามเอาไว้ก่อน หลังจากนั้นให้ผู้อ่านอ่านคำถามก่อนที่จะอ่านข้อความ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านมีจุดประสงค์ในการอ่าน

4.3 การอ่านแบบเข้มข้น (Intensive Reading) ใช้เมื่อต้องการทราบรายละเอียดของข้อมูล เช่น การอ่านตำราต้องอ่านให้รายละเอียดเพื่อให้เข้าใจมากที่สุด

4.4 การอ่านโดยการ ทานายข้อความต่าง ๆ ล่วงหน้า (Predicting) โดยผู้อ่านใช้ความรู้ ที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ทานายข้อความที่จะอ่านจากหัวเรื่อง หัวข้อย่อย

4.5 การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Guessing the Meaning from the Context) ผู้อ่านอาจเดาความหมายคำศัพท์ได้โดยอาศัยความหมายจากรากศัพท์คำที่มีความหมายตรงกันข้าม ข้อความที่ขัดแย้งกันและจากประสบการณ์ของผู้อ่าน

5. วิธีการสอนอ่านควรเน้นการสื่อสารอย่างมีความหมาย ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอ่านเพื่อการสื่อสารอย่างมีความหมาย ไม่ใช่อ่านเพื่อตอบคำถามท้ายบทแต่เพียงอย่างเดียว วิธีสอนอ่านจึงเน้นเทคนิคดังต่อไปนี้

5.1 การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap)

5.2 การอ่านเพื่อแก้ปัญหา (Problem Solving)

5.3 การอ่านเพื่อถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

6. การสอนทักษะอ่านไม่ควรแยกสอนจากทักษะอื่น ควรใช้ทักษะสัมพันธ์ในการสอนอ่านไม่สอนให้ผู้เรียนอ่านบทอ่านเพียงอย่างเดียว เพราะในชีวิตจริงเมื่อได้อ่านสิ่งใดมักนำไปใช้ด้วย ดังนั้นการจัดกิจกรรมควรให้ฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่อง

7. บทอ่านที่นำมาใช้ต้องเป็นเอกสารจริง (Authentic Materials) เอกสารจริง คือเอกสารที่ไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ในการสอนภาษาโดยตรง เพราะบทอ่านที่สร้างขึ้นเพื่อ เป็นเครื่องมือในการสอนศัพท์และไวยากรณ์จะมีลักษณะไม่เป็นธรรมชาติ เนื่องจากผู้เขียนจะเขียนโครงสร้างหรือหลักไวยากรณ์ที่ต้องการสอนให้ปรากฏในเนื้อเรื่องมากเกินไป นักทฤษฎีที่เชื่อในแนว การสอนเพื่อการสื่อสาร จึงมีแนวคิดว่บทอ่าน ควรมีลักษณะที่เป็นเอกสารจริงซึ่งใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น โฆษณา ข่าว ฉลากยา หรือป้ายประกาศ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนที่ต้อง อ่านข้อความต่างๆ เหล่านี้ในชีวิตประจำวันนั้น ไม่มีใครมาปรับระดับความยากง่ายให้ต้องเตรียมพร้อม ที่จะอ่านเอกสารที่อาจมีระดับความยากง่ายตรงตามความเป็นจริง

8. แบบฝึกอ่านไม่ควรมุ่งที่จะทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แต่ควรช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านดีขึ้น แบบฝึกหัดการอ่านตามแนวการสอนแบบฟัง-พูด นิยมใช้แบบการให้ตัวเลือก (Multiple Choice) หรือเป็นคำถามแบบ Wh-questions และ Yes-No questions ซึ่งเป็นการทดสอบ ความเข้าใจ ทำให้ผู้อ่านต้องกลับไปอ่านข้อความซ้ำๆ หลายเที่ยว อาจเกิดความสับสนแบบฝึกหัด อ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านดีขึ้น จากแนวคิดและทฤษฎีของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับหลักการสอนอ่านตามแนว การสอนเพื่อการ

สื่อสารพอสรุปได้ว่าหลักการสอนอ่านตามแนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ ผู้อ่านทำความเข้าใจบทอ่านโดยใช้ประสบการณ์เดิมควรมีจุดมุ่งหมายในการอ่านบทอ่านที่นำมาใช้สอน ควรเป็นเอกสารจริงที่ใช้หรือพบเห็นในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งจะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิด ความสนใจและเห็นประโยชน์ของการอ่านรวมถึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ไปสู่ทักษะทางภาษาอื่นและพัฒนาตนเองสู่ความสำเร็จและเจริญก้าวหน้าได้

3. หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

3.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่งซึ่งผู้ส่งสารสามารถบูรณาการ เปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษรซึ่งต้องเลือกความคิด คำ ประโยคที่มีจุดมุ่งหมายมาจัดประสบการณ์อย่างมีระเบียบ สามารถสื่อสารได้ นับเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ช่วยจัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ และยังสามารถถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วยผู้ที่ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้ สำหรับความหมายของการเขียนนั้น ได้มีผู้ให้คำนิยาม ไว้ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร แพ่งพิพัฒน์ (2540, หน้า 3) กล่าวว่า การเขียนคือ การสื่อสารความรู้ ความคิด ทศนคติและอารมณ์เป็นตัวอักษรจากผู้เขียนถึงผู้อ่าน

การุณนทร์ รัตนแสนวงษ์ (2548, หน้า 129) กล่าวเพิ่มเติมว่าการเขียนเป็นการแสดงออกเพื่อการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยใช้สัญลักษณ์ ภาษา ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ ความรู้สึก ประสบการณ์ และอื่น ๆ ของตนให้ผู้อื่นรับทราบ การสื่อความคิดหรือข้อมูลทั้งหมดนี้ผู้เขียนต้องถ่ายทอด ออกมาโดยผ่านอักษร ไม่มีสถานการณ์เหมือนการพูดจากความหมายของการเขียน

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1988, p. 130) กล่าวว่า การเขียน คือความคิดที่แสดงออก ในลักษณะของตัวอักษร นักเรียนจะแสดงสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิดและอารมณ์ออกมากับตัวอักษรเหล่านั้น

แมคคริมอน (McCrimon, 1978, p. 3) กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องเป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน

จากนักการศึกษาหลายท่านที่ได้ให้ความหมายของการเขียนจึงพอสรุปได้ว่า การเขียน คือ การเปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษรซึ่งจะต้องเลือกความคิด คำ ประโยค ที่มีจุดมุ่งหมายมาจัดประสบการณ์อย่างมีระเบียบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมและสามารถสื่อสารได้ และนำมาถ่ายทอดได้อย่างตรงประเด็น

3.2 การทดสอบความสามารถในการเขียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 220) ได้ให้แนวทางในการทดสอบความสามารถในการเขียน ซึ่งอาจทำได้โดยใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. เขียนชีวประวัติส่วนตัว เขียนรายงาน เขียนบันทึกข้อความ เขียนในระดับอนุเลข เขียนย่อความ เขียนเรียงความ

2. เขียนจากจินตนาการ เขียนสร้างสรรค์ เขียนบทละคร เขียนบทความ เขียนบรรยายคน สัตว์ สิ่งของ ภาพ ตาราง แผนภูมิ กระบวนการ วิธีการ เขียนอธิบาย แผนภูมิ แผนภาพ กราฟ ตาราง แผนที่ ทฤษฎี

3. เขียนตามคำบอก เขียนตอบคำถาม เขียนเติมความ เขียนกรอกแบบฟอร์มโคลซ เขียนบันทึกประจำวัน แพล เป็นต้น

4. เขียนจดหมาย เขียนประกาศ ข่าว โฆษณา เขียนเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เขียนขยายความจากประโยคเดิม เขียนเรียบเรียงให้ได้ใจความเดิม เขียนคำสั่ง เขียนวิจารณ์จากที่อ่านหรือ วิดีทัศน์ เขียนโต้แย้งหรือชักจูงใจ

ในการตรวจงานเขียนแต่ละประเภท ผู้เขียนต้องเลือกวิธีการตรวจโดยใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมกับการสอนเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การตรวจแตกต่างกันตามประเภทงานเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531, หน้า 121-122) ได้นำเสนอวิธีการให้คะแนนดังนี้

1. วิธีให้คะแนนตามคำที่ถูกต้องกับต้นฉบับ หรือให้คะแนนตายตัว เช่น “ As a matter of fact, his ... started before he even left home.” คำที่ถูกต้องตามต้นฉบับคือ “problem” บางครั้งผู้สอบอาจตอบคำที่มีความหมายได้ดีและเหมาะสม เช่น difficulties, troubles, worries เป็นต้น คำเหล่านี้จะถือว่าผิดก็ไม่สมควรนัก ผู้สอนจึงควรพิจารณาว่า คำใดที่อาจเป็นคำตอบที่ถูกได้เสียก่อนในการทำเฉลย และอนุโลมให้คะแนนได้ตามคำต่างๆที่คาดคะเนไว้ในเฉลย

2. วิธีให้คะแนนแบบอนุโลมคำตอบ จะพิจารณาความเหมาะสมของคำกับบริบท เป็นสำคัญ ซึ่งบางครั้งอาจขึ้นอยู่กับการตัดสินใจและตีความของผู้ตรวจ นอกจากนี้ยังได้พิจารณาความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องด้วยข้อทดสอบเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเขียน

การทดสอบการเขียนในปัจจุบันไม่มีกระบวนการที่น่าเชื่อถือในการวัดและประเมินผล นักการสอนจะต้องสามารถประเมินได้จากการที่ผู้เขียนมีความประสงค์จะสื่อสารเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่น เข้าใจได้ ความสมบูรณ์ของการเขียน จะมีส่วนสำคัญอยู่ 2 ส่วน คือ การเขียนในแต่ละประโยคจะต้องมีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน และต้องสามารถให้ข้อมูลเป็นลำดับต่อเนื่องกัน การทดสอบการเขียนที่สามารถวัดผลความสามารถในการเขียนของผู้สอบได้ดี คือ การเขียนความเรียง แต่จุดอ่อน ของแบบทดสอบชนิดนี้คือ การตรวจและให้คะแนน ออเลอร์ (Oller, 1979, pp. 384-390) จึงได้ เสนอวิธีการตรวจและให้คะแนน โดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{คะแนนตัวอย่าง} = \frac{\text{จำนวนคำที่นักเรียนทำได้ถูกต้อง} - \text{จำนวนคำที่ผิด}}{\text{จำนวนคำที่เขียนใหม่}}$$

Protocol

I have a car. I go to stret and another car he's titesh me. I call to the Police man he's cam in. He's gav to the another tieet because titesh me.

$$\text{คำที่เขียนถูก} = 12 \quad \text{คำที่เขียนผิด} = 21$$

Rewrite

I have a car. I was backing into the street and another car hit me. I called the police. They came. They gave a ticket to the other man because he hit me.

$$\text{คำที่ถูกต้องทั้งหมด} = 33 \quad (\text{จากการเขียนใหม่ให้ถูกต้อง})$$

$$\begin{aligned} \text{คะแนนที่ได้} &= \frac{12-21}{33} \\ &= -.27 \end{aligned}$$

คะแนนที่ได้แสดงว่า เป็นคะแนนที่ต่ำ มีค่าติดลบ คะแนนในระดับสูงจะอยู่ในระดับ .70 คะแนนในระดับปานกลางจะอยู่ในระดับ .30 เป็นต้น

การตรวจให้คะแนนที่จะมีค่าความเชื่อมั่นได้ ควรใช้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน โดยอาจจะตั้งเกณฑ์การให้คะแนนให้ตรงกัน ถ้าคะแนนที่ให้ระหว่างผู้ตรวจหลายคนไม่สอดคล้องกันจะหาค่าเฉลี่ย โดยการคำนวณหาความเชื่อมั่นของคะแนนด้วยสูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ Pearson moment product correlation coefficient เข้าช่วยด้วยก็ได้

ฉัตรชัย อภิวัฒน์สนอง (2548, หน้า 35) กล่าวว่า ในการทดสอบความสามารถในการเขียน จะมุ่งเน้นเรื่อง คำศัพท์ โดยดูความถูกต้อง ความเหมาะสม ความหลากหลาย การสะกด มุ่งเน้น ในเรื่องความสอดคล้อง การปะติดปะต่อ ความสละสลวยของการเชื่อมโยง และสุดท้ายมุ่งเน้นในเรื่อง ความถูกต้องของไวยากรณ์ สิ่งสำคัญในการทดสอบคือ ดูความเหมาะสมของแบบทดสอบเช่น แบบปรนัยวัดเรื่องอะไร แบบอัตนัยวัดเรื่องอะไร ควรแยกแยะให้เหมาะสม สอดคล้องกับคำกล่าว ของ

ลาโด (Lado, 1961, p. 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถใช้ ตัวอักษร อย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษา แบบฟอร์ม ของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียน ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้องลาโด (Lado, 1964, pp. 249-255) ได้กล่าวถึงวิธีการทดสอบความสามารถทางการเขียนไว้ว่าเป็น ขั้นตอนและหลากหลายวิธีการ ดังต่อไปนี้

1. ใช้แบบทดสอบแบบปรนัย การตั้งโจทย์ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าต้องการทดสอบทางด้านใด เช่น การสะกดคำศัพท์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทดสอบไวยากรณ์

2. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย ที่นิยมใช้คือการให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพ หรือให้เขียน บรรยายตามหัวข้อที่กำหนด เพื่อดูความสามารถในการเชื่อมโยง ดูหน่วยความคิดในการเขียนออกมา

เป็นเรื่องราว ผู้สอนต้องกำหนดว่ามีเกณฑ์การให้คะแนนอย่างไร เช่น ดูความคิดสร้างสรรค์ ดูความ สลับซับซ้อน การเลือกใช้คำศัพท์ เป็นต้น

3. ใช้ข้อทดสอบแบบให้เติมข้อความให้สมบูรณ์ ซึ่งวัดได้ทุกอย่างตั้งแต่ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำศัพท์ หรือไวยากรณ์

ลาโต ยังกล่าวอีกว่า ข้อควรคำนึงในการทำแบบทดสอบ คือ ความกำกวม (Ambiguity) ถ้าเป็นแบบทดสอบแบบให้เลือกตอบ (Multiple-Choice) ก็จะมีปัญหาน้อย แต่ข้อทดสอบ แบบอัตนัย การออกคำสั่ง การกำหนดเนื้อหาต้องชัดเจน และอีกประการประการคือ คำนี้ถึง ความยากง่ายในการตรวจด้วย เพราะอาจจะทำให้เป็นภาระงานที่หนักได้ ที่สำคัญผู้สอนไม่ควร ตั้งเป้าหมายว่างานเขียนของผู้เรียนต้องเป็นงานที่สมบูรณ์แบบ เพราะการเขียนเริ่มแรกของผู้เรียนนั้น ย่อมมีข้อบกพร่องเป็นเรื่องปกติ แต่ครูควรจะดูภาพรวมในการเรียบเรียง ดูภาษาที่ใช้ว่าสละสลวย เขียนได้ตรงประเด็นหรือไม่มากกว่า

จอห์น (อ้างถึงใน ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม, 2534 , หน้า 38) กล่าวว่า

1. ความสมบูรณ์ด้านไวยากรณ์ (grammatical competence) เช่น ระบบคำ (Morphology) การใช้โครงสร้าง (Syntax) ระบบเสียง (Phonology) และความหมายอ้างอิง (Referential Meaning)

2. ความสมบูรณ์ด้านวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural Competence) เช่น กฎเกณฑ์การใช้ภาษา จุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาในการสื่อสารของผู้เขียน และหน้าที่ในการสื่อสาร

3. ความสมบูรณ์ของภาษาระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse Competence) กฎเกณฑ์ ของข้อความต่อเนื่อง (Rule of Discourse) เช่น ระบบเชื่อมโยงประโยค (Cohesion System) และลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (Cohesion Feature)

เพอร์คินส์ และ คอนเนเคอร์ (อ้างถึงใน สุเบตา ปาทาน, 2529, หน้า 19) กล่าวว่า

1. ความสอดคล้อง (Relevance) หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนของข้อมูลต่างๆได้รับการรวบรวมเป็นหน่วยเดียวกัน

2. ความสละสลวย (Fluency) หมายถึง ความน่าอ่านและมีการเรียบเรียงเนื้อหาปะติดปะต่อ กันอย่างมีเหตุผล

3. คำศัพท์ (Vocabulary) ระดับที่ใช้ ความหลากหลายของคำ ความเหมาะสมของการใช้ สำนวนและใช้คำ

4. ไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง การใช้เครื่องสัมพันธ์ความโครงสร้างประโยค และขอบเขตของประโยค

5. ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics) หมายถึงกลไกในการเขียน

จากแนวคิดเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถในการเขียนและการให้คะแนนของนักวิชาการ และนักวิจัยสรุปได้ว่า ควรถูกต้องตามรูปแบบ คำศัพท์ มุ่งเน้นเรื่องความสอดคล้อง วัตถุประสงค์ของการเขียนและถูกต้องตามไวยากรณ์

3.3 องค์ประกอบของการเขียน

ในการเขียนนอกจากคำนึงถึงการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แล้วยังมีองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนเพื่อให้ผู้เขียนคำนึงถึงสำหรับการผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพซึ่งนักวิชาการทั้งหลายได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการเขียนไว้ดังนี้

แฮริส (Harris, 1969, pp. 68-69) กล่าวว่า การเขียนต้องมีองค์ประกอบดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างที่ถูกต้อง และสื่อความหมายได้
4. สีสลา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำและสำนวนต่าง ๆ ของภาษา

ที่ใช้ ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายเฉพาะหรือเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และ การใช้อักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ทางภาษา

ฮีทตัน (Heaton, 1975, p. 138) ได้ทำการวิเคราะห์และจัดองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการเขียนไว้ดังนี้ คือ

ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของภาษาได้ถูกต้อง (Grammatical Skills)

ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม (Stylistically Skills)

ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และใช้อักษรตัวพิมพ์หรือตัวเขียนใหญ่ (Mechanical Skills)

ความสามารถในการที่จะเขียนได้ตามความคิด และลำดับความคิดนั้นอย่างสมเหตุสมผล (Judgment Skills)

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญในอันที่จะทำให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้อย่าง ถูกต้องและสมบูรณ์องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ รูปแบบการเขียน จุดมุ่งหมายของการเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนความรู้เรื่องศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์และการใช้ภาษา ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งการจัดลำดับความคิด การเรียบเรียงเนื้อความให้สอดคล้องและต่อเนื่องกัน ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงตามเจตนารมณ์ ของผู้เขียนได้ และสามารถถ่ายทอดได้ถูกต้อง

3.4 ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษและสามารถนำมาถ่ายทอดได้อย่างถูกต้อง

ทักษะในการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญทักษะหนึ่งในการสื่อสาร (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ, 2522 , หน้า 157) เพราะผู้เรียนต้องใช้ทักษะนี้เพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เรียนมาหรือ ที่ทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นทราบโดยการเขียน เช่น เขียนคำตอบเป็นประโยค และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้ของผู้เรียนทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับ

นักเรียน เพราะเป็นทักษะในการแสดงออก (Production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน และลีลาในการเขียน ดังนั้นในการฝึกทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่าน ขั้นตอนการพัฒนาทั้ง 5 ขั้น (Rivers, 1978, pp. 245 -255) คือ

1. copying เป็นการลอกแบบโดยครูเขียนข้อความบนกระดานให้นักเรียนคัดลอกลงสมุด หรือให้ลอกจากหนังสือก็ได้เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยค ตัวหนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ อักษรตัวใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัดลอกข้อความแล้วจะให้นักเรียนเขียนตาม คำบอก (Dictation) ก็ได้ทั้งนี้เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วและแสดงถึง ความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์ด้วย

2. reproduction นักเรียนจะหัดเขียนโดยตนเองมากขึ้น จากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้จากเรื่อง ที่อ่าน เขียนตามคำบอกเขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกมาใช้ด้วยก็ได้

3. recombination นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่าน หรือประโยคที่เคยคัดลอก เคยจำมาแล้วนั้นแต่มีความซับซ้อนมากขึ้นในด้านรูปแบบของโครงสร้างต่างๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องซึ่งนักเรียนรู้จักการใช้ตารางเทียบแทน และการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เป็นต้น

4. guided writing นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้นักเรียนควรจะสามารถย่อความได้ ทำ dic to comp ได้ แต่ครูยังต้องควบคุม ให้คำแนะนำนักเรียนที่มีปัญหาตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษา ของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. composition นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักทำเค้าโครงเรื่องเองและเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

3.5 เกณฑ์การประเมินการเขียน

นักการศึกษาได้เสนอแนะวิธีการตรวจงานเขียนของนักเรียนหลายแบบ ดังเช่น ฮีลตัน (Heaton, 1988, p. 26) ได้เสนอวิธีการให้คะแนนการประเมินการเขียน 2 วิธีดังนี้

1. วิธีใช้ความรู้สึกหรือความเห็นของผู้ประเมินเป็นเกณฑ์ (impression method) คือวิธีที่ใช้ผู้ตรวจ 1 คนหรือมากกว่านั้น การประเมินการเขียนนั้น ให้คะแนนโดยภาพรวม (holistic) ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้สึกหรือความเห็นของผู้สอน โดยทั่วไปส่วนใหญ่จะใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คนให้ คะแนนงานเขียนแต่ละส่วนต่อจากนั้นนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมารวมกันหรือนำคะแนนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ของผู้เรียนซึ่งการประเมินหลายๆ ครั้งจะทำให้มีความน่าเชื่อถือ

2. วิธีใช้การวิเคราะห์ (Analytic Method) คือวิธีที่ขึ้นอยู่กับแผนการประเมินให้ คะแนนของผู้ประเมินหรือคณะของผู้ประเมินที่สร้างขึ้นโดยมีการแยกคุณลักษณะต่าง ๆ ของการเขียนเป็นหัวข้อเพื่อที่จะให้คะแนนทั้งนี้ผู้เรียนสามารถสังเกตเห็นผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนที่ได้รับ ชัดเจนขึ้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546: หน้า 19) ได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนนไว้ 2 ประเภท ได้แก่

1. เกณฑ์การประเมินในภาพรวม (Holistic Scoring) คือ แนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจากภาพรวมของชิ้นงาน โดยจะมีคำอธิบายลักษณะของงานในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เกณฑ์การประเมินในภาพรวมนี้เหมาะที่จะใช้ในการประเมินทักษะการเขียนสามารถที่จะตรวจสอบความต่อเนื่อง ความคิดสร้างสรรค์ และความสละสลวยของภาษาที่เขียนได้ดังตาราง

ตาราง 2 เกณฑ์การประเมินในภาพรวม (ทักษะการเขียน)

ระดับคะแนน	ลักษณะของงาน
3 (ดี)	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนดไว้ - มีการจัดระบบการเขียน เช่น มีคำนำ เนื้อหา และบทสรุปอย่าง ชัดเจน - ภาษาที่ใช้ เช่น ตัวสะกดและไวยากรณ์มีความถูกต้องสมบูรณ์ทำให้ ผู้อ่านเข้าใจง่าย - มีแนวคิดที่น่าสนใจใช้ภาษาสละสลวย
2 (ผ่าน/พอใช้)	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนดไว้ - มีการจัดระบบการเขียน เช่น มีคำนำ เนื้อหาและบทสรุป - ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน - ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม
1 (ต้องปรับปรุง)	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนไม่ตรงประเด็น - ไม่มีการจัดระบบการเขียน - ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน - ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม
0	ไม่มีผลงาน

2. เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytical Scoring) คือ แนวทางการให้คะแนน โดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงาน ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนนโดยมีคำนิยามหรือคำอธิบายลักษณะของงานในส่วนนั้น ๆ ในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจนการเขียนรายละเอียดการให้คะแนนมีเทคนิควิธี กำหนดรายละเอียดขั้นต่ำไว้ที่ระดับ 1 แล้วเพิ่มลักษณะที่สำคัญ ๆ สูงขึ้นมาทีละระดับ เช่น งานเขียนมีประเด็นการประเมิน คือ เนื้อหาและการใช้ภาษา สมมติว่าแบ่งรายละเอียดไว้เป็น 4 ระดับ ก็ควรกำหนดลักษณะย่อหรือตัวแทน

เนื้อหา	ระดับ 1 สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
	ระดับ 2 ลำดับเนื้อเรื่องชัดเจน
	ระดับ 3 เรื่อน่าสนใจ
	ระดับ 4 มีจินตนาการ
การใช้ภาษา	ระดับ 1 ผิดพลาดมากสื่อความหมายได้
	ระดับ 2 ถูกต้องส่วนมากและสื่อความหมายได้
	ระดับ 3 ผิดพลาดน้อยเชื่อมโยงภาษาได้ดี
	ระดับ 4 ถูกต้องเกือบทั้งหมด สละสลวย งดงาม

จากคำแนะนำของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับ เกณฑ์การประเมินการเขียนพอสสรุปได้ว่าผู้ตรวจควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของงานเขียนและกำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนอย่างชัดเจน เพื่อให้การตรวจให้คะแนนเป็นไปด้วยความยุติธรรมและเที่ยงตรงและแสดงให้นักเรียนเห็นข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเอง

4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน

4.1 ความหมายการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) การสอนภาษา ตามแนวทฤษฎีนี้ยึดบทเรียนหรือกิจกรรมนำเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง(Form and Purpose) อีกทั้งการใช้ภาษา (Language Use) ที่ชัดเจนอย่างถูกต้อง ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนำนั้นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง และเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อนเพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วยและยึดหลักการ การพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) เอ็ม เอ เค ฮอลลiday (M.A.K.Halliday) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์(อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตวิรัช, 2531, หน้า 24-25)

การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) หมายถึง วิธีสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญเพื่อเป็นการให้รูปแบบที่ถูกต้อง (Form and Purpose) อีกทั้งการใช้ภาษา (language use) ที่ชัดเจนอย่างถูกต้องและจัดเนื้อหาตามชนิดอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) ซึ่งผู้เขียนมีวัตถุประสงค์จะนำเสนอข่าวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยมีอรรถลักษณะเป็นองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ 1) หัวข้อพาดข่าว (Headline) 2) ความนำ (Lead) 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) และ 4) สรุปข่าว (Conclusion) โดยประยุกต์ขั้นตอนการสอน 5 ขั้นของ สวงศรี ไทรอค ตามลำดับดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 แจกจุดประสงค์และให้รูปแบบเพื่อให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน-เขียนว่าเป็น การอ่านรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report) ซึ่งผู้สอนมีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอข่าวสารหรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และให้รูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) จากแผนภูมิอรรถลักษณะของการรายงานข่าวมีอรรถลักษณะ 4 องค์ประกอบ คือ 1) พาดหัวข่าว (Headline) สรุปย่อสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอักษรตัวใหญ่สะดุดตา 2) ความนำ (Lead) ข้อความที่ให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอกเกิดอะไร กับใคร เมื่อไหร่และที่ไหน 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) ข้อมูลเพิ่มเติมประกอบขยายความสำคัญของข้อมูลที่กล่าวมาแล้วในความนำเป็นข้อเท็จจริงที่ลดความสำคัญ lead 4) สรุปข่าว (Conclusion) การบอกผลหรือการติดตามข่าวต่อไปโดยให้นักศึกษาคูใครสร้างแผนภูมิอรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ที่ แจกไว้ใน Handout 1 จากนั้นครูอ่านเนื้อเรื่องข่าวใน Handout 2 และให้นักเรียนอ่านหนังสือพิมพ์ เป็นส่วนๆจนครบทั้ง 4 ส่วน ตามครูทั้งชั้นจนจบข่าว

ขั้นที่ 2 เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด

ครูนำข่าวเรื่อง “Falling Overpass Kills Driver” จาก Handout 2 ให้นักเรียน อ่านทีละประโยคโดยนำครูสอนคำศัพท์ใหม่ โดยเสนอในรูปประโยค และมีรูปภาพประกอบเพื่อสื่อความหมาย นักเรียนทุกคนฟังการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากครูทีละประโยคและอ่านตามทั้งชั้นจนครบทุกประโยค จากนั้นฝึกอ่านออกเสียงตามพร้อมกันทั้งชั้น ทีละแถว หรือสุ่มทีละคน ตามลำดับนักเรียนช่วยกันบอกความหมายจากนั้นให้นักศึกษาจับคู่ทำแบบฝึกหัด (Pair Work) ใน Worksheet 1 (B.O. 1) (Matching) ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำตอบ โดยครูสุ่มถามจากนักเรียนบางคู่ดังนี้

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ

แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน ให้แสดงบทบาทสมมติ โดยคิดสถานการณ์ และบทสนทนาสั้นๆ ให้สัมพันธ์กับเรื่องจากข่าวที่ได้อ่านข่าว อาสาสมัครหรือสุ่มเลือก 1 กลุ่มแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน (เพื่อให้ให้นักศึกษาได้บูรณาการทักษะฟัง-พูด)

ขั้นที่ 4 ขั้ววิเคราะห์องค์ประกอบของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์และทำแบบฝึกหัดงานกลุ่ม

นักเรียนทำงานกลุ่ม โดยอ่านเนื้อเรื่อง และเขียนส่วนประกอบของอรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) ใน Worksheet 2 (B.O.2) นักศึกษาอภิปรายหา คำตอบร่วมกัน ครูสุ่มเลือก 1-2 กลุ่ม เพื่อพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนและตรวจคำตอบร่วมกัน

ขั้นที่ 5 ทำแบบฝึกหัดงานเดี่ยว

ให้นักเรียนอ่านข่าวแล้ว แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่อ่านใน Worksheet 3(B.O.3)

4.2 ทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน

การสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ มาร์ตินและโรเธอร์รี่คริสตี้ (Martin & Rothery, 1980; 1981) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (System Linguistic Theory) ของ เอ็ม เอ เค ฮอลลิเดย์ (M.A.K. Halliday, 1985) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลกและเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษาและผู้สอนภาษาในสมัยปัจจุบัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไปและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบดังจะแยกกล่าวตามประเด็นดังนี้

1. ภาษาและความหมายในสังคมหรือชุมชนย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคล รูปแบบของภาษาอันได้แก่ เสียง ระบบไวยากรณ์ คำซึ่งอาจเป็นคำพูดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นตัวสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแปลกแตกต่างกันออกไปด้วยแล้วแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่างๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบของภาษาให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาไทยมีรูปพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียง แตกต่างจากภาษาอื่นๆ เช่น

ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ ระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกันออกไปด้วย เช่น ภาษาไทยใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษนั้น คำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารูปของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะแตกต่างกันในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้นจะเหมือนกันนั่นคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสาร โดยใช้ภาษาเป็นสื่อไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนหรือแม้แต่การใช้ภาษาใบหรือภาษากาย ความหมายของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ด้วยความเข้าใจในความหมายในการติดต่อสื่อสารความสามารถในการเข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมที่พึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษา หรือสิ่งแวดล้อมในสถานการณ์ และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลเทศะต่างกัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสมความหมายของภาษาจึงชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร

ดังนั้นการเข้าใจภาษาจึงมิใช่เพียงทำความเข้าใจคำ ระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความชัดเจนขึ้น (Halliday, 1985, p. 5) เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ 1) เป็นผล (Output or Product) ของการสื่อความหมาย หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวที่ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด 2) เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรเพื่อให้การสื่อความหมาย เป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิด ลักษณะของการพูดหรือเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและได้ความหมายชัดเจน คือ บริบทภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทของภาษาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม (Context of Culture) บริบทภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาลเทศะ บริบทของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงได้ ดังนี้ 1) เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่านหรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬา ชนิดหนึ่งเรื่องกีฬาจะเป็นเรื่องราวที่กำลังจะเป็นเรื่องราวที่กำลังสื่อเนื้อความนั้น 2) ความสัมพันธ์ ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำการวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬา เป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็

จะมีลักษณะเป็นรายงานไม่มีการใช้สรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง จะพูดกล่าว โดยทั่วไป ความสัมพันธ์ของคนรายงานข่าวกับผู้ฟัง จะเป็นการกำหนดการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว หากผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬาแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันกันมา ผู้พูดนั้นก็จะใช้ลักษณะอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากการรายงานข่าวของ ผู้รายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาระหว่าง 2 คน พูดคุยกันนั้นย่อมจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปได้ แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม 3) วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อ ความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาจากภาพการ์ตูน เป็นต้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษาเมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ “เนื้อความ” ของสาระที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (Register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น การใช้คำราชาศัพท์กับพระเจ้าแผ่นดิน เป็นต้น

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ควรเริ่มจากการรับรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง (Language Learning in Context) จึงจะนับได้ว่าผู้เรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบที่ถูกต้องจากการเลียนแบบ การฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอน และจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษาหรืออรรถลักษณะ นั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศส “Genre” ซึ่งหมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์ และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัว ในการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ ในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษา จำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝน และใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายคนพอสรุปได้ว่า องค์ประกอบทั้ง 3 ประการในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่างๆ ทั้งสิ้นซึ่งจะทำให้เนื้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน เกิดการตอบสนอง ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นภาษาถ้อยคำ เช่น ภาษาพูด และภาษาเขียน อย่างเดียวอาจเป็นภาษากาย ภาษาภาพ หรือใช้วิธีการอื่นอย่างใดอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทของภาษา วัฒนธรรม สถานการณ์ที่ต่างกัน เป็นต้น

4.3 อรรถลักษณะของภาษา อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

จะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟังหรือผู้เขียนมี เจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูดหรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไปหรือเฉพาะเจาะจง เป็นความรู้สึกร่วมตัวหรือเป็นความเห็นกลางๆ โดยทั่วไป เป็นต้น

ความเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่างๆ จะทำให้การฟัง การพูดหรือการอ่าน ชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่องราวการหารายละเอียดของเรื่องราวทั้งการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อความที่พูดจะทำให้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนพูดมีจุดมุ่งหมายในการพูดที่แน่นอน และชัดเจน นอกจากนี้แล้วการลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้พูดเข้าใจ อรรถลักษณะของเนื้อความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับการดำเนินงาน เนื้อความที่แน่นอน เป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความแตกต่างไป ไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทต่าง ๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะ เป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลาง ๆ ไม่ใช่คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น จะไม่ใช่คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ที่จะต้องสัมพันธ์กัน ในการวางประโยคก็จะแตกต่างกันไปด้วยทำให้ การใช้ไวยากรณ์มีระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ต่างๆ ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูด และภาษาเขียน

สงวนศรี โทโรค (2547, หน้า 165-175) ได้นำเสนอรูปแบบอรรถลักษณะของภาษา จำนวน 16 รูปแบบอรรถลักษณะ ต่อไปนี้

1. อรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features)
2. อรรถลักษณะของเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre Features)
3. อรรถลักษณะของการย่อเรื่อง (Summary Genre Features)
4. อรรถลักษณะของรายงาน (Report Genre Features)
5. อรรถลักษณะของการอธิบาย (Explanation Genre Features)
6. อรรถลักษณะของเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition Genre Features)
7. อรรถลักษณะของการเขียนวิจารณ์ (Review Genre Features)
8. อรรถลักษณะของนิทานปรัมปรา (Legend Genre Features)
9. อรรถลักษณะของนิทานพื้นบ้าน (Folktale Genre Features)
10. อรรถลักษณะของการบรรยายลักษณะภาพคน (Character Portrait Genre Features)
11. อรรถลักษณะของการพรรณนา (Description Genre Features)
12. อรรถลักษณะของชีวประวัติบุคคล (Biography Genre Features)
13. อรรถลักษณะของบทคัดย่อ (Abstract Genre Features)
14. อรรถลักษณะของแผนการสอน (Lesson Plan Genre Features)
15. อรรถลักษณะของวิธีการ (Procedure)
16. อรรถลักษณะของรายงานข่าว (News Report Genre Feature)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ(Schematic Structure) เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. อรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features) สวงวนศรี โทรก (2547, หน้า 165) เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อให้คติสอนใจ

1.1 ลักษณะโครงสร้างของเนื้อความ มี 4 ส่วน ดังนี้ (Genre Features)

1.1.1 ชื่อเรื่อง ซึ่งจะใช้ชื่อตัวประกอบหรือตัวละครในนิทานมักจะเป็นชื่อชนิดของสัตว์

1.1.2 ฉากและตัวประกอบ ซึ่งเป็นการบรรยายฉากและตัวประกอบของเรื่อง

1.1.3 ลำดับเหตุการณ์และปัญหาที่เกิดขึ้น เมื่อดำเนินเรื่องก็จะมีปัญหาเกิดขึ้นและการแก้ปัญหา

1.1.4 คุณธรรมสอนใจ

1.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

1.2.1 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ และคำคุณศัพท์

1.2.2 มีการใช้คำที่แสดงความเป็นเหตุและผล

1.2.3 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค Past Tense

1.2.4 การใช้คำพูดของตัวละครที่เป็นประโยค Direct Speech

ตัวอย่างอรรถลักษณะของนิทานหรือเรื่องเล่าบรรยายตามจินตนาการ (Narrative Genre Features)

FABLE

A mythical story that sets out to teach a lesson. นิทานคือเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อให้คติสอนใจ

A fable is a type of narrative. It has four parts:

1. Title/Name of the story: ชื่อนิทาน / หัวเรื่อง

2. Orientation: ฉาก ประกอบด้วย สถานที่ เวลาและตัวประกอบ

3. Events, Complication and Resolution: ลำดับเหตุการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นมีปมปัญหาและการแก้ปัญหา

4. MORAL: คุณธรรมสอนใจ

A moral or lesson is drawn from the resolution

คุณธรรมหรือบทเรียนสอนใจซึ่งได้มาจากวิธีการแก้ปัญหา

LANGUAGE USE

- past tense
- action verb
- adjectives
- cause / effect
- direct speech may be used

ภาพประกอบ 2 ตัวอย่างอรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features)
ที่มา : สงวนศรี ไทรอค (2547 หน้า 165)

2. อรรถลักษณะของเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre Features) (สงวนศรี โท รอด, 2547, หน้า 75) เป็นการเขียนเพื่อเล่าประสบการณ์จริงที่เคยเกิดขึ้น

2.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

2.1.1 ส่วนนำเรื่อง จะกำหนดเรื่องราว ฉาก เหตุการณ์ ของงานเขียนเพื่อบอกว่า เกิดเหตุการณ์กับใคร เมื่อไร ที่ไหนและทำไม

2.1.2 การดำเนินเรื่องราว เป็นการเล่าเรื่องราวของเหตุการณ์ ในส่วนนี้อาจเพิ่มความตลก ขบขัน หรือความคิดเห็นส่วนตัวแล้ว

2.1.3 สรุปเรื่อง เป็นการเขียนสรุปตอนจบของเรื่องราว

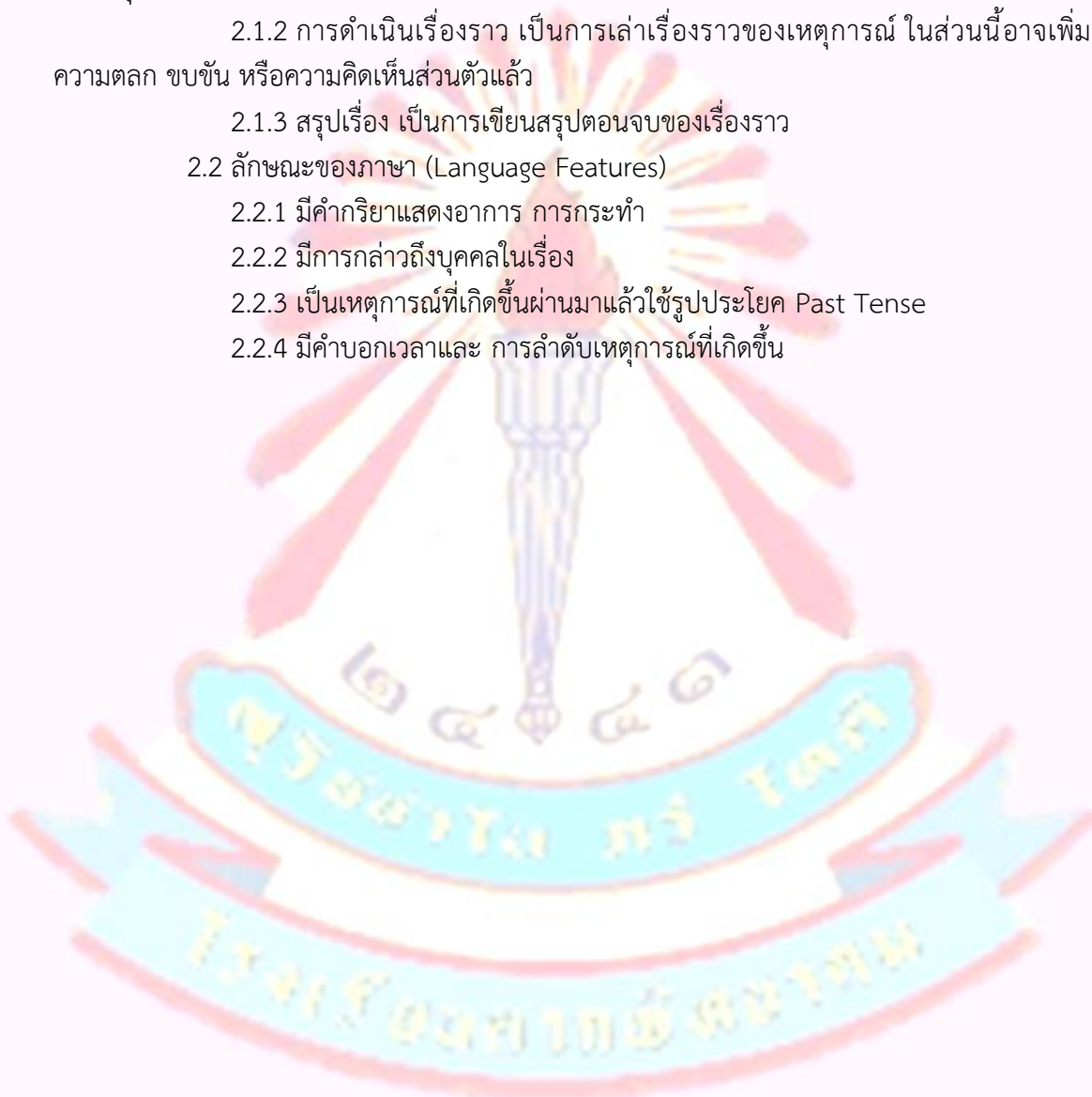
2.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

2.2.1 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ

2.2.2 มีการกล่าวถึงบุคคลในเรื่อง

2.2.3 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค Past Tense

2.2.4 มีคำบอกเวลาและ การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ตัวอย่างอรรถลักษณะของเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre Features)

RECOUNT

A Retell something that has happened.

เรื่องเล่าจากประสบการณ์ คือเรื่อง que เขียนเพื่อเล่าประสบการณ์จริงที่ เคยเกิดขึ้น

A Recount has three parts:

1. Orientation: ส่วนนำเรื่อง

Sets the scene for the piece of writing. It tells who, when, where and why.

กำหนดเรื่องราว ฉาก เหตุการณ์ของงานเขียนเพื่อบอกว่า เกิดเหตุการณ์กับใคร เมื่อไหร่ ที่ไหนและทำไม

2. Events: การดำเนินเหตุการณ์

Tell what happened and in what order. In this section may include some humorous or personal comment.

เล่าเรื่องราว ของเหตุการณ์ ในส่วนนี้ อาจเพิ่มความตลก ขบขัน หรือความคิดเห็นส่วนตัว

3. Conclusion: สรุปเรื่อง

Finishes off the piece of writing. เขียนสรุปตอนจบของเรื่องราว

LANGUAGE USE

- past tense
- action verb
- names
- time words

ภาพประกอบ 3 ตัวอย่างอรรถลักษณะของเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre Features)
ที่มา : สงวนศรี ไทรอค (2547, หน้า 76-77)

3. อรรถลักษณะของการย่อเรื่อง (Summary Genre Features)

(สงวนศรี ไทรอค, 2553, หน้า 25) เป็นการเขียนที่กล่าวถึงวิธีการหรือขั้นตอนการปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

3.1.1 หัวเรื่อง/ชื่อเรื่อง ลอกชื่อหัวเรื่องชื่อเรื่องหรือแต่งขึ้นเอง

3.1.2 ประโยคใจความสำคัญ/ประโยคหลัก

3.1.3 ประโยคที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยสนับสนุนประโยคหลักนำประโยคที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยสนับสนุนไปรวมเข้ากับประโยคหลักเพื่อเขียนเป็นเรื่องย่อ

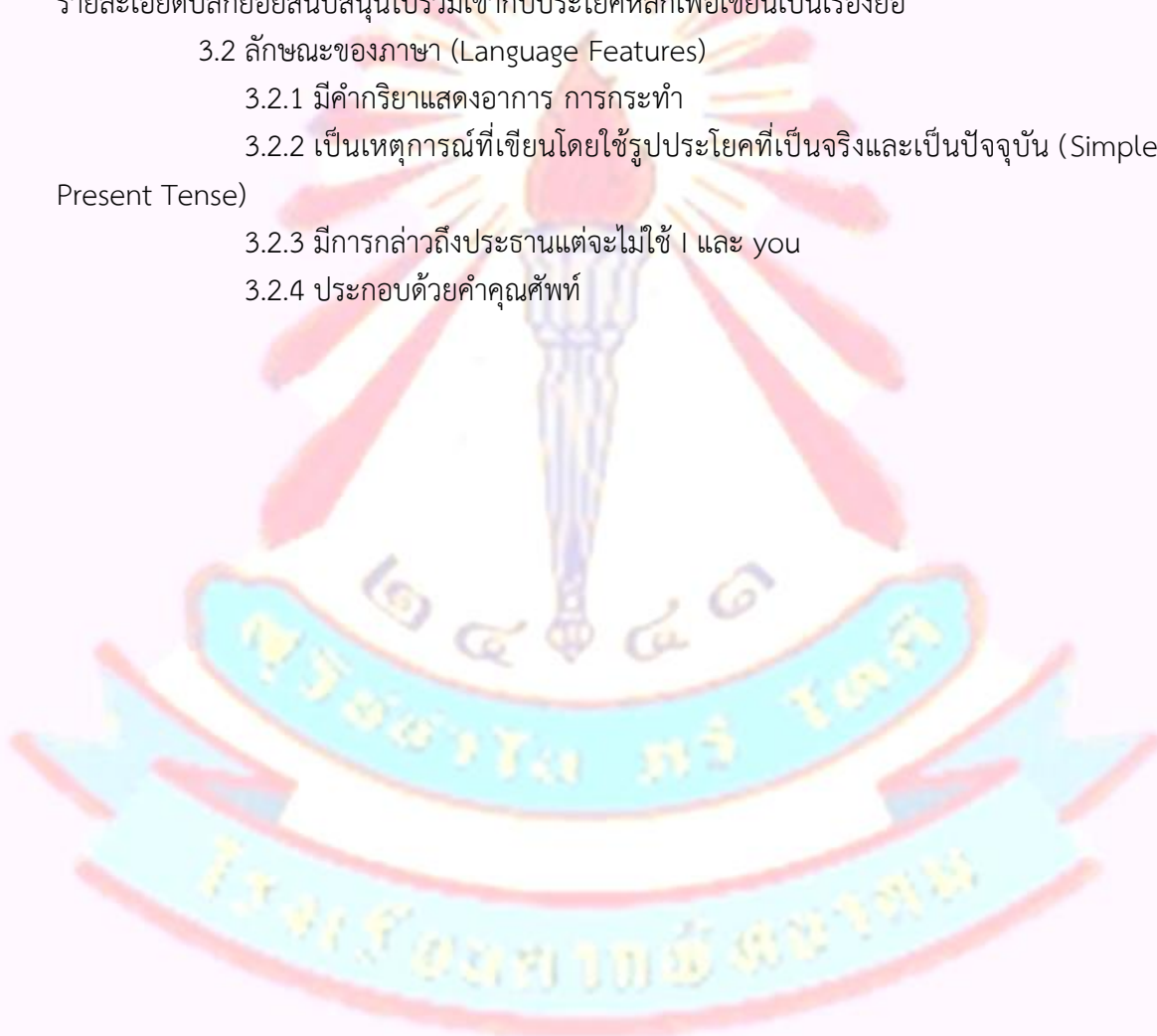
3.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

3.2.1 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ

3.2.2 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (Simple Present Tense)

3.2.3 มีการกล่าวถึงประธานแต่จะไม่ใช้ I และ you

3.2.4 ประกอบด้วยคำคุณศัพท์

ตัวอย่างอรรถลักษณะของการย่อเรื่อง (Summary Genre Features)

SUMMARY

A descriptive paragraph presenting important information.

เป็นข้อความที่บรรยายนำเสนอส่วนที่สำคัญที่สุดของข้อมูล

Read the text:

It is important that you read the section of text very carefully to make sure you understand what it is telling you. Think about it for a few minutes – perhaps you may like to try to say it in your own words.

Underline Keywords:

Read the text again and underline or highlight the key words.

- verbs (doing words) or - nouns (naming words).

Write down the Keywords:

Write the key words in a list, leaving a Line or two between each one. You may Decide not to use all of them.

Make Sentences:

Read the key word, put it into a sentence and when you are happy with it, write the sentence next to the word. Repeat for all key words. You may want to include two or more key words in one sentence.

A Summary has three parts:

1. Heading: หัวเรื่อง

Copy the heading or write your own.

ลอกชื่อหัวเรื่อง / ชื่อเรื่องหรือแต่งขึ้นเอง

2. Topic Sentence: ประโยคใจความสำคัญ / ประโยคหลัก

3. Supporting Details: ประโยคที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยสนับสนุนประโยคหลัก

Combine your sentences into a paragraph.

นำประโยคที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยสนับสนุนไปรวมเข้ากับประโยคหลักเพื่อเขียนเป็นเรื่องย่อ

LANGUAGE USE

- objective eg (doesn't use "I", "you")
- present tense
- action verbs
- adjectives
- abbreviations

ภาพประกอบ 4 ตัวอย่างอรรถลักษณะของการย่อเรื่อง (Summary Genre Features)
ที่มา : สกว.ศรี โทรก (2547, หน้า 25)

4. อรรถลักษณะของรายงาน (Report Genre Features) (สกว.ศรี โทรก, 2547, หน้า 22) เป็นการเขียนเพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะตามที่ได้จัดระเบียบไว้แล้ว

4.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 4 ส่วน ดังนี้

4.1.1 title: ชื่อเรื่อง / หัวเรื่อง บอกชื่อสิ่งของหรือหัวข้อเรื่องที่จะรายงาน

4.1.2 general classification: การจำแนกหรือแบ่งกลุ่มโดยทั่วไป บอกให้ทราบว่า สิ่งของหรือหัวข้อนั้นอยู่ในกลุ่มใด โดยการให้นิยามหรือให้ความหมาย

4.1.3 description: การบรรยาย บอกว่าสิ่งของนั้นมีรูปร่างลักษณะอย่างไร และอธิบายถึงลักษณะที่สำคัญที่สุด โดยมักจะเริ่มต้นบรรยายสิ่งที่สำคัญที่สุดโดยอาจจะนำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งหรือลักษณะพฤติกรรม ในส่วนนี้จะนำเสนอรายละเอียดปลีกย่อยหรือคำสำคัญด้วยการยกตัวอย่างหรือแผนภาพอาจใช้เพื่อ นำเสนอข้อมูลเพิ่มเติม

4.1.4 concluding statement: การสรุปเรื่อง การท าการสรุปให้ข้อเสนอแนะครั้งสุดท้าย

4.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

4.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (Simple Present Tense)

4.2.2 มีคำอธิบายถึงลักษณะที่สำคัญ is, has, like

ตัวอย่างอรรถลักษณะของรายงาน (Report Genre Features)

REPORT

Presents factual information about a particular thing in an organized way.
รายงานนำเสนอ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะตามที่ได้จัดระเบียบไว้แล้ว

A Report has four parts:

1. Title: ชื่อเรื่อง / หัวเรื่อง

Gives the name of the thing or topic. บอกชื่อสิ่งของหรือหัวข้อเรื่องที่จะรายงาน

2. General Classification: การจำแนกหรือแบ่งกลุ่มโดยทั่วไป

Tells which group the thing or topic belongs to – defines it.

บอกให้ทราบว่าสิ่งของหรือหัวข้อนั้นอยู่ในกลุ่มใด โดยการให้นิยามหรือให้ความหมาย

3. Description: การบรรยาย

Tells what the thing is like and describes its main features, usually beginning with the most important. May also present facts about * location (what found) * behavior (what it does) In this section the information may be given under sub-headings or key words. Illustrations or diagrams may be used to provide extra information.

บอกว่าสิ่งของนั้นมีรูปร่างลักษณะอย่างไร และอธิบายถึงลักษณะที่สำคัญที่สุด โดยมักจะเริ่มต้นบรรยายสิ่งที่สำคัญที่สุดโดยอาจจะนำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งหรือลักษณะพฤติกรรม ในส่วนนี้จะนำเสนอรายละเอียดปลีกย่อยหรือคำสำคัญด้วยการยกตัวอย่างหรือแผนภาพอาจใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลเพิ่มเติม

4. Concluding Statement: การสรุปเรื่อง

Makes a final comment. การทำการสรุปให้ข้อเสนอแนะครั้งสุดท้าย.

LANGUAGE USE

Present tense

■ is ■ has ■ likes

ภาพประกอบ 5 ตัวอย่างอรรถลักษณะของรายงาน (Report Genre Features)

ที่มา : สงวนศรี โทรก (2553, หน้า 22)

5. อรรถลักษณะของการอธิบาย (Explanation Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 28) เป็นการเขียนเพื่อบอกให้รู้ถึงกระบวนการการทำงาน การเปลี่ยนแปลงและการเจริญเติบโต

5.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 5 ส่วน ดังนี้

5.1.1 subject: หัวเรื่อง ให้ความหมายของสิ่งที่กำลังจะอธิบายว่าคืออะไร

5.1.2 description: การพรรณนาบอกลักษณะ พรรณนาว่าอะไรคือลักษณะสำคัญ หรือส่วนของสิ่งที่กำลังถูกอธิบาย

5.1.3 function: หน้าที่/การทำงาน อธิบายถึงการท างานและการเปลี่ยนแปลงของ สิ่งนั้นๆ

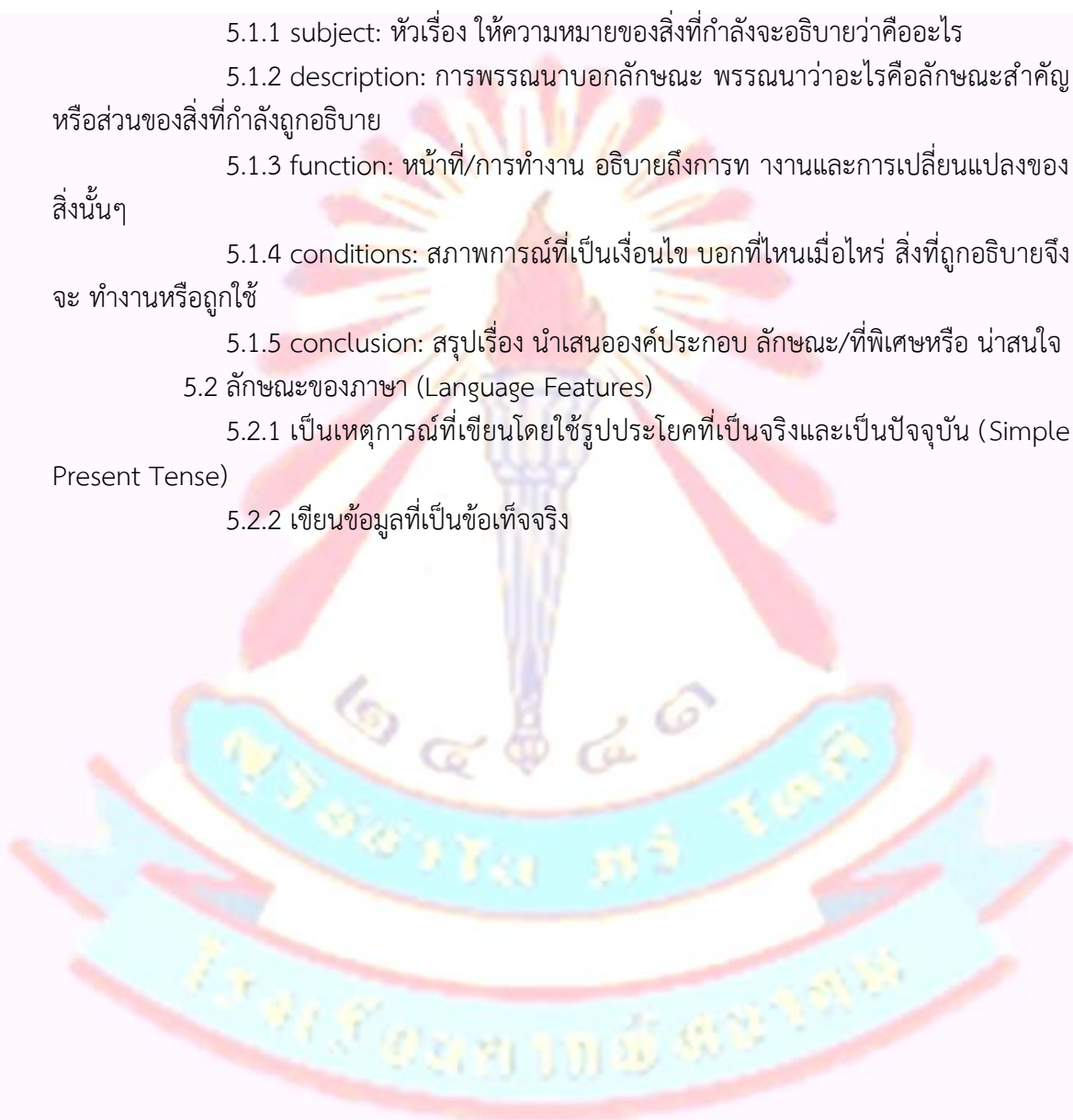
5.1.4 conditions: สภาพการณ์ที่เป็นเงื่อนไข บอกที่ไหนเมื่อไหร่ สิ่งที่ถูกอธิบายจึง จะ ทำงานหรือถูกใช้

5.1.5 conclusion: สรุปเรื่อง นำเสนอองค์ประกอบ ลักษณะ/ที่พิเศษหรือ น่าสนใจ

5.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

5.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (Simple Present Tense)

5.2.2 เขียนข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง

ตัวอย่างอรรถลักษณะของการอธิบาย (Explanation Genre Features)

EXPLANATION

Tells how something works, changes, grows.

บอกให้รู้ถึงกระบวนการการทำงาน การเปลี่ยนแปลง และการเจริญเติบโต

An Explanation has five parts:

1. Subject: หัวเรื่อง

Defines what is being explained.

ให้ความหมายของสิ่งที่กำลังจะอธิบายว่าคืออะไร

2. Description: การพรรณนาบอกลักษณะ

Describes the main features or parts of what is being explained.

พรรณนาว่าอะไรคือลักษณะสำคัญ หรือส่วนของสิ่งที่กำลังถูกอธิบาย

3. Function: หน้าที่ / การทำงาน

Explains how the subject works or changes.

อธิบายถึงการท างานและการเปลี่ยนแปลงของสิ่งนั้น ๆ

4. Conditions: สภาพการณ์ที่เป็นเงื่อนไข

Tells where or when the subject works or is used.

บอกที่ไหน/ เมื่อไหร่ สิ่งที่ถูกอธิบายจึงจะทำงานหรือถูกใช้

5. Conclusion: สรุปเรื่อง

Presents interesting or special features.

นำเสนอองค์ประกอบลักษณะที่พิเศษหรือน่าสนใจ

LANGUAGE USE

- present tense (usually, although past tense may be used)
- factual information

ภาพประกอบ 6 ตัวอย่างอรรถลักษณะของการอธิบาย (Explanation Genre Features)
ที่มา : สกว.ศรี โทรก (2553, หน้า 28)

6. อรรถลักษณะของเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition Genre Features) (สงวนศรี โท รอค, 2553, หน้า 31) เป็นการเขียนเพื่อถกเถียง/โต้แย้งเพื่อความคิดเห็น

6.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

6.1.1 thesis: ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น ชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาที่จะแสดงความคิดเห็น

6.1.2 the argument: ข้อถกเถียง/โต้แย้ง ความจริงหรือความคิดเห็นซึ่งสนับสนุน ข้อถกเถียง/โต้แย้ง หรือความจริงหรือความคิดเห็นซึ่งสนับสนุนข้อถกเถียง/โต้แย้งซึ่งเป็นความคิดที่แตกต่าง

6.1.3 summary or conclusion: บทสรุป สรุปข้อโต้แย้งหรืออาจจะละไว้ให้ผู้อ่าน เป็นผู้สรุป

6.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

6.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (Simple Present Tense) หรือ เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว past simple tense

6.2.2 เขียนข้อมูลที่ไม่ระบุเจาะจงตัวบุคคล

ตัวอย่างอรรถลักษณะของเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition Genre Features)

EXPOSITION

Argues for a point of view. เป็นการถกเถียง/โต้แย้งเพื่อความคิดเห็น

An Exposition has three parts:

1. Thesis: ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น

States the problem or topic which is being argued.

ชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาที่จะแสดงความคิดเห็น

2. The Argument: ข้อถกเถียง/โต้แย้ง

(a) The facts and opinions which support the argument.

ความจริงหรือความคิดเห็น ซึ่งสนับสนุน ข้อถกเถียง/โต้แย้ง

(b) Facts and opinions which support a different point of view.

ความจริงหรือความคิดเห็นซึ่ง สนับสนุนข้อถกเถียง/โต้แย้งซึ่งเป็นความคิดที่แตกต่าง

3. Summary or Conclusion: บทสรุป

Summaries the argument. May reach a definite conclusion or this might be left to the reader.

สรุปข้อโต้แย้งหรืออาจจะละไว้ให้ผู้อ่านเป็นผู้สรุป

LANGUAGE USE

- present and / or past tense
- impersonal

ภาพประกอบ 7 ตัวอย่างอรรถลักษณะของเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition Genre Features)

ที่มา : สงวนศรี โทโรค (2553 , หน้า 31)

7. อรรถลักษณะของการเขียนวิจารณ์ (Review Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 37) เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่อ่าน ละคร หรือรายการเพื่อที่จะโน้มน้าวใจ บุคคลอื่น

7.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 5 ส่วน ดังนี้

7.1.1 title: หัวเรื่อง/ชื่อเรื่อง บอกชื่อหนังสือ ละคร ภาพยนตร์

7.1.2 nature: ประเภท/ชนิด บอกประเภทของหนังสือ ละคร ภาพยนตร์

7.1.3 plot: เรื่องย่อ บอกภาพรวมคร่าวๆของเรื่องและอ้างอิงตัวละครหลัก

7.1.4 focus: เน้นสาระสำคัญของเรื่อง อธิบายเหตุการณ์ที่น่าสนใจ ในส่วนนี้ ผู้เขียนมีโอกาสที่จะดึงดูดผู้อ่านที่มีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของเหตุการณ์ที่ชื่นชอบหรือคำแนะนำในสิ่งที่ เป็นมา

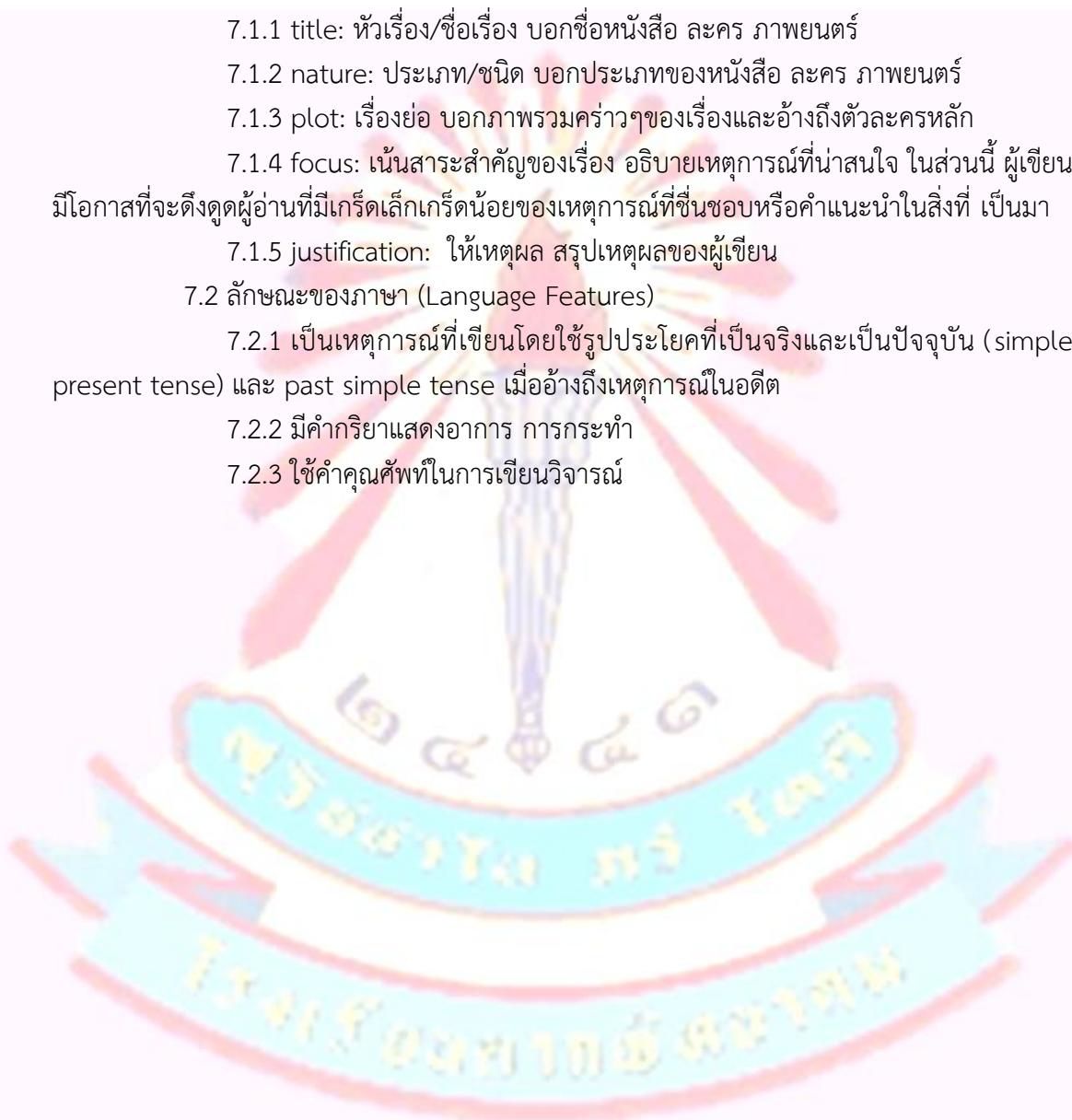
7.1.5 justification: ให้เหตุผล สรุปเหตุผลของผู้เขียน

7.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

7.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (simple present tense) และ past simple tense เมื่ออ้างอิงเหตุการณ์ในอดีต

7.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ

7.2.3 ใช้คำคุณศัพท์ในการเขียนวิจารณ์

ตัวอย่างอรรถลักษณะของการเขียนวิจารณ์ (Review Genre Features)

REVIEW

Gives an opinion on a book, play or program in order to influence others.
วิจารณ์ให้ความคิดเห็น เกี่ยวกับหนังสือ บทละครหรือรายการแสดง เพื่อโน้มน้าวใจคนอื่น

A Review has five parts.

1. Title: ชื่อเรื่อง / หัวเรื่อง

Gives the name of the book (or play, or film) and the author (or director, actors ect). May begin with a quote from the text and usually signals the reviewer's opinion or point of view. This point of view and supporting arguments pervade the rest of the piece.

บอกชื่อหนังสือ ละคร ภาพยนตร์ และผู้แต่ง อาจอ้างจากข้อความจากเนื้อเรื่องและมักจะให้ตัวอย่างความคิดเห็นของผู้วิจารณ์ ซึ่งมุมมองและข้อโต้แย้งที่สนับสนุนนี้ก็อยู่ในเนื้อเรื่องนั้นด้วย

2. Nature: ประเภท/ชนิด

Tells the type of book (or play, or film) and may mention other works by the same individual or group.

บอกประเภทของหนังสือ หรือ ละคร ภาพยนตร์ และอาจกล่าวถึงงานอื่น ๆ โดยบุคคลคนเดียวกัน

3. Plot: เรื่องย่อ

Gives a brief overview of the plot and refers to the main characters.

บอกภาพรวมของเรื่องพอ คร่าวๆ และอ้างถึงตัวละครหลัก

4. Focus: เน้นสาระสำคัญของเรื่อง

Describes particular events – perhaps humorous or sad parts. In this section the writer has the opportunity to entice the reader with snippets of a favourite incident or hints of what is to come. อธิบายเหตุการณ์ที่น่าสนใจ ในส่วนนี้ผู้เขียนมีโอกาสที่จะดึงดูดผู้อ่านที่มีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของเหตุการณ์ที่ชื่นชอบหรือคำแนะนำในสิ่งที่เป็นมา

5. Justification: ให้เหตุผล

Summarizes the writer's reasons for recommending or disliking the work.

สรุปเหตุผลของผู้เขียนที่ได้ให้คำแนะนำหรือไม่เห็นด้วยกับผลงานนั้น

LANGUAGE USE

- present tense (past tense may be used to retell part of the plot)
- action words
- adjectives

ภาพประกอบ 8 ตัวอย่างอรรถลักษณะของบทวิจารณ์(Review Genre Features)

ที่มา : สวงนตรี ไทรอค (2553, หน้า 37)

8. อรรถลักษณะของนิทานปรัมปรา (Legend Genre Features) สงวนศรี โทรอค (2553 , หน้า 40) เป็นการเขียนเพื่ออธิบายปรากฏการณ์หรือเรื่องเล่าทางธรรมชาติ

8.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

8.1.1 orientation: ฉาก ประกอบด้วย ตัวละคร สถานที่และเวลา

8.1.2 complication: เนื้อเรื่อง/ปมปัญหาที่เกิดขึ้น ในส่วนนี้จะเกี่ยวกับประเภท/ชนิด บอกประเภทของหนังสือ ละคร ภาพยนตร์

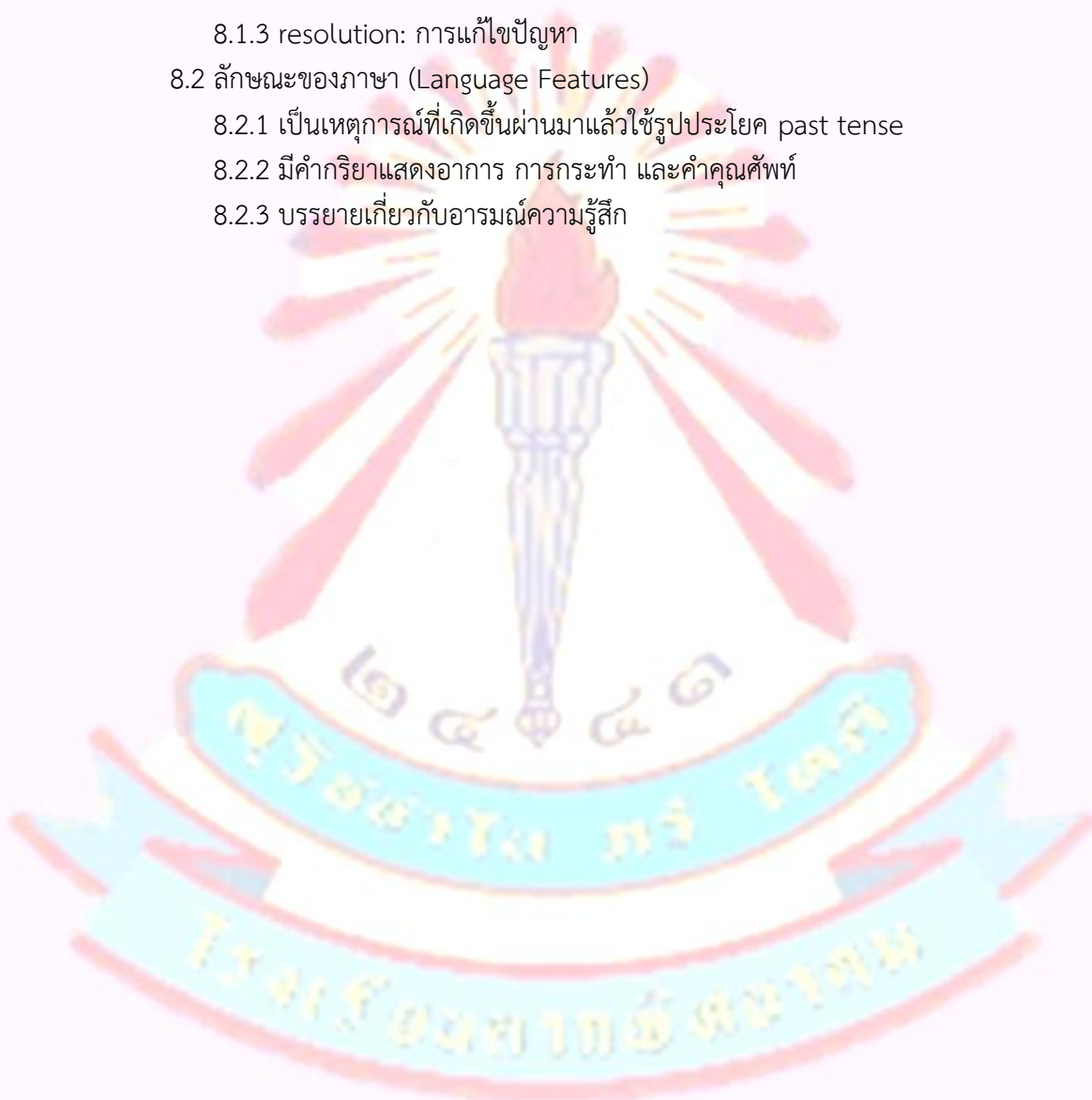
8.1.3 resolution: การแก้ไขปัญหา

8.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

8.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค past tense

8.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ และคำคุณศัพท์

8.2.3 บรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก

ตัวอย่างอรรถลักษณะของนิทานปรัมปรา (Legend Genre Features)

LEGEND

Explains a natural phenomenon. อธิบายการเกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติ

A Legend is a type of narrative. It has three parts.

1. Orientation: ฉาก

Sets the scene, usually long ago. ประกอบด้วย ตัวละคร สถานที่ และเวลา

2. Complication: เนื้อเรื่อง/ปมปัญหาที่เกิดขึ้น

The focus for this section is on how something came about, usually either a natural landform or some other aspect of creation. ในส่วนนี้จะกล่าวถึง

A problem is introduced and must be resolved. This may involve people or animals or a natural landform such as a large rock or body of water.

ปัญหาถูกสร้างขึ้นและต้องมีการแก้ไข อาจเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์หรือธรรมชาติ เช่น ก้อนหินขนาดใหญ่หรือ แหล่งน้ำ

The ‘characters’ in the story are usually involved in some kind of conflict or disaster (minor or major) and they interact in a sequence of even-such as a battle.

Many legends have more than one complication and these may be resolved together or separately.

นิทานปรัมปราหนึ่งเรื่องอาจมีมากกว่าหนึ่งปัญหา ซึ่งอาจสามารถแก้ไขไปพร้อมๆกันหรือแยกกัน

3. Resolution: การแก้ไขปัญหา

The problem is solved, usually in a few sentences, and the explanation is complete.

ปัญหาได้รับ การแก้ไข มีประมาณ 2-3 บรรทัดที่อธิบายผลของการแก้ไขปัญหานั้น

LANGUAGE USE

- past tense
- action verbs
- descriptive, emotive “long, long ago”

ภาพประกอบ 9 ตัวอย่างอรรถลักษณะของนิทานปรัมปรา (Legend Genre Features)

ที่มา: (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 43)

9. อรรถลักษณะของนิทานพื้นบ้าน (Folktale Genre Features) (สงวนศรี โทรอค, 2553, หน้า 43) เป็นการเขียนที่เน้นเรื่องราวตั้งแต่กล่าวถึงทัศนคติและค่านิยม

9.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

9.1.1 orientation : ฉาก ประกอบด้วย ตัวละคร สถานที่และเวลา

9.1.2 complication : เนื้อเรื่อง/ปมปัญหาที่เกิดขึ้น ในส่วนนี้จะเกี่ยวกับ ประเภท/ชนิด บอกประเภทของหนังสือ ละคร ภาพยนตร์

9.1.3 resolution : การแก้ไขปัญหา

9.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

9.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค past tense

9.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ และคำคุณศัพท์

9.2.3 บรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก

9.2.3 กล่าวถึงสาเหตุและผลของปัญหาที่เกิดขึ้น

ตัวอย่างอรรถลักษณะของนิทานพื้นบ้าน (Folktale Genre Features)

FOLKTALE

A traditional story with a focus, usually attitudes and values.

บอกเรื่องราวตั้งแต่มี มักจะกล่าวถึง ทศนคติและค่านิยม

A Folktale has three parts.

1. Orientation: ฉาก

The setting, characters and any existing conflicts are introduced within the first few sentences, usually with a traditional opening “Once upon a time.....” .

ประกอบด้วย ตัวละคร สถานที่และ เวลามักจะกล่าวขึ้นต้นด้วย กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว.....

2. COMPLICATION: ปมปัญหา

A complication is introduced—often a situation arises where good is threatened by evil and must be overcome in order to restore or establish harmony. Many folktales have more than one complication and resolution.

ปมปัญหาที่เป็นความชั่วร้าย มักจะได้รับการแก้ไขในทางที่ดี ด้วยความดีงาม ซึ่งนิทานพื้นบ้านมักจะมีหลายปมปัญหา และได้รับการแก้ไขด้วยความดีทั้งนั้น

Folktales are characterised by specific themes and motifs.

Themes:

- evil will be overcome by truth and goodness
- kindness and compassion will be rewarded
- right will triumph over wrong
- courage will overcome obstacles
- thought can win over physical strength
- hard work will be rewarded

Motifs:

- wishes (usually three)
- enchanted places (forest, lake)
- magical things (emblems, coins, pots)
- magical abilities (to fly, transform self or others, grant wishes)
- deceit and trickery
- beasts with special powers

3. Resolution: การแก้ไขปัญหา

The problem is resolved, often involving the destruction of evil elements and the use of magic or enchantment. The tale ends quickly, using a traditional ending... ‘and they all lived happily ever after.’

ปัญหาได้รับการแก้ไข ซึ่งความชั่วร้ายมักจะถูกแก้ไขด้วยความดีงามและท้ายเรื่องมักจะลงด้วยคำว่า ...หลังจากนั้นเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

LANGUAGE USE

- past tense
- descriptive
- action verbs
- cause / effect
- emotive “frightened and lonely”

ภาพประกอบ 10 ตัวอย่างอรรถลักษณะของนิทานพื้นบ้าน (Folktale Genre Features)
ที่มา : สวงนศรี โทโรค (2553, หน้า 43)

10. อรรถลักษณะของการบรรยายลักษณะภาพคน (Character Portrait Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 46) เป็นการเขียนเพื่ออธิบายรายละเอียดของภาพบุคคล

10.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 4 ส่วน ดังนี้

10.1.1 introduction: การแนะนำ เป็นการให้ข้อมูลเบื้องต้น

10.1.2 description: รายละเอียด: อธิบายลักษณะทางกายภาพและลักษณะที่ปรากฏ อาจจะทำให้รายละเอียดเฉพาะเกี่ยวกับ ความสูง น้ำหนัก อายุ ต้นกำเนิดทางวัฒนธรรม

10.1.3 focus: เน้นรายละเอียด ในส่วนนี้มักจะอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมด้านหนึ่งหรือมากกว่าของบุคลิกภาพของตัวละคร นิสัยท่าทางและความสามารถพิเศษหรือความสำเร็จ จะมีการอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะที่ ที่เห็นได้ชัด อาจจะมีภาพที่สมจริงมากขึ้น

10.1.4 conclusion: สรุป ความคิดเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับตัวละคร

10.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

10.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค past tense

10.2.2 มีคำอธิบายและคำคุณศัพท์

ตัวอย่างอรรถลักษณะของการบรรยายลักษณะคน (Character Portrait Genre Features)

CHARACTER PORTRAIT

Describes a character in detail. อธิบายรายละเอียดของบุคคล

A Character portrait has four parts:

1. Introduction: การแนะนำ

Introduces the character, usually by name, and gives some details about the setting eg. where met (in a story, a film or in real life). เป็นการให้ข้อมูลเบื้องต้น

2. Description: รายละเอียด

Describes physical characteristics and appearance (dress ect). May give specific details about height, weight, age, cultural origin. อธิบายลักษณะทางกายภาพและลักษณะที่ปรากฏ อาจจะให้ รายละเอียดเฉพาะเกี่ยวกับ ความสูง น้ำหนัก อายุต้นกำเนิดทางวัฒนธรรม

3. Focus: เน้นรายละเอียด

In this section there is usually a more detailed description one or more aspects of the character's personality.

Habits, mannerisms and special abilities or achievements are described.

Specific incidents in which these become evident may be included to paint a more realistic picture. ในส่วนนี้มักจะอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมด้านหนึ่งหรือมากกว่าของบุคลิกภาพของตัวละครนิสัยท่าทาง และความสามารถพิเศษ หรือความสำเร็จ จะมีการอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะที่ ที่เห็นได้ชัดอาจจะวาดภาพที่สมจริงมากขึ้น

4. Conclusion: สรุป

A final comment about the character. ความคิดเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับตัวละคร

LANGUAGE USE

- adjectives
- ‘ opinion ’ words
- usually past tense, but present tense often used

ภาพประกอบ 11 ตัวอย่างอรรถลักษณะของการบรรยายลักษณะคน

(Character portrait Genre Features)

ที่มา : สกว.ศรี โทรค (2553, หน้า 46)

11. อรรถลักษณะของการพรรณนา (Description Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 49) เป็นการเขียนเพื่ออธิบายรายละเอียดบางอย่างของสิ่งของ

11.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

11.1.1 introduction: บทนำแนะนำสถานที่ สิ่งของหรือบุคคลที่จะกล่าวถึง

11.1.2 body: เนื้อความ ส่วนนี้เป็นส่วนหลักของรายละเอียด มันถูกสร้างขึ้นจากชุดของย่อหน้าแต่ละรายละเอียดเกี่ยวกับคุณลักษณะเฉพาะของสถานที่สิ่งของหรือบุคคล กล่าวถึงในรายละเอียดที่น่าสนใจหรือสำคัญ

11.1.3 conclusion: บทสรุป ให้รายละเอียดเพิ่มเติมนอกเหนือจากสิ่งที่กล่าวมา

11.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

11.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (Simple Present Tense)

11.2.2 มีคำอธิบายที่เป็นคำคุณศัพท์

ตัวอย่างอรรถลักษณะของการพรรณนา (Description Genre Features)

DESCRIPTION

Describes something in detail. เป็นการเขียนเพื่ออธิบายรายละเอียดบางอย่างของสิ่งของ

A Description has three parts:

1. Introduction: บทนำ

Introduces the place, thing or person to be described.

แนะนำสถานที่ สิ่งของหรือบุคคลที่จะกล่าวถึง

2. Body: รายละเอียด

This is the main part of the description. It is made up of a series of paragraphs, each giving details about a particular feature of the place, thing or person. It gives interesting or important detail-what it look like, what it does, anything that might interest the reader and give a clearer picture. Headings or sub-headings may be used to help group ideas in this section. ส่วนนี้เป็นส่วน หลักของรายละเอียด มันถูกสร้างขึ้นจากชุดของย่อหน้าแต่ละรายละเอียดเกี่ยวกับคุณลักษณะเฉพาะของสถานที่ สิ่งของหรือบุคคล กล่าวถึงในรายละเอียดที่น่าสนใจหรือสำคัญ

3. Conclusion: สรุป

The concluding statement may give some additional information, but is usually a sentence or two which rounds off the piece of writing.

ให้รายละเอียดเพิ่มเติมนอกเหนือจากสิ่งที่กล่าวมา

LANGUAGE USE

- present tense (usually)
- adjectives (describing words)

ภาพประกอบ 12 ตัวอย่างอรรถลักษณะของการพรรณนา (Description genre features)

ที่มา : สวงศรี โทโรค (2553, หน้า 49)

12. อรรถลักษณะของชีวประวัติบุคคล (Biography Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 52) เป็นการเขียนเพื่อเล่าถึงความสำเร็จและเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของบุคคล

12.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 3 ส่วน ดังนี้

12.1.1 orientation: บอกชื่อของบุคคล, เวลาและสถานที่, การมีชื่อเสียง

12.1.2 life events: เหตุการณ์ในชีวิตที่สำคัญ

12.1.3 re-orientation: กล่าวซ้ำถึงการมีชื่อเสียง

12.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

12.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค past tense

12.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ

ตัวอย่างอรรถลักษณะของชีวประวัติบุคคล (Biography Genre Features)

BIOGRAPHY

Retells achievements and past events in a person's life.

การเขียนเพื่อเล่าถึงความสำเร็จและเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของบุคคล

A Biography has three parts:

1. Orientation: ฉาก

Tells the name of the person, when and where he/she lived and why he / she is famous. บอก ชื่อของบุคคล, เวลาและสถานที่, การมีชื่อเสียง

2. Life Events: เหตุการณ์ในชีวิตที่สำคัญ

Presents important / significant events and achievements in the per's life, sequenced in chronological order. Other people who inspired or influenced the person may also be mentioned. This section may include pictures and drawings of the person, maps of journeys, diagrams of inventions etc. * Information presented must be accurate. เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต โดย เรียง เหตุการณ์ตามลำดับเวลา บุคคลที่มีส่วนหรืออิทธิพล ที่ทำให้ประสบผลสำเร็จอาจจะอ้างถึง ใน ส่วนนี้ อาจแสดงภาพถ่าย ภาพวาด แผนที่การเดินทาง แผนภาพหรือสิ่งประดิษฐ์ประกอบ

3. Re-Orientatation : กล่าวซ้ำถึงการมีชื่อเสียง

Restates why the person is famous and may tell how this information is important to us today. อาจจะระบุว่าทำไม ข้อมูลในส่วนนี้จึงมีความสำคัญต่อเราในปัจจุบันนี้

LANGUAGE USE

- past tense present tense (may be used in re-orientation)
- action verbs
- not personal

ภาพประกอบ 13 ตัวอย่างอรรถลักษณะของชีวประวัติบุคคล (Biography Genre Features)

ที่มา : สงวนศรี โทโรค (2553, หน้า 52)

13. อรรถลักษณะของบทคัดย่อ (Abstract Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 55) เป็นการเขียนเพื่อนำเสนอสรุปย่อ/สั้นของวิทยานิพนธ์หรืองานวิจัย

13.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 4 ส่วน ดังนี้

13.1.1 research title/thesis title: ส่วนหัวเรื่องประกอบไปด้วย ชื่อนักวิจัย ปีที่สำเร็จ หัวข้องานวิจัย สาขาวิชา/ปริญญาที่ได้รับบัณฑิตวิทยาลัย และคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

13.1.2 research purpose/the purpose of the research: วัตถุประสงค์ ของงานวิจัย

13.1.3 research methodology.(samples, instruments, and statistics): วิธีดำเนินการวิจัย ระบุกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

- samples กลุ่มตัวอย่าง (บอกจำนวนกลุ่มตัวอย่างและวิธีที่ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างตามวิธีการทางสถิติ)

- instruments เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (แผนการสอน/แบบทดสอบ/แบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์/แบบสังเกตหรือแบบบันทึกพฤติกรรม)

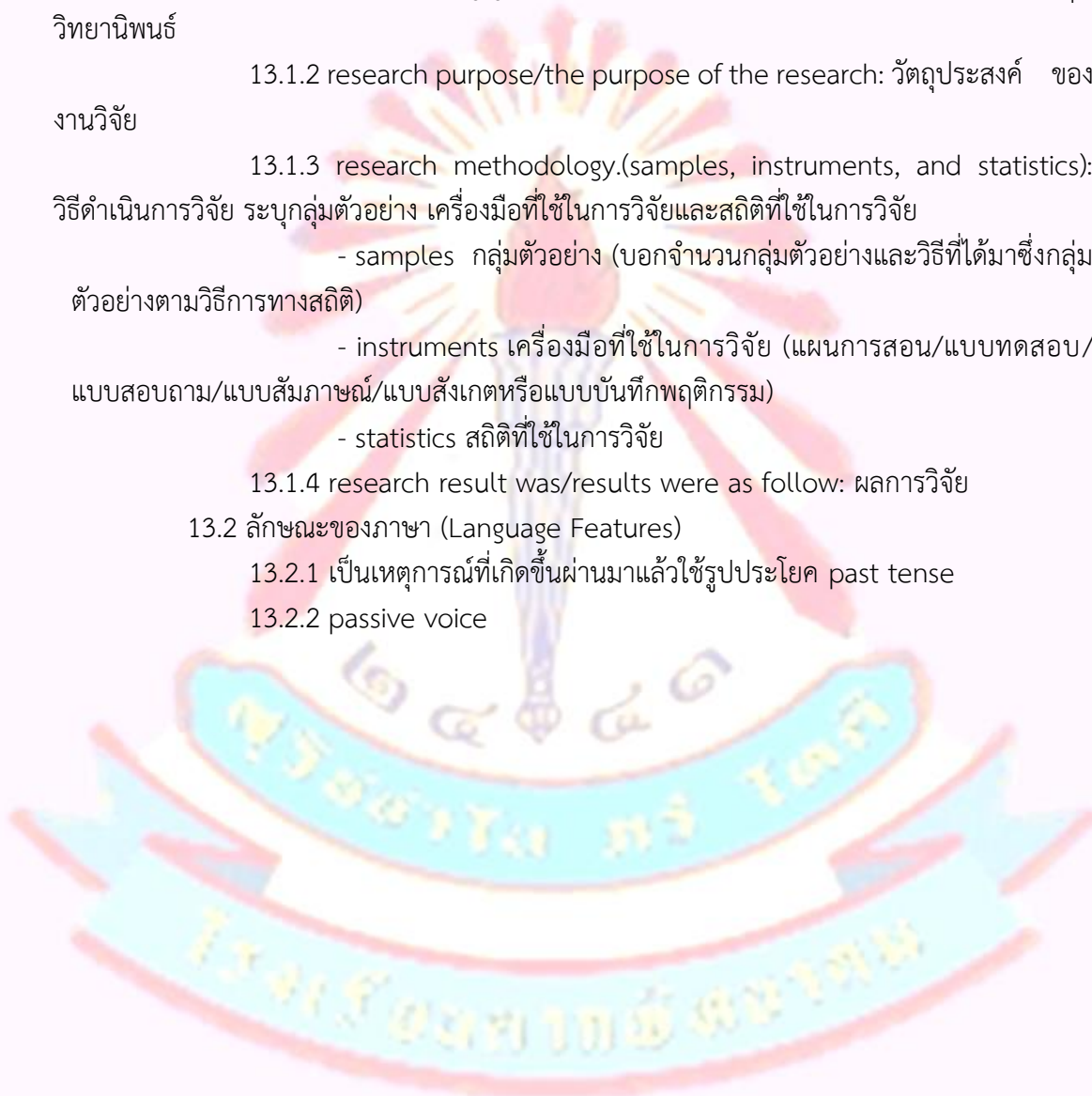
- statistics สถิติที่ใช้ในการวิจัย

13.1.4 research result was/results were as follow: ผลการวิจัย

13.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

13.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค past tense

13.2.2 passive voice

ตัวอย่างอรรถลักษณะของบทคัดย่อ (Abstract Genre Features)

AN ABSTRACT

An abstract presents a short summary of the thesis/research.

บทคัดย่อนำเสนอสรุป/สั้นของวิทยานิพนธ์หรืองานวิจัย

An abstract has four parts:

1. Research title/Thesis title:

- 1.1 Researcher's name
- 1.2 Year of completed
- 1.3 Research Topic
- 1.4 Field of study/Degree's Earn
- 1.5 Graduate School
- 1.6 Research Committee.

ส่วนหัวเรื่องประกอบไปด้วย

- 1.1 ชื่อนักวิจัย
- 1.2 ปีที่สำเร็จ
- 1.3 ชื่อหัวข้องานวิจัย
- 1.4 สาขาวิชา/ปริญญาที่ได้รับ
- 1.5 บัณฑิตวิทยาลัย
- 1.6 คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

2. Research Purpose/The purpose of the research: วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

This research aimed to + 1.3.....

The purpose of this research was to +1.3.....

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ + ชื่อหัวข้องานวิจัยใน1.3

3. Research Methodology. (Samples, instruments, and statistics): วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 Samples (กลุ่มตัวอย่าง) บอกจำนวนกลุ่มตัวอย่างและวิธีที่ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างตามวิธีการทางสถิติ

3.2 Instruments (เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย) แผนการสอน/แบบทดสอบ/แบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์/แบบสังเกตหรือแบบบันทึกพฤติกรรม

3.3 Statistics (สถิติที่ใช้ในการวิจัย)

4. Research result was/results were as follow: ผลการวิจัย

Research result was as follow:.....

The results of the research were as follow:.....

The finding was as follow:.....

The findings were as follow:.....

The result of this study indicated that:.....

The results of this study indicated that:.....

The result of this study revealed that:.....

The results of this study revealed that :.....

LANGUAGE USE

- past tense
- passive voice

ภาพประกอบ 14 ตัวอย่างอรรถลักษณะของบทคัดย่อ (Abstract Genre Features)

ที่มา : สวงศรี ไทรอค (2553, หน้า 55)

14. อรรถลักษณะของแผนการสอน (Lesson Plan Genre Features) (สงวนศรี โทโรค, 2553, หน้า 55) เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

14.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 7 ส่วน ดังนี้

14.1.1 หัวข้อ/หัวเรื่องแผนการสอน (Lesson Plan title) ประกอบด้วยวิชา (Subject) ระดับชั้น (Grade Level) หน่วยการเรียนรู้ (Unit) เนื้อเรื่อง (Text) เวลา (Time) และ ผู้สอน (Teacher)

14.1.2 สาระสำคัญ (Concept) ข้อความที่เป็นแก่นของเนื้อหา สาระ หลักการ ข้อเท็จจริง และแนวคิดต่างๆของเนื้อหาสาระของแผนการสนอนนั้น

14.1.3 วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม/จุดประสงค์การเรียนรู้ (Behavioral Objectives) การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นการบอกให้ทราบว่าเมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วผู้เรียนจะทำอะไรได้บ้าง

14.1.4 เนื้อหา (Content) ประกอบด้วย คำศัพท์ (Vocabulary) และเนื้อเรื่อง (Text)

14.1.5 กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities)

14.1.6 สื่อการเรียนรู้ (Materials)

14.1.7 การวัดและการประเมินผล (Evaluation)

14.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

14.2.1 action verb มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ

14.2.2 present simple เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน

ตัวอย่างอรรถลักษณะของแผนการสอน (Lesson Plan Genre Features)

A Lesson Plan has 7 parts:

1. Lesson Plan Title: หัวข้อ/หัวเรื่องแผนการสอน

- 1.1 Subject (วิชา)
- 1.2 Grade Level (ระดับชั้น)
- 1.3 Unit (หน่วยการเรียนรู้)
- 1.4 Text (เนื้อหา)
- 1.5 Time (เวลา)
- 1.6 Teacher (ผู้สอน)

2. Concept: สารสำคัญ

The concept of a lesson plan should be concise, clear, and descriptive.

It should invite teachers to take a closer look at the plan.

สารสำคัญของแผนการสอนควรกระชับสั้นแต่ได้ใจความ ชัดเจน และเป็นการบรรยายให้เห็นชัดซึ่งครูต้องใส่ใจ

3. Behavioral Objectives: วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมจุดประสงค์การเรียนรู้

It tells what will students be able to do when the lesson is complete.

เป็นการบอกให้ทราบว่าเมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วผู้เรียนจะสามารถทำอะไรได้บ้าง

4. Content: เนื้อหา

- 4.1 Vocabulary (คำศัพท์)
- 4.2 Text (เนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง)

5. Learning Activities: กิจกรรมการเรียนรู้

The activities for students to work on while they are taking role. Step by step in procedure. กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติขณะที่เรียนแผน ตามขั้นตอนต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการเรียนรู้

6. Materials: สื่อการเรียนรู้

Materials needed include resources used by both teacher and student.

สื่อการเรียนรู้ ซึ่งได้จากแหล่งการเรียนรู้ ทั้งสำหรับครูและนักเรียน

7. Evaluation: การวัดและการประเมินผล

Define how you will assess student's learning. Also evaluate if students engaged in suggested practice. กำหนดถึงวิธีที่จะวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียน เช่นเดียวกันกับการวัดผลและ ประเมินผลถ้านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมทำแบบฝึกหัดตามที่ครูเสนอแนะ

Language Use

- Action Verb
- Present Simple

ภาพประกอบ 15 ตัวอย่างอรรถลักษณะของแผนการสอน (Lesson Plan Genre Features)
ที่มา: สงวนศรี ไทรอค (2553, หน้า 55)

15. อรรถลักษณะของวิธีการ (Procedure Genre Features) สงวนศรี โทรค (2553, หน้า 34) เป็นการเขียนเพื่อกล่าวถึงวิธีการหรือขั้นตอนการปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

15.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Genre Features) มี 4 ส่วน ดังนี้

15.1.1 title or goal: หัวเรื่อง จุดมุ่งหมาย/หัวเรื่องมักจะบอกว่าจะทำอะไร

15.1.2 list : รายการ บอกส่วนประกอบ, ส่วนผสม, วัสดุ, อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

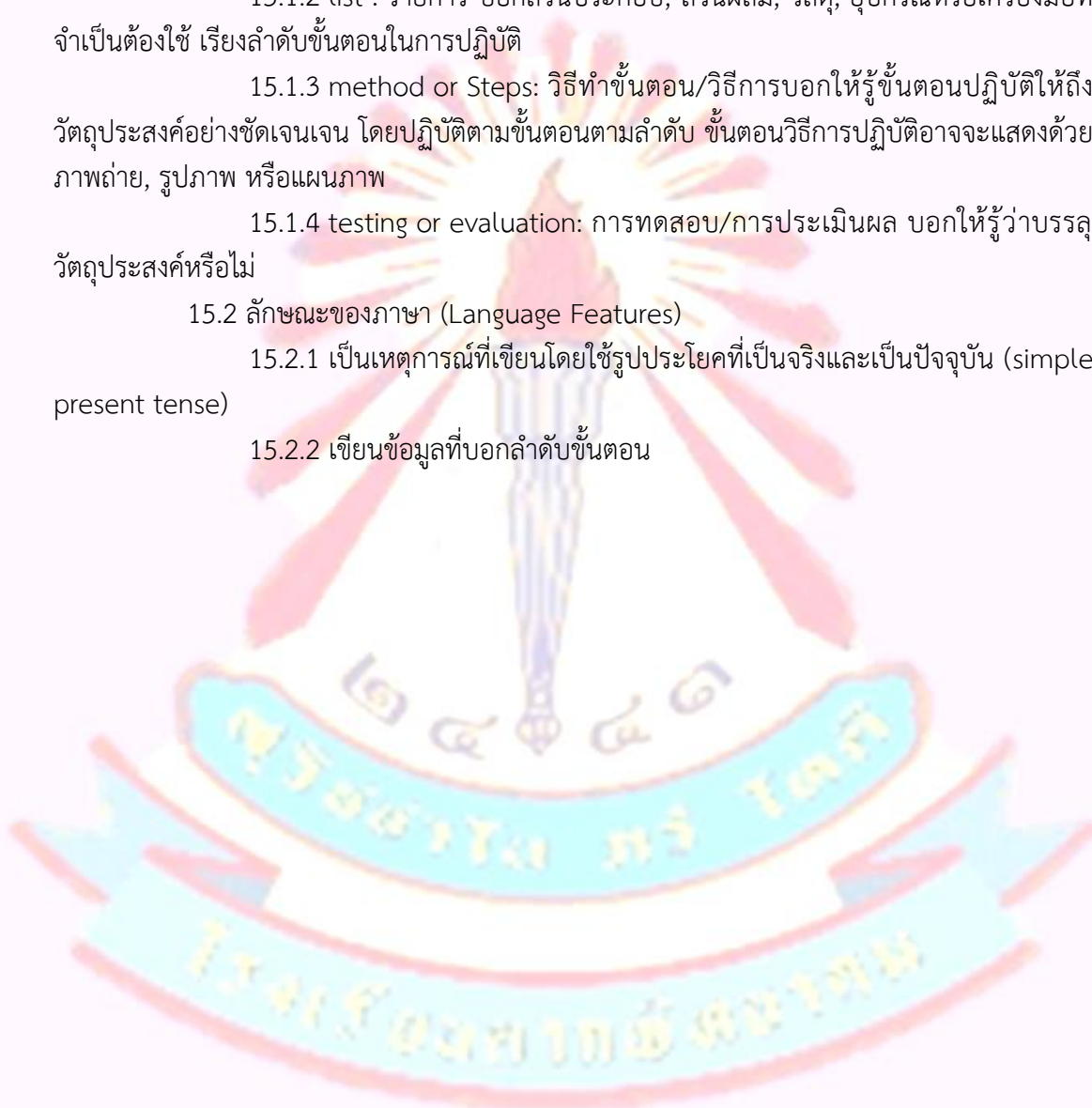
15.1.3 method or Steps: วิธีทำขั้นตอน/วิธีการบอกให้รู้ขั้นตอนปฏิบัติให้ถึงวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน โดยปฏิบัติตามขั้นตอนตามลำดับ ขั้นตอนวิธีการปฏิบัติอาจจะแสดงด้วยภาพถ่าย, รูปภาพ หรือแผนภาพ

15.1.4 testing or evaluation: การทดสอบ/การประเมินผล บอกให้รู้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่

15.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

15.2.1 เป็นเหตุการณ์ที่เขียนโดยใช้รูปประโยคที่เป็นจริงและเป็นปัจจุบัน (simple present tense)

15.2.2 เขียนข้อมูลที่บอกลำดับขั้นตอน

ตัวอย่างอรรถลักษณะของวิธีการ (Procedure Genre Features)

PROCEDURE

Provides information about how something is done.
วิธีการ เป็นการกล่าวถึงวิธีการหรือขั้นตอนการ ปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

A Procedure has four parts:

1. Title or Goal: หัวเรื่อง จุดมุ่งหมาย

The title often tells what is to be done. หัวเรื่องมักจะบอกว่าจะทำอะไร มีจุดมุ่งหมายอย่างไร

2. List: รายการ

Tells what ingredients, materials, utensils or equipment will be needed. These items are usually listed in the order in which they will be used. บอกส่วนประกอบ , ส่วนผสม , วัสดุ , อุปกรณ์หรือ เครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

3. Method or Steps: วิธีดำเนินการ/ขั้นตอน

The method tells exactly how you achieve the goal. The steps are written in order. The method may be illustrated with photographs, pictures or diagrams. วิธีการบอกให้รู้ขั้นตอนปฏิบัติให้ ถึงวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนเจน โดยปฏิบัติตามขั้นตอนตามลำดับขั้นตอนวิธีการปฏิบัติอาจจะแสดงด้วยภาพถ่าย , รูปภาพ หรือแผนภูมิ

4. Testing or Evaluation: การทดสอบ/การประเมินผล

Tells how to test to find out if your goal was achieved. การทดสอบ การวัดประเมินผล เพื่อบอกให้รู้ว่า บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่

LANGUAGE USE

- Present tense
- first
- next
- then

ภาพประกอบ 16 ตัวอย่างอรรถลักษณะของวิธีการ (Procedure Genre Features)

ที่มา: สงวนศรี ไทรอค (2553, หน้า 34)

16. อรรถลักษณะของรายงานข่าว (News Report Genre Feature) (สงวนศรี โทโรค, 2547, หน้า 175) เป็นการเขียนเพื่อนำเสนอเหตุการณ์ข่าวที่เกิดขึ้น

16.1 ลักษณะโครงสร้างของเนื้อความ (Genre Features) มี 4 ส่วน ดังนี้

16.1.1 หัวข้อข่าว ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือชื่อของข่าว

16.1.2 ความนำ ให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอกเกิดอะไร กับใคร เมื่อไหร่ และที่
ไหน

16.1.3 ข้อมูลรายละเอียดข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนนี้มีข้อมูลเพิ่มประกอบขยาย
ความสำคัญของข้อมูลที่กล่าวมาแล้ว

16.1.4 สรุปข่าวบอกผลหรือการติดตามข่าวต่อไป

16.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

16.2.1 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ

16.2.2 อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่อง ๆ

16.2.3 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค past tense ส่วนหัวข้อ
ข่าว มักเป็นประโยคบอกเล่า ใช้ simple present tense

ตัวอย่างอรรถลักษณะของรายงานข่าว (News report Genre Features)

NEWS REPORT

Presents an account of an event. นำเสนอเหตุการณ์ข่าวที่เกิดขึ้น

A News Report has four parts:

1. **Headline: หัวข้อข่าว**

Short summary of event ; large, eye-catching. สรุปย่อสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นอักษรตัวใหญ่สะดุดตา

2. **Lead: ความนำ**

Gives the main idea of the story. Usually a short statement that tells what happened, who, when, and where. ความนำให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอกเกิดอะไร กับใคร เมื่อไหร่และที่ไหน

3. **Additional Information: ข้อมูลเพิ่มเติม**

In this section the remaining information is presented in short paragraphs with the facts given in decreasing order of importance. ในส่วนนี้มีข้อมูลเพิ่มประกอบขยายความสำคัญของข้อมูลที่กล่าว มาแล้ว เป็นข้อเท็จจริงที่ลดความสำคัญลงมาจาก Lead

4. **Conclusion: สรุปข่าว**

บอกผลหรือการติดตามข่าวต่อไป

LANGUAGE USE

- past tense
- action verb
- mainly past tense (headline in present tense)
- action verbs
- who, when, what, where words

ภาพประกอบ 17 ตัวอย่างอรรถลักษณะของรายงานข่าว (News Report Genre Feature)

ที่มา : สแกนตรี โทโรค (2547, หน้า 175)

จากการที่ นักการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับอรรถลักษณะของภาษาโดยเฉพาะ อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ พอสรุปได้ว่า เป็นการให้รูปแบบที่ถูกต้องและ จัดเนื้อหาตามชนิด อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ ซึ่งผู้เขียนมีวัตถุประสงค์จะนำเสนอข่าวหนังสือพิมพ์ มีลักษณะเฉพาะ ในการช่วยสื่อความหมายให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาข่าวเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน นอกจากนี้การใช้ อรรถลักษณะในการสอนจะช่วยให้ นักศึกษาเรียนเนื้อหาอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอนและใช้ รูปแบบอรรถลักษณะภาษาได้อย่างเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ เนื้อหาจากข่าวหนังสือพิมพ์ที่พบในชีวิตประจำวันที่มีเนื้อความตามโครงสร้างองค์ประกอบตาม รูปแบบอรรถลักษณะของภาษา

4.4 การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถ ฐาน

หมายถึงวิธีสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรม เป็นปัจจัยป้อนที่ สำคัญเพื่อเป็นการให้รูปแบบที่ถูกต้อง (Form and Purpose) อีกทั้งการใช้ภาษา (Language Use) ที่ชัดเจนอย่างถูกต้องและจัดเนื้อหาตามชนิดอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) ซึ่งผู้เขียนมีวัตถุประสงค์จะนำเสนอข่าวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดย มีอรรถลักษณะเป็น องค์ประกอบ 4 ส่วน คือ 1) หัวข้อพาดข่าว (Headline) 2) ความนำ (Lead) 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) และ 4) สรุปข่าว (Conclusion)

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวทางการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสอน ภาษา แบบอรรถฐานหลายท่านดังเช่น

เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2534, หน้า 24-27) อธิบายว่าการสอนตามแนวทฤษฎีการสอน ภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) เป็นการจัดเนื้อหาตามอรรถฐาน 8 ชนิด และจัด กระบวนการเรียนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบของเนื้อความ

จุดมุ่งหมายให้นักเรียนจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง อ่าน และสามารถพูดบอก รายละเอียดของเรื่อง พร้อมทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องตามลักษณะของแนวแบบอรรถฐานภาษาในเรื่องนั้น

บทบาทของผู้สอน ผู้สอนควรใช้แผนภูมิเพื่อช่วยให้นักเรียนดึงความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุเป็นผลกันเป็นปัญหา และ แก้ปัญหานั้น การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนี้ยัง เกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่านและ สรุป ความคิดด้วยตนเองควรใช้เวลาอภิปราย และสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าอย่างละเอียดอย่าใจร้อน เพราะการฝึกพูดโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปราย จะช่วยฝึกนักเรียนให้เคยชินกับการพูด โดย กระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถพูดเชิงวิเคราะห์ ซึ่งเป็นขั้นตอนการพูด ขั้นสูง ต่อไปในอนาคตได้ การอภิปรายร่วมกัน ควรเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับเรื่องภาพประกอบ ใน บทเรียน ด้วยการเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจะช่วยให้บรรยากาศการเรียนมีชีวิตชีวาขึ้นได้

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ (Joint Construction)

จุดมุ่งหมาย ให้นักศึกษามีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่าน หรือฟัง พูด เป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักวิเคราะห์เรื่องที่พูดให้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ของตนเอง

เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้ ในขั้นนี้ครูควรนำการอภิปรายและ การสนทนาจาก เรื่องที่พูดในขั้นที่ 1 เข้าเรื่องที่นักศึกษาจะพบในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง เพื่อให้นักศึกษาใช้ ความคิดวิเคราะห์สิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่พูดได้ เป็นต้น การสนทนา อภิปราย โดยดึงเข้าสู่เรื่องของนักศึกษา จะทำให้คนอภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น นักศึกษา จะมีโอกาส ได้พูด ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ปัญหาการออกเสียง การใช้ภาษา ที่ถูกต้องแก่นักศึกษาได้ด้วย โดยการย้ำความที่นักศึกษาพูดโดยไม่ต้องบอกว่าถูกหรือผิด นักศึกษาจะ ค่อยๆ เรียนรู้ได้จากที่ครูพูดอย่างถูกต้อง ในขั้นนี้ถ้าเป็นเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อน มากก็ควรใช้ แผนภูมิเข้ามาช่วย

ขั้นที่ 3 การสร้างเนื้อความโดยอิสระ (Independent Construction)

จุดมุ่งหมาย ให้นักศึกษามีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะ การพูด ในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้น โดยให้นักศึกษาพูดหรือนำเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยใช้ รูปแบบของอรรถฐานเดิม โดยพูดหรืออภิปรายเป็นกลุ่มและสามารถนำเสนอผลงานได้ โดยการพูด เพื่อให้นักศึกษามีความหมายยิ่งขึ้น ผู้สอนควรให้นักศึกษาในแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่ม แลกเปลี่ยนกัน แล้วนำมาเสนอหน้าชั้นในการอภิปรายโครงเรื่องนี้ ให้ทำงานเดี่ยวหรือเป็นกลุ่มเพื่อเป็น การฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและนักศึกษาจะได้มีโอกาสอภิปรายร่วมกัน พูดเรื่องใหม่ออกมาโดย จัดรูปแบบ ออกมาในลักษณะแผนภูมิ สาเหตุที่ให้อภิปรายหรือนำเรื่องขึ้นมาเพื่อฝึกให้เกิดความคิด ริเริ่มและ สร้างสรรค์ หลังจากนั้นก็นำเสนอโดยแลกเปลี่ยนผลงานกันระหว่างกลุ่มแล้วครูและเพื่อนจะ ช่วยกัน แก้ไขข้อบกพร่อง และท้ายสุดให้นักเรียนนำโครงเรื่องของตน ไปเขียนเรื่องราวที่สมบูรณ์อย่าง อิสระ เพื่อมาพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน

สงวนศรี ไทรอค (2547, หน้า 11) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษา แบบอรรถฐานโดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์มีลำดับขั้นตอนในการสอนมี 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 แจกจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการอ่าน-เขียนว่าเป็นการอ่าน รายงานข่าวหนังสือพิมพ์ (news report) ซึ่งผู้สอนมีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอข่าวสารหรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และให้รูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) จากแผนภูมิอรรถลักษณะ ของการรายงานข่าว มีอรรถลักษณะ 4 องค์ประกอบ คือ 1) พาดหัวข่าว (Headline) สรุ่ยย่อสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอักษรตัวใหญ่สะดุดตา 2) ความนำ (Lead) ข้อความที่ให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอกเกิดอะไรกับใครเมื่อไหร่และที่ไหน 3) รายละเอียดของข่าว (additional information) ข้อมูลเพิ่มเติม ประกอบขยายความสำคัญของข้อมูลที่ ที่กล่าวมาแล้วในความนำ เป็นข้อเท็จจริงที่ลดความสำคัญลงมาจาก lead 4) สรุปข่าว (Conclusion) การบอกผลหรือการติดตามข่าวต่อไป โดยให้นักศึกษาดูโครงสร้างแผนภูมิ อรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ ที่แจกให้ใน Handout 1 จากนั้นครูอ่านเนื้อเรื่องข่าวใน Handout 2 และให้นักศึกษาอ่าน หนังสือพิมพ์เป็นส่วนๆจนครบทั้ง 4 ส่วน ตามครูทั้งชั้นจนจบข่าว

ขั้นที่ 2 เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด ครูนำข่าวเรื่อง “Falling Overpass Kills Driver” จาก Handout 2 ให้นักศึกษา อ่านทีละประโยคโดยนำครูสอนคำศัพท์ใหม่ โดยเสนอในรูปประโยค และมีรูปภาพประกอบเพื่อสื่อ ความหมาย นักศึกษาทุกคนฟังการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากครูทีละ ประโยคและอ่านตามทั้งชั้นจน ครบทุกประโยค จากนั้นฝึกอ่านออกเสียงตามพร้อมกันทั้งชั้น ทีละแถว หรือสุ่มทีละคน ตามลำดับ นักศึกษาช่วยกันบอกความหมายจากนั้นให้นักศึกษาจับคู่ทำแบบฝึกหัด (Pair Work) ใน Worksheet 1 (B.O. 1) (Matching)ครูและนักศึกษาช่วยกันเฉลยคำตอบ โดยครูสุ่มถามจากนักศึกษาบางคู่ดังนี้

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ แบ่งกลุ่มนักศึกษากลุ่มละ 4-5 คน ให้แสดงบทบาทสมมติ โดยคิดสถานการณ์ และบทสนทนาสั้นๆ ให้สัมพันธ์กับเรื่องจากข่าวที่ได้อ่านข่าว อาสาสมัครหรือ สุ่มเลือก 1 กลุ่มแสดง บทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน (เพื่อให้นักศึกษาได้บูรณาการทักษะฟัง-พูด

ขั้นที่ 4 ทำแบบฝึกหัดงานกลุ่ม นักศึกษาทำงานกลุ่ม โดยอ่านเนื้อเรื่อง และเขียน ส่วนประกอบของอรรถลักษณะ หนังสือพิมพ์ (News report Genre Features) ใน Worksheet 2 (B.O.2) นักศึกษาอภิปรายหา ค าตอบร่วมกัน ครูสุ่มเลือก 1-2 กลุ่ม เพื่อพุดนำเสนอหน้าชั้นเรียนและ ตรวจคำตอบร่วมกัน

ขั้นที่ 5 ทำแบบฝึกหัดงานเดี่ยว ให้นักศึกษาอ่านข่าวแล้ว แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่ อ่านใน Worksheet 3 (B.O. 3)

จากแนวทางจากนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวไว้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ของเสาวลักษณ์ รัตนาวิชช์ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ การให้ รูปแบบ การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ และการสร้างเนื้อความโดยอิสระ และสงวนศรี โทรดค แบ่งเป็น 5 ขั้นตอนคือ แจ้งจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการอ่านเขียนว่าเป็นการอ่าน รายงานข่าวหนังสือพิมพ์ เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด การแสดงบทบาทสมมติ ทำแบบฝึกหัด งานกลุ่ม ท าแบบฝึกหัดงานเดี่ยว

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดปรับมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้มีน่าสนใจและให้ นักศึกษา ได้มีส่วนร่วมมากที่สุด โดยการใช้บทบาทสมมติ หรือสิ่งที่เป็นสื่อเอกสารจริง (Authentic Materials) เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

4.5 แนวทางการประเมินการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน

ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนได้ดังนี้ (ฉัตรชัย อภิวัฒน์สนอง, 2548, หน้า 57)

1. การตอบคำถามของนักศึกษาในขณะที่ดูรูปภาพ
2. การที่นักศึกษาร่วมกันเขียนแผนภูมิ โดยครูเป็นฝ่ายแนะโดยใช้คำถาม
3. การที่นักศึกษาผลงานของเพื่อนมาเสนอหน้าชั้น
4. การสะกดคำและแต่งประโยคหลังจากเรียนด้วยวิธีสอนแบบอรรถฐานไปแล้ว
5. การร่วมมือของนักศึกษา และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบประชาธิปไตย
6. ความสนใจของนักศึกษาในการอ่านการฟัง สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง หรือการเข้าห้องปฏิบัติการทางภาษา

จากการที่นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายเกี่ยวกับแนวทางการประเมินวิธีการสอนแบบบรรทัดฐาน พอสรุปได้ว่า แนวทางการประเมินวิธีการสอนแบบบรรทัดฐาน มีหลายแนวทางตามสภาพจริงโดยครูผู้สอนจะประเมินโดยใช้การสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในขณะที่เรียนหรือทำกิจกรรม การตอบคำถามและการท างานกลุ่ม ตรวจสอบงานกลุ่มของนักเรียนการแสดงความคิดเห็น และการนำเสนอผลงานของนักเรียน

4.6 ประโยชน์ของวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน

1. นักศึกษาได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน เช่น การได้ดูภาพแล้วช่วยกันทายเรื่องราวเกี่ยวกับภาพ
2. นักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเน้นความเข้าใจ ความหมาย และความคิดรวบยอด
3. นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ขั้นที่ 1 ถึงขั้นสุดท้าย โดยกิจกรรมต่างๆ เช่นการซักถาม การโต้ตอบและการเล่าเรื่อง
4. นักศึกษามีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตยโดยการยอมรับฟังความคิดเห็น และการฝึกความรับผิดชอบต่อการท างาน
5. นักศึกษามีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ เช่น การสร้างโครงเรื่องเอง การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น
6. ได้รูปแบบวัตถุประสงค์และการใช้ที่ถูกต้องตามอรรถลักษณะของแต่ละชนิดของเนื้อความ

จากการที่นักศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงประโยชน์ของวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบบรรทัดฐาน พอสรุปได้ว่า วิธีสอนนี้ทำให้นักศึกษาได้เรียนอย่างมีความสุข มีความคิดรวบยอด วิเคราะห์ อย่างเป็นระบบ การเรียน การสอนมีการบูรณาการทุกทักษะ ในการฝึกภาษานอกจากนี้ยังฝึก การท างานกลุ่ม การช่วยเหลือกัน ในการท างานร่วมกับผู้อื่น มีความรับผิดชอบในการทำงาน และช่วย ปลูกฝังการท างานแบบประชาธิปไตยให้กับนักศึกษา รวมทั้งช่วยส่งเสริมความสามารถในด้านความคิด สร้างสรรค์ การกล้าแสดงออกจึงอาจนับได้ว่าแนวการสอนนี้ช่วยทำให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะเก่ง ดีมีสุข กล้าแสดงออก คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น มีคุณสมบัติบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นอกจากนี้การใช้อรรถลักษณะในการสอนจะช่วยให้ นักศึกษาเรียนเนื้อหาอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน และใช้รูปแบบอรรถลักษณะภาษาได้อย่างเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ได้ประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานโดยใช้อรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ของ (สงวนศรี โทโรค , 2547)

5. หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษา

เพื่อการสื่อสาร จากการศึกษาเอกสารการสอนภาษาอังกฤษพบว่า ได้มีการพัฒนาวิธีการสอนภาษา แบบต่างๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และในปัจจุบันเชื่อว่าการเรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์อย่างเดียว ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในชีวิตจริงได้ จึงได้เปลี่ยนแนวการสอนภาษาที่มุ่งเน้นเพื่อการนำไปใช้ในชีวิตจริงเป็นสำคัญ ที่เป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative approach) ซึ่งเป็นการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันและการท างานได้จริง

5.1 ความหมายของการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ ได้ดังเช่น กิตานันท์ มลิทอง (2531, หน้า 22) และ อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 18) ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ตรงกัน คือ เป็นการถ่ายทอดเรื่องราว ข่าวสาร ความรู้ แนวความคิด และเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้

บราวน์ (Brown, 1980, p. 88) มีแนวคิด ที่ตรงกันว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการรับ และส่งสารที่เกี่ยวกับบุคคลอย่างน้อย 2 คน โดยเวอร์เดอเบอร์ ชี้ให้เห็นว่าการสื่อสารจะต้องประกอบด้วย บริบท (Context) ผู้รับและส่งสาร (Participants) สาร (Message) เครื่องมือในการสื่อสาร (Channels) เสียง (Noise) และปฏิกิริยาตอบสนอง (Feedback) ส่วนแนวคิดของบราวน์ คือ การสื่อสารจะเกี่ยวข้องทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การพูดจะมีความหมาย และก่อให้เกิดการสื่อสารก็ต่อเมื่อ ผู้รับมีความเข้าใจและมีการตอบสนองต่อการสื่อสารนั้น ๆ แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ไฮเบล (Hybel, 1995, p. 6) กล่าวว่า การสื่อสาร คือกระบวนการที่มีมนุษย์ใช้ แลกเปลี่ยน ข้อมูล ความคิดและความรู้สึกซึ่งกันและกันและโดยการพูด การเขียน หรือด้วยภาษา ท่าทาง

จากการที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสื่อสาร พอสรุปได้ว่า การสื่อสาร เป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล แนวความคิด ความรู้สึกหรือเรื่องราว ต่างๆ ระหว่างบุคคล โดยใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสื่อสารจะไม่เกิดความหมายหากผู้รับไม่เข้าใจ การสื่อสารที่ดีจะต้องมีความหมาย ทั้งต่อผู้รับสารและผู้ส่งสาร

5.2 เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษานั้นเป้าหมายของการสอน คือ ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษานั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการต่างๆ ของการสื่อสารทั้งทางด้านการดำรงชีวิตการศึกษาและการประกอบอาชีพ ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษได้มุ่งเน้นเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ซึ่งวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

เทเยอร์ (Tayer, 1983, p. 70) และบรัมฟิท (Brumfit อ้างถึงไ อรุณี วิริยะจิตรรา, 2532, หน้า 58) กล่าวสรุปไว้ตรงกันว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาที่จะเรียน ซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษามากกว่า การเรียนด้วยการเรียนโครงสร้างทางภาษา โดยจะให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy) ในขณะเดียวกัน สมยศ เม่นแย้ม (2543, หน้า 26) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์ (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรม ที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม

จากการที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พอสรุปได้ว่าเป็น การสอนที่ไม่ได้เน้นเฉพาะโครงสร้างของภาษาเท่านั้น แต่เป้าหมายคือให้ผู้เรียนนำเอาโครงสร้างของภาษาไปใช้ในการสื่อสารให้ได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุดอย่างคล่องแคล่ว (Fluency) แต่ก็ไม่ละเลยในเรื่องของความถูกต้อง (Accuracy) ของภาษา

5.3 วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมายได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เป้าหมายของการสอนพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารได้ ซึ่งมีผู้รู้เสนอแนะหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

จากการที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พอสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นผู้เรียนเป็นผู้ฝึกปฏิบัติ การฝึกใช้ทักษะการฟัง-พูด และการอ่าน-เขียน เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงด้วยตัวเองในชีวิตประจำวัน โดยมี ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเกิดการปฏิสัมพันธ์กัน เป็นการฝึกการใช้ภาษา เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

5.4 ทฤษฎีความรู้เดิมกับการเรียนรู้

ความรู้เดิมกับการเรียนรู้มีความเกี่ยวพันกันอย่างยิ่ง เพราะความรู้เดิมมีผลต่อการรับรู้ของผู้เรียนได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ภัยหรือโอกาสที่ได้รับที่แตกต่างกัน มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้เดิมกับการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ทฤษฎีสคีมา (Schema) นั้นมีมานานแล้ว แต่คำว่า Schema ในความหมายที่ใช้ในปัจจุบันนี้ โดยนำมาจากแนวคิดของนักปรัชญาชื่อคานท์ (Kant, 1987) ผู้ซึ่งศึกษาถึงธรรมชาติ ของการเรียนรู้ โดยเน้นความสำคัญของ “ a priori” ซึ่งหมายถึง แนวคิดพื้นฐานหรือความรู้เดิม (Kant, 1987) มีความเชื่อว่ามนุษย์มีการสะสมความรู้และรวบรวมเก็บไว้อย่างมีระบบและมนุษย์ สามารถเข้าใจประสบการณ์ใหม่ ที่ผ่านเข้ามาที่ต่อเมื่อประสบการณ์เหล่านั้นสอดคล้องกับความรู้เดิม ซึ่งเขามีรองรับอยู่ในสมองก่อนแล้ว หลังจากนั้นมีการใช้ชื่อ Schema เป็นทฤษฎีกล่าวถึงธรรมชาติในการเรียนรู้ดังกล่าวมาแล้ว ได้มีผู้ศึกษาและอธิบายสิ่งที่เราเรียกรวมว่าความรู้เดิมน้อย่างกว้างขวาง ดังเช่น

โอบาห์ (Obah, 1983, p. 129) ก็ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญ ของ Schema ว่า การสร้างความเข้าใจในการอ่านเป็นการสร้างความรู้ใหม่ โดยอาศัยประสบการณ์ หรือความรู้เดิมที่มีอยู่เป็นพื้นฐาน ถ้าปราศจากพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านแล้ว การเรียนรู้สิ่ง ใหม่จะเต็มไปด้วยความยากลำบาก ซึ่งความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของจอห์นสัน (Johnson, 1982, p. 510) ได้กล่าวว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจเปรียบเสมือนการสร้างสะพานเชื่อม ระหว่างข้อมูลในบทอ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่านนั่นเอง การเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้โครงสร้างความรู้ (Schema) ที่มีผู้เรียนมีอยู่จากประสบการณ์ในการเรียนและการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นการจัดระบบ ความทรงจำของคนที่ได้จากประสบการณ์เป็นฐานรองรับการเรียนรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น เช่น กรอบ ประสบการณ์ของวันเกิด การแข่งขันฟุตบอล การชิงโชค ฯลฯ โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างสรรค์ความรู้ ของตนด้วยการเข้าร่วมทางปัญญาในกระบวนการเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนรวมถึงการได้ประเมิน ตนเอง

เดวิน (Devine, 1986, p. 25) สรุปความหมายของคำว่า ความรู้เดิมของผู้อ่าน หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในโลกที่ผู้อ่านสะสมไว้ในช่วงชีวิตของตน ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลและความคิด การรับรู้ และมโนทัศน์ จินตภาพและแง่คิด ตลอดจนประสบการณ์ด้านอารมณ์ ซึ่งผู้อ่านเก็บไว้ใน ความจำระยะยาวของตน ความรู้เดิมจะเป็นสิ่งที่แตกต่างกันออกไป ในแต่ละบุคคล เด็กจะมีพื้นฐาน ความรู้น้อยกว่าผู้ใหญ่ บุคคลวัยเดียวกันอาจมีพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องต่าง ๆ หรือในเรื่องเดียวกัน แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่ประสบการณ์การเรียนรู้ในชีวิตของแต่ละคน

จากแนวความคิดเห็นของนักการศึกษาหลายคนที่ให้ความหมายและความสำคัญ ของ ทฤษฎีความรู้เดิม สกีมา (Schema) กับการเรียนรู้ดังที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า Schema ก็คือ หน่วยความรู้ทั้งหลายที่บุคคลเก็บสะสมไว้ในสมอง หน่วยความรู้ที่เกี่ยวข้องกันจะโยงใยกันเป็น เครือข่าย หากข้อมูลใหม่ที่เข้ามามีความสัมพันธ์กับความรู้เดิมที่มีอยู่ เราจะเข้าใจข้อมูลใหม่นั้นได้ และจะเก็บข้อมูลเหล่านั้นไว้อย่างเป็นระบบ โดยเชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่มีอยู่ ความรู้เดิมที่เรา นำมาใช้ช่วยในการอ่านเพื่อความเข้าใจจะเป็นความรู้เดิมเกี่ยวกับตัวภาษาและความรู้เดิมเกี่ยวกับ เรื่องที่จะอ่าน

5.5 การได้มาซึ่งภาษา (Language Acquisition)

คำว่า การได้มาซึ่งภาษาเป็นคำที่แปลมาจากภาษาอังกฤษว่า language acquisition ซึ่ง หากจะใช้คำอื่นก็คงเทียบได้กับคำว่า “การรู้ภาษา” หรือ “การเกิดภาษา” หมายถึง กระบวนการ ที่ บุคคลคนหนึ่งเรียนรู้และพัฒนาความเข้าใจภาษาแม่ ทั้งในเรื่องเสียงและโครงสร้างไวยากรณ์กระทั่ง สามารถที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่นๆ ในสังคม แม้ว่าองค์ความรู้ในเรื่องนี้ จะ ค่อนข้างซับซ้อน แต่ครุภาษาไทยก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี การ ได้มาซึ่งภาษาในเด็ก ซึ่งจะช่วยให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน ได้

การศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการได้มาซึ่งภาษาทำให้เราทราบว่าเด็กได้มาซึ่ง ภาษาหรือเกิดภาษาขึ้นใช้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง ผู้ใหญ่คนอื่นๆ หรือแม้กระทั่งเด็กที่อยู่ในวัยเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ เด็กที่เกิดมาท่ามกลางครอบครัวหรือสิ่งแวดล้อม

ที่พูดภาษาในลักษณะหนึ่ง ย่อมรับรู้และใช้ภาษาในลักษณะเดียวกันกับบุคคลรอบข้าง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดสมมติฐานว่า เด็กสามารถเรียนรู้ได้หลายภาษาในขณะเดียวกันตราบเท่าที่พวกเขายังมีปฏิสัมพันธ์ด้วยการสื่อสารกับเจ้าของภาษา การทำให้เด็กได้มาซึ่งภาษาอย่างรวดเร็ว นั้น จากการวิจัยพบว่า ควรใช้การสนทนาของผู้ปกครองกับเด็กหรือ “baby talk” ซึ่งหมายถึงการใช้คำศัพท์ง่ายๆ และนำมาเรียบเรียงเป็นประโยคที่ไม่เคร่งครัดไวยากรณ์ทั้งนี้การพูดซ้ำ การให้เด็กสังเกตและจดจำเสียง จะทำให้เด็กทราบความหมายของเสียง ซึ่งพวกเขาจะค่อยๆ สร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของหรือสภาพนามธรรม ตลอดจนเกิดมโนทัศน์เกี่ยวกับกระบวนการอื่นๆ ต่อไป

การศึกษาของนักจิตวิทยาพบว่า ทารกแรกเกิด-2 ปี จะเรียนรู้ความหมายของสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวได้จากประสาทสัมผัส ดังนั้นความรู้ที่เด็กสร้างขึ้นในระยะนี้ จึงเป็นความรู้จากประสบการณ์ตรง หรือเป็นประสบการณ์ที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติ กล่าวคือ เด็กได้สัมผัสจับต้องได้ ลิ้มรสชิม ได้ฟังเห็นเล่นสนุก อย่างไรก็ตาม ความรู้หรือประสบการณ์นั้นจะอยู่ในการรับรู้ของพวกเขาเพียงระยะสั้น ๆ หรือไม่มีการจัดเก็บอยู่ในรูปของข้อมูลที่เป็นสัญลักษณ์เพราะพวกเขายังไม่มีพัฒนาการเรื่องภาษา แต่เมื่อเด็กมีอายุได้ 2 ปีไปแล้ว ก็จะเป็นช่วงที่เริ่มพูดได้และสามารถใช้สัญลักษณ์นามธรรมในการสร้างมโนทัศน์และชุดความคิดต่าง ๆ การพูดหรือการสื่อสารของเด็กในระยะนี้จึงถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่พวกเขาจะได้มาซึ่งภาษาแม่

การได้มาซึ่งภาษาประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญได้แก่ การได้มาซึ่งการพูด (Oral Language) และการได้มาซึ่งภาษาเขียนในการสื่อสาร (Written Communication) โดยทั่วไป เด็กอายุประมาณ 3 ปี จะมีความพร้อมในการพูดหรือมีความสามารถสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ (Verbal Abilities) และเมื่อถึงช่วงท้ายของการเรียนปฐมวัยหรืออนุบาล ผู้เรียนจะสามารถ สร้างประโยคในการพูดสื่อสารได้สมบูรณ์ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วอัตรานี้อาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล แต่โดยเฉลี่ยแล้วพบว่าเด็กจะมีพัฒนาการเรื่องการได้มาซึ่งภาษาใน อัตราที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ เด็กอายุ 1 ปี สามารถที่เข้าใจและใช้คำ 1 พยางค์หรือ 1 คำ เช่น “พ่อ” “แม่” “กิน” เพราะคำเหล่านี้จะเป็นคำที่แสดงถึงสิ่งที่สำคัญต่อพวกเขามากที่สุด และเมื่ออายุได้ราว 2 ปี เด็กก็จะเรียนรู้ที่จะนำคำสองคำมาเรียงต่อกันในลักษณะกลุ่มคำสั้นๆ เช่น “ไป-นอน” “หนม-อีก” “กิน-นม” และเมื่ออายุได้ประมาณ 3 ปีดังที่ได้กล่าวแล้วเด็กก็จะสามารถพูดข้อความหรือประโยคที่ยาวขึ้น เนื่องจากมีความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำที่ระบุถึงสิ่ง ต่างๆ มากขึ้น นอกจากนี้จากการสื่อสารกับคนรอบข้าง โดยเฉพาะบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ก็จะทำให้เด็กเริ่มเรียนรู้กฎไวยากรณ์ของภาษาแม่ (Grammatical Rules of Language) ไปโดยอัตโนมัติ ด้วยเช่นกัน

สำหรับการได้มาซึ่งภาษาพูด (Oral/Spoken Language) นั้นไม่ได้หมายถึงแต่เฉพาะการเรียนรู้ความหมายของถ้อยคำแต่เพียงอย่างเดียวแต่ยังรวมถึงการเรียนรู้กฎหรือวิธีการประกอบคำ การเรียบเรียงคำและการสร้างประโยคอีกด้วย สำหรับในภาษาอังกฤษ (Berko, 1985, pp. 4552) ได้ทำการทดลองด้วยการให้เด็กปฐมวัยดูภาพนกสมมติที่ชื่อว่า “Wug” 2 ตัว จากนั้นถาม นักเรียนว่า “They are two” ซึ่งเด็กก็สามารถตอบได้ว่า “Wugs” การเติม s ทำยนาม ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเด็กเรียนรู้กฎไวยากรณ์เกี่ยวกับการใช้คำพหูพจน์ส่วนในภาษาไทยก็ เช่น เด็ก ปฐมวัยสามารถที่จะใช้เรียงคำนาม กริยาและคำวิเศษณ์แสดงการถามแบบง่าย ๆ เช่น “แม่เหน้อย ไหม” หรือ “กินขนมไร” เป็นต้น ประโยคในลักษณะดังกล่าวเป็นประโยคสั้นๆ ที่ประกอบด้วยคำประมาณ

2-3 คำ ซึ่งเรียงตามกฎไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และผู้ใช้ภาษาสามารถที่จะเข้าใจได้ตรงกันใน ภาษาอังกฤษ เด็กในช่วงปฐมวัยอาจจะยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ “a” “the” ทำให้เด็กพูด โดยไม่ใช้ article เหล่านี้ เช่นเดียวกับเด็กไทยที่จะเห็นขวดน้ำอยู่บนโต๊ะ ก็อาจจะพูดว่า “น้ำ-โต๊ะ” โดยยังไม่สามารถที่จะใช้คำบุพบท “บน” เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำนามทั้งสองคำ เป็นต้น ข้อคิดที่ได้จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการได้มาซึ่งภาษาพูดทำให้เราเห็นบทบาทและความสำคัญ ของบิดามารดา ในฐานะที่เป็นต้นแบบการใช้ภาษาผลจากการวิจัยในต่างประเทศมีประเด็นที่น่าสนใจ ว่าเด็กที่เกิดในครอบครัวชนชั้นกลางซึ่งผู้ปกครองมักจะสนทนากับบุตรหลานของตนมากกว่า ผู้ปกครองในชนชั้นแรงงานจะเรียนรู้หรือพูดได้เร็วกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่เป็นแรงงาน ด้วยเหตุ นี้ จึงกล่าวได้ว่า ปริมาณเวลาของกิจกรรมการสนทนาระหว่างผู้ปกครองและบุตรนั้นเป็นตัวแปรที่มี อิทธิพลอย่างยิ่ง ต่อการได้มาซึ่งภาษาของเด็ก

การได้มาซึ่งภาษาในลักษณะต่อมาคือการรู้ภาษาเขียน นักจิตวิทยาพบว่าเด็กมีเกิดการเรียนรู้ภาษาเขียนในช่วงอายุประมาณ 3 ปี ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาพูด เด็กในวัยนี้สามารถที่จะแยกความแตกต่างระหว่างการเขียนตัวอักษรและการวาดรูปได้ โดยจะค่อยๆ สังเกตรูปอักษรว่าตรง โค้งมน เหลี่ยม อย่างไร การสังเกตดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวอักษรได้ อย่างไรก็ตามในระยะแรกพวกเขาจะยังไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการวางตัวอักษรในอยู่ในระนาบหรือบรรทัดเดียวกัน ทำให้เขียนอักษรโย้หรือไม่ตรงบรรทัด การเขียนอักษรและการสะกดคำของเด็กในวัยนี้ขึ้นอยู่กับความรู้เรื่องเสียงของอักษร กล่าวคือ เมื่อเด็กได้ยินเสียงของคำใดคำหนึ่งพวกเขาจะนึกถึงตัวอักษรที่แทนเสียงนั้น จากนั้นก็จะพยายามเขียนหรือสื่อสิ่งที่ตนเองได้ยินออกมา โดยใช้ตัวอักษรไปตามความเข้าใจ สำหรับการพัฒนาการเขียนของผู้เรียนในต่างประเทศ ครูจะเริ่มให้ผู้เรียนเขียนตามเสียงอ่าน ซึ่งส่วนใหญ่เด็กมักจะเขียนรูปอักษรที่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้ เช่น ครูออกเสียงคำว่า “dinosaur” เด็กก็จะเขียนว่า “D N S R” เพราะได้ยินเสียงอักษรที่เป็นพยัญชนะต้นชัดเจนกว่าอักษรที่เป็นสระ จากนั้นครูก็จะพยายามให้นักเรียนออกเสียงคำและเขียนคำที่ถูกต้องต่อไปแนวคิดเกี่ยวกับการสอนเรื่องเสียงนั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า เมื่อผู้เรียนสามารถจำแนกเสียงของอักษรได้ถูกต้อง ก็จะช่วยให้สามารถสะกดคำได้ถูกต้องด้วย อย่างไรก็ตาม ในภาษาไทยมีชุดของคำที่อ่านออกเสียงเหมือนกันที่เรียกว่า “ค า พ้องเสียง” อยู่หลายคำ ซึ่งอาจทำให้เด็กไทยประสบปัญหาเรื่องของการเขียนคำเมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น

แม้ว่าทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการได้มาซึ่งภาษาจะมุ่งศึกษาพฤติกรรมของเด็กในระดับปฐมวัย แต่ครูผู้สอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาสามารถที่จะนำหลักการของการพัฒนาการสื่อสารของเด็กในวัยนี้มาเป็นแนวทางในการออกแบบการเรียนการสอน (Instructional Design) ได้ตัวอย่างเช่น การใช้กิจกรรมสนทนาพูดคุยกับผู้เรียน แทนที่จะเน้น การบรรยายซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ลดปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้เรียนด้วยกันกิจกรรมการสื่อสาร อย่างกระตือรือร้น (Active Communication) เช่น การสนทนา การอภิปราย การทำงานกลุ่ม การโต้เถียง หรือการถกเถียงด้วยเหตุผล ถือว่าเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาการได้มาซึ่งภาษาทั้งสิ้น แม้ว่าผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา จะได้มาซึ่งภาษาโดยเฉพาะภาษาพูดแล้วก็ตาม แต่การได้มาซึ่งภาษาเขียนนั้นยังต้องได้รับการพัฒนาอีกมาก กิจกรรมการสื่อสารและการสร้างปฏิสัมพันธ์จะช่วยให้เกิดการสร้างมโนทัศน์ใหม่และขัดเกลามโนทัศน์เดิมให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาเกี่ยวกับพอสรูปได้ว่า การได้มาซึ่งภาษา หมายถึง กระบวนการที่บุคคลคนหนึ่งเรียนรู้และพัฒนาความเข้าใจภาษาแม่ ทั้งในเรื่องเสียงและโครงสร้าง ไวยากรณ์กระทั่งสามารถที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่นๆ ในสังคม แม้ว่าองค์ความรู้ในเรื่องนี้ จะค่อนข้างซับซ้อน แต่ครุภาษาไทยก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาในเด็ก ซึ่งจะช่วยให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียนได้

5.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบโคลซ

5.6.1 แนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับแบบทดสอบแบบโคลซ

แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test) นี้ เทเลอร์ (สุพัตน์ สุขมลสันต์, 2530, หน้า 15-25) เป็นผู้คิด ขึ้นในปี 1953 เพื่อใช้วัดระดับความยากง่าย (Readability) ของข้อความ (Passage) ที่ใช้สำหรับการอ่าน Cloze ข้อสอบ คือ ข้อสอบที่ผู้สอบต้องหาคำมาเติมช่องว่างให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ทั้งหมดของข้อสอบ

Cloze ต่างจากการเติมคำในช่องว่าง (Blank-Filling Test) ตรงที่การเว้นคำจะมีระบบมากกว่า ผู้สร้างข้อสอบไม่สามารถจะเว้นคำได้ตามใจชอบ แต่จะเว้นค ำทุกๆ คำที่ 5, 6, 7 หรือ 10 อย่างมีระบบ ส่วนใหญ่มักนิยมเว้นค ำทุกๆ คำที่ 5, 6, 7 ข้อสอบชนิดนี้วัดความสามารถของนักเรียน ในการอ่านข้อความ และสามารถหาคำมาเติมให้เหมาะสมโดยเดาจากคำ และข้อความที่ให้อ่าน การตรวจ Cloze คือการตรวจให้คะแนนการเขียน และการกรอกแบบฟอร์มอาจใช้วิธีการแบบปรนัย คือให้ตามคำเฉลยที่เตรียมไว้ล่วงหน้า การใช้คำอาจเป็นไปได้หลายอย่าง แต่ผู้ออกข้อสอบก็ควรระบุ คำเฉลยทั้งหมดที่สามารถนำมาใช้เติมให้ได้ใจความผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบของแบบทดสอบโคลซแบบ มาตรฐานเดิมนี้

ตั้งข้อสังเกตว่าแบบทดสอบจะยิ่งง่ายขึ้นถ้ามีจำนวนคำในช่วงระหว่างคำที่ตัดไป มาก ๆ เพราะเนื้อเรื่องยิ่งมากเท่าไรก็จะทำให้ความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นเท่านั้น การตัดคำจึงไม่ควร ต่ำกว่า ทุกๆ คำที่ 5 และไม่ควรตัดคำโดยมีระยะห่างเกินกว่าทุกคำที่ 12 เมื่อตัดคำแล้วเว้นที่ว่างไว้ ด้วย ช่องว่างที่มีความกว้างที่เป็นมาตรฐาน คือ เว้นไว้ประมาณ 15-17 ตัวพิมพ์ เพื่อป้องกันผู้ทำ ข้อสอบ เดาคำที่จะเติมจากความกว้างของช่องว่างที่เว้นไว้ จะไม่ตัดคำในประโยคแรกๆ (Lead In) และประโยคท้าย ๆ (Lead Out) เพื่อจะให้ข้อมูลแก่ผู้ทำข้อสอบเพียงพอที่จะช่วยให้เคยชินกับลีลา ของผู้เขียน และช่วยให้เข้าใจเนื้อหาของเรื่องได้ ผู้ทำแบบทดสอบโคลซจะเติมคำในช่องว่างให้ตรงกับ คำเดิม หรือคำที่มีความหมายเหมือนคำเดิมที่ตัดไป ผู้ที่เติมคำได้เท่ากับว่ามีความเข้าใจเรื่องทีอ่านจาก การศึกษารูปแบบ ของแบบทดสอบโคลซผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบโมติฟายด์โคลซมาใช้ในแบบวัดทักษะ การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์เป็นสื่อเอกสารจริงที่หาได้ง่าย ราคาไม่แพง มีความทันสมัยเสมอและเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน

6.1 ความหมายของหนังสือพิมพ์

ความหมายของหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษที่ตีพิมพ์ในประเทศไทย มีวาระการออกเป็นประจำรายวัน รายสัปดาห์ และรายปักษ์ มีเนื้อหาสาระเสนอข้อมูลข่าวสาร ที่ทันสมัย การวิเคราะห์วิจารณ์เหตุการณ์ปัจจุบันการเสนอสาระบันเทิง ตลอดจนโฆษณาและการบริการ ต่างๆ เช่น Student Weekly, Bangkok Post, The Nation เป็นต้น ซึ่งเป็นเอกสารจริง การอ่านมีความสำคัญและมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน และเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำให้ บุคคลต่างๆ พัฒนาตนเองและสังคม ซึ่งมีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้หลากหลาย ดังเช่น

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า “หนังสือพิมพ์” ไว้ดังเช่น

จำนง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธ์ (2530, หน้า 164) ได้กล่าวว่า หนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยมีลักษณะและเนื้อหาแบบเดียวกับหนังสือพิมพ์ประเภทตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นขนาด การจัดหน้า การพาดหัว และลีลาการเขียนข่าว ได้ทำหน้าที่ 5 ประการคือ (1) เสนอข่าว (2) วิเคราะห์ข่าว (3) ให้ความบันเทิง (4) ให้บริการ และ (5) ลงโฆษณา นอกจากนี้วิวัฒน์ ใจเที่ยง (2539, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ คือ สิ่งพิมพ์ที่เป็นหน้ากระดาษขนาดใหญ่ พับได้ไม่เย็บเล่ม ออกเป็นประจำทุกวัน มีหน้าข่าวสาร บทความ สารคดี กีฬา เศรษฐกิจ บันเทิง ตลอดจนหน้าโฆษณา ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

วิสาข์ จิตวิตร (2541, หน้า 51-52) ได้กล่าวถึงความหมายของเอกสารจริง คือ วัสดุการสอนที่ได้จากแหล่งต่างๆ ที่มีใช้ตำราหรือบทเรียนที่จัดพิมพ์ขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ในการสอนภาษาโดยตรง เพราะบทเรียนที่เขียนขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสอนภาษาโดยตรงนั้นจะมีลักษณะไม่เป็นธรรมชาติเนื่องจากผู้เขียนเขียนโครงสร้างหรือหลักไวยากรณ์ที่ต้องการสอนให้ปรากฏในเรื่องมากเกินไป ซึ่งลักษณะของเอกสารจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ โฆษณา ข่าว ฉลากยา หรือป้ายประกาศ เป็นต้น

นอกจากนี้ คณะกรรมการกลุ่มผู้ผลิตเอกสารชุดวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2540, หน้า 656) ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า หนังสือพิมพ์ คือ สิ่งพิมพ์ที่มีขนาด 15” x 12” จากข้อมูลดังกล่าว วิวัฒน์ ใจเที่ยง (2539, หน้า 4) ได้กล่าวว่าหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมี 2 ขนาด ได้แก่แบบ Broadsheet หรือแบบมาตรฐาน เช่น Bangkok Post The Nation Times เป็นต้น และแบบ Tabloid หรือแบบพับครึ่ง เช่น Student Weekly Student Times เป็นต้น

กู๊ด (Good, 1973, p. 385) พาเนธ (Paneth, 1983, p. 328) และเฟเธอร์ (Feather, 1988, p. 185) ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ไว้คล้ายกันดังนี้ หนังสือพิมพ์ คือ สิ่งพิมพ์ออกตามวาระ มีกำหนดการออกเป็นประจำทุกเดือน เป็นรายสัปดาห์ รายวัน ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับข่าวสาร การวิพากษ์วิจารณ์ เกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน คอลัมน์แนะนำประเภทต่างๆ รวมทั้งส่วนที่เป็นโฆษณา

และสารระบับนึ่ง ซึ่งกึ่งได้กล่าวว่ นึ่งสือพิมพ์เพือการศีกษาอาจจะออกเป็นรายป้กษหรือรายเดือนก็ได้

จากน้กการศีกษาหลายคนได้ให้ความหมายเกือวกับนึ่งสือพิมพ์หรือเอกสารจรงดังกล่าวมาข้างต้นพอสรุปล้ได้ว่า นึ่งสือพิมพ์หรือเอกสารจรง หมายถึง สึงพิมพ์ที่มีวาระการออกเป็นประจาเป็นรายวัน รายสัปดาห์ และรายป้กษ ที่มีเนือหาเสนอข้อมูล ข่าวสารซึ่งทันสมัย การวิเคราะห์ วิจาร์ณเหตุการณ้ป้จจุบันและการเสนอสารระบับนึ่งตลอดจนโฆษณา การบริการต่างๆ นอกจากน้เอกสารจรง หมายถึง การ์ตูน โปสเตอร์ ประกาศ ป้ายโฆษณา ฉลากยา ตาราง แผนภูมิ รูปภาพแบบฟอร์ลต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งน้กศีกษาเลือก่านสึงที่ตนสนใจได้

6.2 ประเภทของนึ่งสือพิมพ์และองค้ประกอบของนึ่งสือพิมพ์

นึ่งสือพิมพ์เป็นเอกสารที่ตีพิมพ์เนือหาสารระบับที่มีความทันสมัยที่สุด ท้นต่อเหตุการณ้ที่เกือขึ้นเนือหาสารระบับจรงแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเนือหาที่บรรจุอยู่ในแต่ละฉบับ โดยทั่วไปมักจาแนกออกเป็นนึ่งสือประเภททั่วไป มีเนือหาหลากหลายประเภทสามารถความต้องการของผู้อ่านได้ทุกเรือ นึ่งสือพิมพ์เฉพาะเรือเป็นการเสนอเรือหนึ่งเรือใดเป็นหลัก เช่นด้านธุรกิจ ด้านกีฬา ด้านบ้นนึ่ง เป็นต้น

นอกจากน้ยังมีผู้แบ่งนึ่งสือพิมพ์ออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

นึ่งสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ (Quality) และนึ่งสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (Popular or Sensation)ที่เรือว่านึ่งสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เพราะเสนอข่าวในลักษณะของการ ให้ข้อเท็จจรงเท่าที่จาเป็น โดยจะเน้นข่าวสารจาพกการเมือ เศรษฐกิจ มากกว่าข่าวชาวบ้าน นอกจากน้ยังมีบทความต่างๆ เช่น บทวิเคราะห์ข่าว หรือบทความในลักษณะอื่นที่เป็นสือ ในการแสดงความรู้ความคิดเห็นให้กว้างขวางออกไป ส่วนนึ่งสือพิมพ์ประเภทประชานิยม คือ นึ่งสือพิมพ์ที่เน้นข่าวทั่วไป ซึ่งเกือวข้องกับชีวิตประจาวัน เป็นเรือราวเกือวกับผู้คน (human interest) ที่เกือเป็นข่าวขึ้นสำหรบนึ่งสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่จัดพิมพ์ในประเทศไทยมักจะ เป็นประเภทคุณภาพ

มีผู้จาแนกองค้ประกอบหรือเนือหาของนึ่งสือพิมพ์ออกเป็นส่วนๆ กล่าวคือ อนงค้ บุญเลิศ (2538 , หน้า97) วิวัฒน์ ใจเทือยง (2539 , หน้า 5-6) และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2549, หน้า 492) ได้แบ่งเนือหาของนึ่งสือพิมพ์ไว้สอดคล้องกันดังนี้ คือ ข่าวในประเทศ (Home News or Local News) ข่าวต่างประเทศ (World News or International News) บทความ (Article) สารคดี (Feature) ข่าวโฆษณา (Classified ads.) และข่าวกีฬา (Sports) บทบรรณาธิการ (editorial) บทวิจาร์ณ (Review) และคอลัมน์ประจา (Column) ซึ่งรายละเอียดของคอลัมน์ส่วนต่างๆ ดังนี้

ข่าว (News report) คือ รายงานเหตุการณ้ที่เกือขึ้นประจาวันให้ผู้อ่านทราบ นึ่งสือพิมพ์ภาษาอังกฤษในประเทศไทย มักไม่มีชื่อผู้เขียนปรากฏอยู่ ข่าวชนิดน้มีความสั้นยาวแตกต่างกันไป รวมทั้งขนาดของข่าวพาดหัวก็ต่างกัน ขึ้นอยู่กับความสำคัญของข่าว นึ่งสือพิมพ์มีอรรถลักษณะ 4 องค้ประกอบคือ 1) หัวข้อข่าว (Headline) 2) ความนำ (Lead) 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) 4) สรุปล้ข่าว (Conclusion)

บทความ (Article) เป็นข้อเขียนที่เสนอข้อเท็จจริงในบางแง่มุม ซึ่งเป็นเรื่องที่กำลังอยู่ในความสนใจของประชาชนในเวลานั้น ผู้เขียนจะได้ข้อเท็จจริงมาจากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งบางครั้งแฝงความคิดเห็นของผู้เขียนไว้ด้วย โดยทั่วไปบทความจะมีขนาดยาวมากกว่ารายงานข่าว

สารคดี (Feature) เป็นบทความที่ลงพิมพ์เป็นครั้งคราว ผู้เขียนนำข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงมาเขียน โดยปรุงแต่งให้มีความน่าสนใจ สารคดีถือเป็น (Non-Fiction) เป็นเรื่องราวแสดงข้อเท็จจริง เช่น เรื่องการท่องเที่ยว การสัมภาษณ์บุคคลที่น่าสนใจ เป็นต้น อาจมีภาพประกอบ

บทบรรณาธิการ (Editorial) เป็นข้อเขียนแสดงจุดยืนของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นที่มีต่อเหตุการณ์ที่น่าสนใจในขณะนั้น ผู้เขียนบทบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นอาจเป็นใครก็ได้ที่ได้รับมอบหมายให้เขียน โดยเขียนวิจารณ์ชี้ให้เห็นปัญหาและบางครั้งเสนอวิธีแก้ไขไว้ด้วย

บทวิจารณ์ (Review) เป็นข้อเขียนซึ่งอาจเป็นการวิจารณ์หนังสือ ภาพยนตร์ ดนตรี กีฬาที่กำลังเปิดการแสดง หรือจะเปิดการแสดง เพื่อให้ผู้อ่านรับทราบข้อดีข้อเสีย ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นให้ข้อมูลมากกว่าเป็นการประชาสัมพันธ์

คอลัมน์ประจำ (Column) หมายถึงข้อเขียนที่ตีพิมพ์เป็นประจำ มีนักเขียนประจำ (Columnist) และมักจะอยู่ประจำหน้าเดิม ซึ่งผู้อ่านจะเปิดหาคอลัมน์นั้นได้ทันที เช่น จดหมายจากผู้อ่าน ภาพวาดล้อเลียนทางการเมือง การพยากรณ์อากาศ และการพยากรณ์โชคชะตา เป็นต้น

จากนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงประเภทของหนังสือพิมพ์และองค์ประกอบของหนังสือพิมพ์ดังกล่าวพอสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับนั้นจะมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับนโยบายของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ แต่ในภาพรวมแบ่งเป็นส่วนต่างๆ ได้ดังนี้ คือ ข่าว บทความ สารคดี บทบรรณาธิการ โฆษณา และสาระบันเทิง เพื่อให้สะดวกในการเลือกประเภทที่ต้องการอ่าน

6.3 ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสือพิมพ์และสื่อเอกสารจริง

ในการเรียนการสอนภาษา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งซึ่งผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจในการเรียน ความสนใจ และเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นขึ้นอยู่กับเนื้อหาของบทเรียนและกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจและมีประโยชน์เพียงใด การนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษานั้นว่ามีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งดังมีนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ได้กล่าวถึงความสำคัญประโยชน์ของเอกสารจริงๆ ไว้ต่างกัน ดังนี้

ทรงพร อิศโรรุทกุล (2529, หน้า 39) ได้กล่าวถึงข้อดีของการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไว้ ดังนี้

1. ตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษา โดยทั่วไปมักเลือกใช้ภาษาที่ทำได้ง่าย (Simplified) แล้ว การทำให้ง่ายขึ้นนี้กลับมีข้อเสีย กล่าวคือ ในชีวิตจริง คนเรามักจะพูดหรือเขียนข้อความเพิ่มเติม อ้างถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ววกกลับไปทีเดิม หรือมักมีการใช้เครื่องหมาย (Indicators/Markers) ต่าง ๆ การเอาข้อเขียนมาทำให้ง่ายด้วยเจตนาที่ดี กลับมาทำให้ข้อความนั้นยากแก่ความเข้าใจเพราะผู้เรียนขาดเครื่องมือในการช่วยเดาความหมาย

2. การฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการอ่านกับบทอ่านที่พบในชีวิตจริง ๆ เสียแต่เนิ่น ๆ กลับมีผลดีและไม่ใช่ว่าเรื่องยากเกินไป ทั้งนี้เพราะความยากง่ายที่ผู้เรียนจะพบเวลาอ่านนั้นมักเกิดขึ้นกับ

ลักษณะและกิจกรรมการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ถ้ากิจกรรมนั้นไม่ยากเกินไปอยู่ในวิสัยที่ผู้เรียนพอจะทำได้ เช่นอาศัยความเข้าใจกว้าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องมาทำกิจกรรม ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรเลือกจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากกว่าที่จะเลือกตัดแปลงภาษาในบทอ่าน

สแวงฟาร์ (Swaffar, 1985, p. 18) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของเอกสารจริงไว้ ดังนี้

1. ข้อความในเอกสารจริงจะเป็นข้อความที่สมบูรณ์ เพราะไม่มีการปรับภาษา (Simplified) ซึ่งข้อความในเอกสารจริงแต่ละชนิดจะมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไป ผู้สอนจึงมีอิสระในการใช้เทคนิค และกลวิธี ในการสอน

2. เอกสารจริงมีลักษณะข้อความที่หลากหลายและมีความเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนจึงสามารถ เลือกเรื่องได้ตามความสนใจของตนเอง จึงทำให้มีแรงจูงใจในการอ่านสูงขึ้น นอกจากนี้ ผู้สอนก็อาจเลือก ข้อความที่อ่านให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มได้

3. ข้อความในเอกสารจริงผู้เรียนจะมีความสนใจ และมีความคุ้นเคยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอกสาร จริงที่เป็นรู้จักกันแพร่หลาย ซึ่งจะสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน

4. ลักษณะของความซ้ำซ้อนของภาษา (Redundancy) ที่ปรากฏในเอกสารจริงจะช่วยให้ ผู้เรียนฝึกการเดาได้

5. ข้อความในเอกสารจริงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมและช่วยพัฒนา ความสามารถ ของผู้เรียนให้สูงขึ้น

6. เอกสารจริงช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ดัฟฟีและโรเลอร์ (Duffy & Roehler. 1993, pp. 200-201) ได้กล่าวว่า การนำบทอ่านที่ผู้เรียนพบในชีวิตจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษานั้น จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านและทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสได้อ่านบทอ่านที่มีลักษณะเป็นการใช้ภาษาที่แท้จริง และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่บทอ่านที่เขียนเพื่อสอนภาษาโดยเฉพาะ ซึ่งบทอ่านดังกล่าวจะไม่เป็นธรรมชาติ การนำบทอ่านที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นจะช่วยกระตุ้นและแรงจูงใจผู้เรียนให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้ภาษาได้ เพราะบทเรียนนั้นจะมีความหมายต่อตัวผู้เรียน เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องและอยู่รอบ ๆ ตัวผู้เรียน ผู้เรียนจะตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง นอกจากนี้บทเรียนยังช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในด้านศัพท์และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้วย

เดย์และแบมฟอร์ด (Day & Bamford, 1998, p. 54) ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมถึงความสำคัญของเอกสารจริงที่มีต่อการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษว่า นอกจากเป็นบทอ่านที่น่าสละครุตา ชวนอ่าน เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการอ่านแล้วยังทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น ตลอดจนช่วยทำให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยและเตรียมพร้อมที่จะอ่านบทอ่านที่พบในชีวิตจริง

จากแนวคิดและคำกล่าวของผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาหลายๆ คนที่กล่าวเกี่ยวกับ ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสือพิมพ์หรือเอกสารจริงพอสรุปได้ว่าการนำสื่อเอกสารจริง และหนังสือพิมพ์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทำให้นักศึกษาเห็นประโยชน์ รู้สึกสนใจ และเกิด

แรงจูงใจในการเรียนมีประสบการณ์คุ้นเคยกับภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง ซึ่งทำให้นักศึกษารู้สึกมั่นใจ และเป็นการเตรียมนักศึกษาให้สามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริง นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนในการเลือกใช้ และเตรียมการสอน เนื่องจากเอกสารจริงและหนังสือพิมพ์มีมากมายหาได้ง่ายและสะดวกต่อการนำมาใช้

6.4 เกณฑ์ในการเลือกใช้หนังสือพิมพ์และสื่อเอกสารจริง

การเลือกสื่อการเรียนการสอนเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจาก สื่อเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้สอนควรเลือกสื่อที่ใกล้ตัวนักเรียน สามารถสร้างความสนใจให้ผู้เรียนอีกทั้งสร้างแรงจูงใจที่สูงขึ้นได้ เอกสารจริงหรือหนังสือพิมพ์เป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจให้นักเรียน ด้วยเหตุนี้ นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะเกณฑ์ในการเลือกเอกสารจริงในการเรียนการสอนดังเช่น

สาวิตรี วุฒิศะโร (2530) ได้เสนอเกณฑ์การเลือกเอกสารจริงดังนี้

1. ข้อความที่เลือกมาควรจะต้องเหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
 2. ผู้เรียนอาจเลือกเนื้อหาหลายๆ ประเภท แล้วผู้สอนและผู้เรียนทั้งชั้นช่วยกันเลือกว่า จะใช้เนื้อหาบทใด โดยพิจารณาความต้องการและความสนใจของผู้เรียนความเหมาะสมกับระดับความรู้ และจุดประสงค์ของบทเรียน เป็นต้น หรือผู้สอนอาจหาเนื้อหาหลายๆ บท แล้วให้ผู้เรียนเลือกให้เหมาะสมโดยพิจารณาจากองค์ประกอบข้างต้น
 3. เพื่อความสะดวกในการเลือกข้อความจากเอกสารจริงมาใช้เป็นบทเรียนควรแบ่งประเภท ของข้อความ ตามประเภททักษะความสั้นยาว คำศัพท์ เป็นต้น โดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นหลักและจุดประสงค์การเรียนรู้จะช่วยจำกัดขอบเขตของการเลือกให้แคบลงด้วย
 4. ควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคยอยู่บ้างเพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ได้เร็ว และเพิ่มความสามารถของผู้เรียนในการคาดคะเนหรือเดาเรื่องได้
 5. ข้อความที่เลือกมาควรมีความเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่ทำมาแล้วในชั้นเรียนหรือกำลังจะทำ
- มานิต บุญประเสริฐ (อ้างถึงใน อำไพ บุญรักษ, 2533, หน้า 29) ได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน ดังนี้
1. โครงสร้างไวยากรณ์ เป็นตัวอย่างได้ และมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมือนกับหัวข้อที่กำลังจะสอน สามารถนำไปเป็นแบบฝึกหัดหรือข้อทดสอบย่อยได้
 2. เนื้อหาไม่ยากจนเกินไป เหมาะสมกับเวลา และระดับชั้นของผู้เรียน
 3. คำศัพท์ ควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยปรากฏในบริบทต่างกันไป คำศัพท์ควรเกี่ยวกับความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยที่ควรทราบ สำนวนภาษาเข้าใจง่าย และสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

เกี่ยวกับเกณฑ์ในการเลือกใช้เอกสารจริงและหนังสือพิมพ์ พอสรุปได้ว่า เกณฑ์ในการเลือกใช้เอกสารจริงหรือหนังสือพิมพ์ในการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนจะต้องตระหนักในการคัดเลือกเนื้อหาที่มีความง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นวัยของนักศึกษาและความสนใจของนักศึกษา ซึ่งสามารถนำไปเชื่อมโยงสู่วิชาอื่นเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาเนื่องจากถ้าผู้สอนเลือกเรื่องที่นักศึกษาคุ้นเคยจะส่งผลให้นักศึกษาเข้าใจเรื่องนั้นได้เร็วขึ้น

7. หลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

7.1 ความหมายของแรงจูงใจ

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ระบุความหมายของคำว่าแรงจูงใจไว้ดังนี้

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2541) อธิบายว่า แรงจูงใจ หมายถึงหมายถึงการที่บุคคล ได้รับการกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรม ในการทำกิจกรรมต่างๆอย่างมีคุณค่า มีทิศทางที่ชัดเจน ซึ่งแสดงออกถึงความตั้งใจ เต็มใจ ความพยายาม หรือพลังในตัวเอง รวมทั้งการเพิ่มพูนความสามารถที่จะทุ่มเทในการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามความต้องการและสร้างความพึงพอใจ (จากวิกิมีเดีย สารานุกรมเสรี) วัดได้จากแบบวัดแรงจูงใจ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามเกณฑ์ของลิเคอร์ท (Likert) จำนวน 20 ข้อผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ จากแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ ของสมชาย ธีธฤณกุล (2527, หน้า 59) โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษาการสอนภาษาอังกฤษการวัด และประเมินผลภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน

สมยศ นาวิการ (2543, หน้า 28-291) ให้ความหมาย แรงจูงใจ คือ พลังที่ริเริ่มกำกับ และค้ำจุนพฤติกรรมและการกระทำส่วนบุคคล และเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่ให้ความมุ่งหมาย หรือทิศทางแก่พฤติกรรม นอกจากนี้ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ประการ คือ ความพยายาม ความไม่หยุดยั้งและทิศทาง

ราตรี พัฒนรังสรรค์ (2544, หน้า 254) ได้ให้ความเห็นว่า แรงจูงใจ คือภาวะหรือองค์ประกอบที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อไปสู่จุดหมายที่ตนเองต้องการหรือผู้ทำการชักจูงกำหนด

ธีรังกูร บำรุง (2548 , หน้า 98) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง การกระตุ้นหรือ ล่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ขึ้นด้วยสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การจูงใจมีพลังมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับส่วนประกอบสำคัญ 2 ส่วน คือ

1. แรงจูงใจ ได้แก่ ความต้องการ สนใจ ทศนคติ ลักษณะนิสัย ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดภายในร่างกาย
2. สิ่งจูงใจหรือเครือข่าย ได้แก่ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกในร่างกาย ซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางพฤติกรรม

สุรางค์ โค้วตระกูล (2550, หน้า 153) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย

วินัย เพชรช่วย (2551, หน้า 1) การกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นด้วย คนที่มีแรงจูงใจในความพยายามและแรงผลักดันให้มีพฤติกรรมกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำจะไม่แสดงพฤติกรรมหรือไม่ก็ล้มเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย

อุบลรัตน์ เฟ็งสสิต (2551, หน้า 1) กล่าวว่า แรงจูงใจไม่ได้มีสาเหตุมาจากความไม่สมดุล ภายในร่างกายซึ่งอาจเรียกได้อีกลักษณะหนึ่งว่า “แรงขับ” เท่านั้น แต่อาจจะเกิดเนื่องจากแรงจูงใจ ภายนอกได้ เช่นความต้องการอำนาจ ความต้องการความก้าวร้าว ความต้องการให้ประสบความสำเร็จทางการเรียน ลักษณะจูงใจที่เกิดขึ้นประเภทนี้เป็นแรงจูงใจที่จะต้องมีการเรียนรู้ มีประสบการณ์

พัชรินทร์ เล่าหสูต (2552, หน้า 61) กล่าวว่าไว้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่พฤติกรรม ถูกกระตุ้นให้แสดงออกอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อสนองความต้องการของแต่ละบุคคล โดยมีแนวโน้ม ที่มุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นความต้องการและความหวังของแต่ละบุคคล

วรรณสโรบล รุจิรญาณันท์ (2553, หน้า 91) กล่าวว่าไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจที่เกิดจากการกระตุ้น เพื่อให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าเกิดความพึงพอใจและประโยชน์ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอดุสาหะ ความเพียรพยายาม และความมุ่งมั่น ที่จะประสบความสำเร็จ

สุขุมล ปาสาณย์ (2554, หน้า 76) กล่าวว่าไว้ว่า แรงจูงใจหมายถึง ภาวะใด ๆ ที่ กระตุ้น ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างมีทิศทางและส่งผลต่อความสำเร็จทั้งด้านการเรียนและการท างานเป็นตัวกระตุ้นหรือล่อให้บุคคลเกิดพฤติกรรมตามที่ตนเองต้องการหรือปรารถนา เช่น การมองเห็นคุณค่าประโยชน์ การมีเจตคติที่ดี และความกระตือรือร้น รวมทั้งความสนใจในการเรียน การสอนก็เช่นกัน การที่ผู้เรียนมีแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นก่อให้เกิดการอยากที่จะเรียนรู้ ย่อมส่งผลดีต่อผู้เรียนและส่งผลต่อความสำเร็จให้เกิดประสิทธิผลแห่งการเรียนรู้ได้ในที่สุด

สุชาติ เพชรเทียนชัย (2556, หน้า 66) แรงจูงใจหมายถึง การแสดงออกทางด้านพฤติกรรมของนักเรียนในด้านความชอบ เห็นผลประโยชน์ของภาษาอังกฤษด้านความพอใจในการเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียน ความกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมกิจกรรม ความมานะพยายามและความตั้งใจเรียนของผู้เรียนมากขึ้น

จากการที่นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของแรงจูงใจหลากหลายแนวคิด ข้างต้น พอสรุปได้ว่า พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ซึ่งเป็นกระบวนการเกิดขึ้นตลอดเวลา เป็นพฤติกรรมแสดงออกถึงการมองเห็นคุณค่าเกิดความพึงพอใจ และ เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอดุสาหะ ความเพียรพยายาม มีความต้องการและความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนการสอน

7.2 ทฤษฎีแรงจูงใจ

เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ จำเป็นต้องศึกษาถึงทฤษฎีการจูงใจ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยรวบรวมได้ ซึ่งมีหลายทฤษฎี ดังนี้

7.2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงขับและเครื่องล่อ (The Need-Drive-Incentive Theory) อับบราฮัม (Abraham, 1974, หน้า 25-33) เห็นว่า แรงขับเป็นตัวกระตุ้น ก่อให้เกิดพฤติกรรม โดยมีเครื่องล่อเป็นตัวเสริมแรง เพื่อไปสู่เป้าหมายที่นิยมใช้คือ การให้รางวัล การลงโทษ และการแข่งขันทั้งกับตนเองและแข่งกับคนอื่น

7.2.2 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการ (Theory of Need Gratification) ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มีความเชื่อว่า มนุษย์ทุกคนจะมีความ ต้องการที่จะแสวงหาสิ่งที่แปลกๆ ใหม่ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองซึ่งความต้องการก็มี หลายอย่าง ตั้งแต่ความต้องการขั้น

ต่ำถึงความต้องการขั้นสูง ซึ่งมนุษย์จะต้องมีการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานก่อน จึงจะสามารถสนองความต้องการขั้นสูงอื่นๆ ต่อไปได้

7.3 ลักษณะความต้องการตามหลักการของมาสโลว์

ขั้นที่ 1 ความต้องการทางด้านสรีระ (Basic Physiological Need) ความต้องการทางด้านสรีระนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดทางด้านดำรงชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ และอุณหภูมิ การหลับนอน การขับถ่าย เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and security Needs) คือ ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง ซึ่งได้แก่ความรู้สึกมั่นคง และปลอดภัย ความเป็นปึกแผ่น ความต้องการความคุ้มครอง ปกป้อง ความรู้สึกปลอดภัยจากการคุกคาม ปลอดภัยจากความวิตกกังวล ตลอดจนการหลีกเลี่ยงอันตรายหรือความเจ็บปวดต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรัก และเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) คือ ความต้องการความรัก อยากรู้สึกเป็นที่รัก การยอมรับจากกลุ่ม โดยปกติแล้วบุคคลจะรวมตัว อยู่เป็นกลุ่ม ดังนั้นจึงต้องการความรักและต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่มให้ยอมรับตนเอง เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม กลุ่มทำงาน เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ความต้องการได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self-esteem Needs) คือความต้องการจะให้ผู้อื่นยกย่องตนเอง เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้นได้เป็นอันมาก บางคนมีการใช้จ่ายแบบฟุ่มเฟือยเกินฐานะของตนเอง เพื่อให้บุคคลอื่นยกย่องตน

ขั้นที่ 5 ความต้องการบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization) คือความต้องการสูงสุดของบุคคลที่จะต้องพยายามกระทำการต่างๆ ตามความเหมาะสม และความสามารถของตนเอง เช่น ครูสอนหนังสืออย่างไม่เบื่อบรรลุด้วยความสุข สบายใจ เป็นต้น

ลักษณะความต้องการตามหลักการของมาสโลว์ พอสรุปได้ว่า ขั้นที่ 1 ความต้องการ ทางด้านสรีระ (Basic Physiological need) ขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) ขั้นที่ 3 ความต้องการความรัก และเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) ขั้นที่ 4 ความต้องการได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self-Esteem Needs) ขั้นที่ 5 ความต้องการบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization)

7.4 ความสำคัญของแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อการเรียนและการท างานของบุคคลเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้พวกเขาตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถโดยไม่ย่อท้อ

สุชา จันทรเอน และ สุรางค์ จันทรเอน (2525, หน้า 71-72) การแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ล้วนมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจเป็นสำคัญและแรงจูงใจอย่างเดียวกันยังทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมแตกต่างกันได้ด้วย เช่น ทำไมบางคนจึง ขยันเรียนแต่บางคนขี้เกียจทั้งๆ ที่ต่างก็ต้องการสอบได้คะแนนดีทั้งคู่

สมพร พรหมจรรย์ (2540, หน้า 12-13) แรงจูงใจด้านการศึกษาเป็นการตัดสินใจที่สลับซับซ้อน เนื่องจากต้องลงทุนทั้งด้านค่าใช้จ่ายและด้านเวลา นอกจากนี้การตัดสินใจเข้าศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่ง จะรวมถึงการยอมรับเงื่อนไขข้อตกลง และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยบางอย่างมีความเข้มงวดมาก และบางอย่างก็ส่งผลกระทบต่อปัจจัยกิจกรรมอื่น ๆ ของชีวิตด้วยไม่ว่าชีวิตในครอบครัวหรือการทำงาน รวมทั้งเวลาสำหรับสนุกสนาน เพลิดเพลิน การที่บุคคลจะเข้าร่วมกิจกรรมใดด้วยความเต็มใจนั้น เขาคาดหวังว่าเขาจะได้รับสิ่งที่พึงพอใจและคุ้มค่า การศึกษาเรื่องของแรงจูงใจจึงมีความสำคัญสำหรับการจัดกระบวนการเรียนการสอน

อารีย์ พันธุ์ณี (2546, หน้า 269) และแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันจะทำให้เกิดการที่จะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และทำให้เกิดความพร้อมในการกระทำเป็นอย่างดี นอกจากนี้แรงจูงใจยังทำให้บุคคลหรือผู้เรียนสามารถไปสู่จุดหมายปลายทางที่พวกเขาคาดหวังไว้

เนลสัน และจาโคโบวิทส์ (Nelson & Jacobovits, 1997, p. 120) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา เพราะจากการที่ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ ความถนัดสติปัญญา ความมานะพยายาม หรือแรงจูงใจในการเรียนและองค์ประกอบอื่นๆ ต่อมานักจิตวิทยาชาวอเมริกันและนักจิตวิทยาชาวแคนาดาได้ทำการศึกษา โดยยึดพื้นฐานการวิเคราะห์ของ จาโคโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศออกมาเป็น ร้อยละ ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) ร้อยละ 33
2. สติปัญญา (Intelligence) ร้อยละ 20
3. ความเข้มข้นของความมานะพยายาม หรือแรงจูงใจ (Perseverance or Motivation) ร้อยละ 33
4. องค์ประกอบอื่น ๆ ร้อยละ 14

จากคำกล่าวของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความสำคัญของแรงจูงใจ นั้นส่งผลต่อความสำเร็จทั้งทางด้านการเรียนและการทำงาน ซึ่งกิจกรรมทั้งสองประการเป็นส่วนประกอบสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์เรา หากมนุษย์เราได้เรียนรู้และรู้จักสร้างแรงจูงใจก็จะเป็นวิธีหนึ่งในการหลีกเลี่ยงความล้มเหลวในชีวิตและสามารถสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ที่ดีงามให้กับชีวิต ครอบครัว ชุมชนสังคม และประเทศชาติ

7.5 ประเภทของแรงจูงใจ

นักการศึกษาหลายคนได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ต่างกัันดังนี้

อารี พันธุ์ณี (2546, หน้า 270) ได้แบ่งการจูงใจตามลักษณะของการแสดงออกตามพฤติกรรมได้ 2 ประเภทอย่างสอดคล้องกัน สรุปได้ดังนี้

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการที่จะกระทำ หรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง โดยใช้พฤติกรรมหรือสิ่งที่จะกระทำเป็นเครื่องล่อไม่ต้องอาศัย

การชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอกให้เกิดความอยากจะทำ เช่น ความต้องการเรียนเพื่อต้องการความรู้ ทางการงานเพราะต้องการความสนุกและชำนาญ เป็นต้น

2. การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศ เงินเดือน ปริญญาบัตร ความก้าวหน้า เป็นเครื่องล่อ (Incentive) ให้เขาเกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้ได้เครื่องล่อนี้มา

อารี พันธมณี (2546, หน้า 271-272) ได้ยกตัวอย่างแรงจูงใจทางสังคม เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motives) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Afflictive Motives) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น และแรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem) เป็นแรงจูงใจที่ปรารถนาในความมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป

จารุรักษ์ อิศระเสนีย์ (2552, หน้า 86-87) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียนสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆคือแรงจูงใจภายในซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด และเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตเพื่อให้ร่างกายอยู่ในสภาพปกติ เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ความรู้สึกต่างๆ ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความอยากอยากเห็น เป็นต้น และแรงจูงใจภายนอกแรงจูงใจในลักษณะนี้เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลที่อยู่ในสังคมและได้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ซึ่งกระตุ้นความต้องการที่อยากรู้อยากเห็นและแสวงหาความต้องการทางสังคมขึ้น เช่น ต้องการความรัก ความสำเร็จ ชื่อเสียง การยกย่องชมเชย การแข่งขัน การร่วมมือ วิธีสอนของครู การใช้สื่อการสอน เป็นต้น

สุชาติ เพชรเทียนชัย (2556, หน้า 68) กล่าวว่า ประเภทของแรงจูงใจ เช่นแรงจูงใจทางร่างกาย แรงจูงใจเกี่ยวกับคุณค่าของตน เป็นต้น ที่สำคัญแรงจูงใจสามารถแบ่งออกตามลักษณะการเกิดได้ 2 ประเภทคือแรงจูงใจภายในแรงจูงใจประเภทนี้เกิดขึ้นจากความต้องการ ความสนใจที่จะกระตุ้นพฤติกรรมออกมา และแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจประเภทนี้มีจุดมุ่งหมาย เป้าหมาย รวมถึงการได้รางวัล การชมเชย การทดสอบ เหล่านี้ล้วนเป็นกิจกรรมภายนอกที่เป็นแรงจูงใจ ให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1962, pp. 321-322) และปฐม นิคมานนท์ (2534, หน้า 29 ; อ้างอิงจาก Sherif, 1956) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย (physiological motive) หรือ แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำ การพักผ่อน เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motive) หรือ แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ในสังคม

จากคำกล่าวของนักการศึกษาข้างต้น พอสรุปได้ว่า ประเภทของแรงจูงใจแบ่งเป็น 2 ประเภท แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มิอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

7.6 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจอันทำให้เกิดความแตกต่างในด้านความคิด และการแสดงออกของพฤติกรรมที่ต่างกัน ดังต่อไปนี้

ธรรมชาติของแต่ละบุคคล

ธรรมชาติของแต่ละบุคคลอันเป็นผลรวมของพันธุกรรมที่ได้มา และสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมบุคคล ความเป็นเอกัตบุคคลที่แตกต่างกัน (Individual Difference) ธรรมชาติของแต่ละบุคคล อาจกล่าวได้ดังต่อไปนี้

1) อายุเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจในเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกันไปไม่ว่าจะเป็นทัศนคติ ความชอบ ความสนใจ ล้วนก่อให้เกิดการวางเป้าหมายและพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย ที่แตกต่างกัน

2) เพศและความคาดหวังเกี่ยวกับบทบาททางเพศจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไปตามความคาดหวังและการรับรู้บทบาทนั้นๆ เช่น การเลือกอาชีพ การมอบหมายงาน บางอย่าง จะคำนึงถึงความแตกต่างของเพศ

3) ลักษณะทางชีวภาพที่ได้จากพันธุกรรม บุคคลที่มีความพร้อมทางสรีระที่ได้สัดส่วน หน้าตา สวยงาม อาจทำให้เกิดแรงจูงใจในเรื่องของความสวยงาม แต่การมีสติปัญญาดีแต่หน้าตาไม่สวยเด่นก็ อาจเบี่ยงเบนความมุ่งหวังไปในเรื่องของการเรียน เป็นต้น

4) อารมณ์รูปแบบของการแสดงออกทางอารมณ์เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ บางคน โกรธแล้วแสดงอาการโผงผาง ก้าวร้าว แต่บางคนจะไม่แสดงออกเมื่อเกิดอารมณ์ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับ การแสดงออกของพฤติกรรมแต่ละคนจะแสดงออกต่างกัน นอกจากนี้อารมณ์แต่ละประเภทยังก่อให้เกิดพฤติกรรมที่แตกต่างกันด้วย

5) องค์ประกอบด้านจิตใจของบุคคล เช่น ความตั้งใจ ความสนใจ ความเชื่อของแต่ละบุคคล ล้วนเป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจทั้งสิ้น เช่น บุคคลที่สนใจในเรื่องใด เมื่อมีข่าวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสิ่งนั้นก็ทำให้เกิดพฤติกรรมต่างไปจากคนอื่น

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายคนเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจพอสรุปได้ว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจคืออายุ เพศ ลักษณะทางชีวภาพที่ได้จากพันธุกรรม อารมณ์ องค์ประกอบด้านจิตใจของบุคคล

7.7 แรงจูงใจกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศเกิดจากการจัดการเรียนการสอนของครูซึ่งมาก น้อยเพียงใดจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนดังคำกล่าวของนักศึกษาดังเช่น

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522 , หน้า 45 ; อ่างถึงใน กิ่งเพชร ป้องแก้ว, 2545, หน้า 42) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า ข้อแตกต่างระหว่างเรียน ในห้องเรียนกับเรียนในประเทศที่ใช้ภาษานั้น อยู่ที่แรงใจ ผู้เรียนภาษาดีมักมีแรงจูงใจอย่างแรงกล้า จะติดต่อสื่อสารความหมายโดยไม่คำนึงว่าเขาจะอยู่ที่ไหน ดังนั้นปัญหาจึงอยู่ที่ว่าครูสามารถสร้าง แรงจูงใจให้นักเรียนได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งคุณลักษณะของครูที่นักเรียนต้องการและจะสามารถสร้าง แรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนได้นั้น กิ่งเพชร ป้องแก้ว (2545, หน้า 42) ได้กล่าวถึงแนวคิดของ

กิราร์ด (Girard) ที่ได้ทำการสำรวจความเห็นจากนักเรียนชาย หญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12-18 ปี จำนวน 1,000 คน ได้คำตอบดังนี้

1. เป็นผู้ที่สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อที่สนุกสนาน

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536 หน้า 64) สรุปว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญ อย่างหนึ่ง ต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมมีแรงจูงใจต่างกัน บางคนอาจมีแรงจูงใจ มีความสนใจอยากที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่แล้วบางคนอาจรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความสนใจเป็นพิเศษหรือนักเรียนบางคนไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยาก อย่างไรก็ตามครูสามารถช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ทุกครั้งการสอน

ศิริยา คนิวรานนท์ (2541 หน้า 37) สรุปว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกภาษาอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และการฝึกภาษา นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนด้วยซึ่งสอดคล้องกับ

ศิริพันธ์ โรจนตมะ (2541 หน้า 20) ที่ว่าเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษดำเนินไป อย่างมีประสิทธิภาพ และให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดี ต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับความ สนใจ ความต้องการของนักเรียน และเป็นกิจกรรมที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้จัดว่าเป็นการสร้าง แรงจูงใจในการเรียนวิธีหนึ่ง

จานุรักษ์ อิศระเสนีย์ (2552, หน้า 94) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด อย่างหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ผู้สอนจึงต้องสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความสนใจใน บทเรียนซึ่งจำเป็นต้องใช้กิจกรรมการสอนที่น่าสนใจ เช่น การใช้กิจกรรม เพลง เกม หรือนิทาน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนและให้แรงเสริมกำลังใจ เพื่อให้ผู้เรียนทำกิจกรรมได้ดีหรือประสบความสำเร็จ ในการเรียน เพื่อที่จะกระตุ้นให้สนใจบทเรียนมากขึ้น

วรรณสโรบล รุจิรญาณันท์ (2553, หน้า 97) กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งใน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องมุ่งเน้นที่จะกระตุ้นให้นักเรียน มีแรงจูงใจ ในการเรียนมีปัญหาทางด้านใดก็ตามที่จะต้องสร้างแรงจูงใจในด้านนั้นๆเพื่อให้นักเรียน มีความสุข ในการเรียนรู้ ผลที่จะตามมาคือการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก็จะมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น

สุชาติ เพชรเทียนชัย (2556, หน้า 73) กล่าวว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาเป็น ตัวประกอบที่สำคัญของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ทำให้เกิดความสำเร็จสูง แรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและชนิดของเนื้อหาที่สอน และถ้าผู้เรียนได้เรียนกับเจ้าของภาษาโดยตรงนั้น จะเกิด แรงจูงใจสูงในการเลียนแบบการพูดการอ่าน ตามเจ้าของภาษานั้นๆ

นอกจากนี้ ทาโรน (Tarone, 1981, pp. 285–286) ได้จัดประเภทของแรงจูงใจในการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ประเภทคือ แรงจูงใจในการสร้างภาษาเป็นความต้องการของ นักเรียนที่จะใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ในกรณีนี้นักเรียนจำเป็นต้อง อาศัยวิธีการในการสร้างภาษา (Production Strategies) เพื่อช่วยให้การเรียนรู้ภาษา ประสบ ความสำเร็จ และแรงจูงใจในการสื่อความหมาย เป็นความต้องการของนักเรียนที่จะใช้ภาษาในการ สื่อ ความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ แม้ว่าในบางครั้งนักเรียนจะมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ และ คำศัพท์ไม่เพียงพอ ในกรณีนี้นักเรียนจะใช้วิธีการสื่อความหมาย (Communication Strategies) เพื่อช่วยให้ การสื่อสารบรรลุวัตถุประสงค์

คราเชน และคนอื่น ๆ (Krashen , 1982, pp. 214–215) กล่าวว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ กับความสามารถทางภาษาต่างประเทศของนักเรียนในสภาพการณ์การเรียนรู้ภาษาที่มีการใช้ภาษา เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร แรงจูงใจจึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้ และกำหนดแนวทางในการเรียนรู้ของตนจนบรรลุเป้าหมายทางการเรียนได้เป็นอย่างดี นักการศึกษาและนักจิตวิทยาที่ศึกษาเรื่องแรงจูงใจได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจตามที่มาและตาม ลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรมไว้ดังนี้

เนลสัน และ จาโคโบวิทส์ (Nelson & Jacobowits, 1997, pp. 120) กล่าวว่า แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา เพราะจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ ในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่า มีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายาม หรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งสรุปออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ ดังต่อไปนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) 33 เปอร์เซ็นต์
2. สติปัญญา (Intelligence) 20 เปอร์เซ็นต์
3. ความเข้มข้นของความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ (Perseverance of Motivation) 33 เปอร์เซ็นต์

4. องค์ประกอบอื่นๆ 14 เปอร์เซ็นต์

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายคนเกี่ยวกับแรงจูงใจกับการเรียน ภาษาต่างประเทศ พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง กระบวนการทาง จิตใจอันเกิดจากการ ใช้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ที่กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความพึง พอใจ เห็นคุณค่าและ ประโยชน์ของการอ่านภาษาต่างประเทศ ตลอดจนมีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอดุสาหะวิริยะ และมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จในการอ่าน

7.8 การสร้างแรงจูงใจ

รูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจตามแนวคิดของดอร์นีย์ (Dornyei, 1994, p.280-282) สรุปว่า การสร้างแรงจูงใจสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจที่ดีแล้วการเรียนภาษาที่สองก็จะประสบผลสำเร็จ ซึ่งดอร์นีย์ ได้แบ่งระดับของการให้แรงจูงใจกับผู้เรียนภาษาที่สองไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับของภาษาการที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาที่สองให้บรรลุผลสำเร็จได้นั้นจะต้องประกอบด้วย การแบ่งระดับของภาษาที่ถูกต้องกับการใช้ภาษาของแต่ละท้องถิ่นวัฒนธรรมหรือสิ่งประกอบรวมอยู่ด้วย

2. ระดับของผู้เรียน การให้แรงจูงใจระดับของผู้เรียนจะน้อมนำไปสู่การพัฒนาด้านความรู้ และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในการเรียนภาษาที่สอง สามารถแบ่งแรงจูงใจได้ดังนี้ คือ ความต้องการ ได้รับผลสำเร็จในการเรียนภาษา และความมั่นใจในการเรียนภาษา ซึ่งจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม และความสามารถของผู้เรียนเอง

3. ระดับกิจกรรม การให้แรงจูงใจในระดับกิจกรรมจะขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากสิ่งต่อไปนี้ คือ แรงจูงใจในวิชาที่เรียน แรงจูงใจของผู้สอน แรงจูงใจของกลุ่มหรือชั้นเรียน รูปแบบกิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจของดอร์นีย์ คือ

รูปแบบกิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจ

1. ระดับของภาษา

1.1 สรุปส่วนประกอบของวัฒนธรรมทางภาษาในหลักสูตรการเรียนภาษาที่สอง โดยการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่สองจากภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์และการเชิญเจ้าของภาษา มาร่วมด้วย

1.2 พัฒนาผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาอย่างเป็นระบบ โดยการศึกษาความเหมือนและแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรมจากกิจกรรมที่จัดขึ้น

1.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ติดต่อกับเจ้าของภาษา โดยจัดให้มีการพบปะกับเจ้าของภาษาในประเทศของผู้เรียนเอง หรือ จัดให้มีการแลกเปลี่ยนหรือให้ผู้เรียนได้เขียนจดหมายติดต่อกับเจ้าของภาษา

1.4 พัฒนาผู้เรียนโดยใช้แรงจูงใจจากการให้ผู้เรียนอภิปรายแสดงบทบาทสมมติ

2. ระดับของผู้เรียน

2.1 พัฒนาความมั่นใจของผู้เรียน สร้างความมั่นใจจากการให้ผู้เรียนได้ทำงานที่สามารถทำสำเร็จได้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และภูมิใจในผลงานของตนเอง

2.2 ส่งเสริมสนับสนุนความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนตามศักยภาพจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนให้ผู้เรียนแก้ปัญหา และช่วยเหลือแนะนำในการพัฒนาการเรียนภาษาที่สอง

2.3 ส่งเสริมในความสามารถในด้านการเรียนภาษาที่สองที่ผู้เรียนสามารถทำได้มากกว่าสิ่งที่ ผู้เรียนทำผิดพลาด โดยการยกย่องชมเชยในส่วนที่ผู้เรียนสามารถทำได้ไม่จับผิดผู้เรียนจนผู้เรียนไม่กล้าที่จะพัฒนาการเรียนภาษาที่สองได้

2.4 ลดความกังวลในการเรียนภาษาที่สอง จากการสร้างห้องเรียนภาษาที่สองขึ้นและสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง และใช้กิจกรรม และเทคนิคการสอนที่หลากหลาย เช่น การร้องเพลง การเล่นเกม

2.5 ส่งเสริมการใช้เหตุผลในการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน โดยการช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการพยายามที่จะพัฒนาภาษาและแสดงออกมาตามความเข้าใจภาษาที่พัฒนาขึ้น

2.6 กระตุ้นผู้เรียนตั้งจุดประสงค์ที่จะปฏิบัติให้บรรลุได้ตามความสามารถของแต่ละคน เช่น การเรียงคำศัพท์ใหม่ 200 คำทุกสัปดาห์ ซึ่งยังรวมถึงแผนในการเรียนสำหรับแต่ละบุคคลอีกด้วย

3. ระดับของกิจกรรม ส่วนประกอบที่เป็นการจูงใจของวิชา

3.1 วิเคราะห์และสร้างหลักสูตรที่ตรงประเด็นปัญหาของผู้เรียน แต่ละคนตามการศึกษา ผู้เรียนเป็นรายกรณี

3.2 จัดให้ผู้เรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์ในการเรียนภาษาที่สองโดยใช้สื่อการเรียนการสอนจริง เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมมากขึ้น และวิธีการอื่นๆ เพิ่มขึ้น

3.3 อภิปรายปัญหาของผู้เรียนและการเลือกสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสม และหลากหลาย

3.4 กระตุ้นเร้าความสนใจในสิ่งที่ผู้เรียนอยากรู้และมีความตั้งใจจัดกิจกรรมอีกรูปแบบการเรียนการสอนที่อยู่ในชั้นหรือนั่งทำกิจกรรม แต่จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้อย่างหลากหลายไม่ยึด รูปแบบใดที่แน่นอน ให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติ มีการเคลื่อนที่อยู่เสมอ ผู้เรียนทุกคนมี กิจกรรมที่จะต้องทำไม่หยุดนิ่ง

3.5 เพิ่มความสนใจกับผู้เรียนจากการใช้ภาระงาน การสร้างภาระงานที่น่าสนใจจะช่วยให้ผู้เรียนต้องการและสนใจมากยิ่งขึ้นในการเรียนภาษาที่สอง

3.6 สร้างแบบฝึกหัดที่มีความยากง่ายตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิด ความภาคภูมิใจในผลงานที่สามารถปฏิบัติได้

3.7 เพิ่มแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียนให้มากขึ้นซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน และเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น

3.8 ให้คำแนะนำผู้เรียนในการสร้างความมั่นใจในตนเองในการท างานโดยการให้กำลังใจ ชมเชย เมื่อผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมได้ดี และมีการนำเสนอผลงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมได้ดีให้ผู้เรียนอื่นได้เรียนรู้จากงานนั้นได้ อาจจะนำเสนอในบอร์ดแสดงผลงานของผู้เรียน

4. ส่วนประกอบที่เป็นแรงจูงใจของผู้สอน

4.1 พยายามให้บทเรียนมีความสำคัญ เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับหรือมีข้อตกลงร่วมกันของผู้เรียนด้วย

4.2 ใช้รูปแบบการสอนแบบผู้ให้คำแนะนำเข้ามาใช้มากยิ่งขึ้น

4.3 ส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยตนเอง หรือมีรูปแบบการเรียนเป็นเอกลักษณ์ และหลากหลาย

4.4 ใช้รูปแบบการสอนที่ใช้ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ หรือมีความสามารถ ในการเรียนภาษา ที่สองเป็นแบบอย่างในการเรียน และแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.5 แนะนำภาระงานหรือแบบฝึกหัดซึ่งเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจภายในและช่วยให้ เกิดแรงจูงใจภายนอกด้วย ซึ่งจะนำเสนอในสิ่งที่ผู้เรียนได้ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก

4.6 การใช้ผลการเรียนย้อนกลับในการกระตุ้นผู้เรียนโดยใช้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกมากกว่า ที่จะบังคับให้ผู้เรียนปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาที่สอง

5. ส่วนประกอบที่เป็นแรงจูงใจของกลุ่ม/ชั้นเรียน

5.1 ให้ผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มและปฏิบัติตามกฎหรือจุดมุ่งหมายของกลุ่ม/ชั้นเรียน ซึ่งเริ่มจากการที่ผู้เรียนได้อภิปรายเกี่ยวกับจุดประสงค์ของกลุ่มหรือชั้นเรียนที่จะสร้างขึ้นและจะมีการประเมิน อย่างไร

5.2 สนับสนุนส่งเสริมการสร้างข้อตกลงร่วมกันภายในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นในข้อตกลงที่ได้ร่วมกันสร้างขึ้นเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการมีส่วนร่วมในการสร้างข้อตกลง ขึ้นมา

5.3 ช่วยให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามข้อตกลงหรือบรรทัดฐานของชั้นเรียนที่ได้จัดไว้

5.4 ลดผลกระทบที่มีต่อการประเมินแรงจูงใจภายใน โดยมุ่งการพัฒนาตามศักยภาพของแต่ละบุคคล และหลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนที่เรียนเก่งกว่าเป็นหลักในการประเมิน

5.5 สนับสนุนการพัฒนาความสามัคคีในกลุ่มและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในกลุ่มให้มีความกลมเกลียวช่วยเหลือกันมากยิ่งขึ้น

5.6 ใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ โดยการให้ผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มในชั้นเรียน ซึ่งการทำงาน กลุ่มจะเป็นผลสำเร็จมากกว่าการทำงานเดี่ยวในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ดอร์นีย์ (Dornyei, 1994, pp. 282) ให้แนวคิดที่ว่า รูปแบบวิธีการให้แรงจูงใจกับผู้เรียนที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาที่สอง สามารถปฏิบัติได้ดังต่อไปนี้

1. แสดงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาที่สองจากการฝึก
2. สร้างความเป็นกันเองด้วยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านภาษา และเรียนภาษาที่สอง ไปพร้อม ๆ กับผู้เรียน
3. สร้างกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและผลสำเร็จโดยไม่สร้างความกดดันกับผู้เรียนให้แรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จนประสบผลสำเร็จ

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายคนเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจพอสรุปได้ว่ารูปแบบวิธีสร้าง แรงจูงใจให้กับผู้เรียนสามารถ เรียนภาษาต่างประเทศให้ได้ดีนั้นจะขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับของภาษา ระดับของผู้เรียน และการสร้างเทคนิควิธีการจัดกิจกรรมที่เป็นกระตุ้นเร้าให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากขึ้น ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสมัครใจโดยไม่กดดันให้เกิดความวิตกกังวล เพราะจะสร้างความไม่มั่นใจในตนเองมากขึ้น

7.9 การวัดแรงจูงใจ

(อารี พันธมณี, 2538, หน้า 183) ได้สรุปวิธีการต่างๆที่จะวัดปริมาณของการจูงใจที่สำคัญ มี 3 วิธี ดังนี้

1. วัดจากอัตราการเคลื่อนไหวทั่วไป (general activity level) คือลักษณะของ การจูงใจ คือ ให้พลังแก่พฤติกรรม ดังนั้นถ้ามนุษย์หรือสัตว์ได้รับแรงจูงใจมากก็จะอยู่ในสภาวะที่ตื่นตัว และการกระตือรือร้นในการแสดงพฤติกรรมมากด้วย

2. วัดจากอัตราการกระทำกิจกรรม (Performance Rate) โดยการดูว่าคนหรือสัตว์ใช้ ความพยายามในการกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด ถ้าได้รับการจูงใจมากก็จะ ความ พยายามมากด้วย

3. วัดจากการเอาชนะอุปสรรค (Overcoming an Obstacle) การที่คนหรือสัตว์พยายาม จะบรรลุเป้าหมายนั้นในบางครั้งจะต้องประสบอุปสรรคบ้าง ถ้าได้รับการจูงใจมากก็ยอมใช้ ความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคนั้นมากด้วย

จากการที่นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงการวัดแรงจูงใจ พอสรุปได้ว่าการวัดแรงจูงใจ 3 มีวิธี ดังนี้คือวัดจากอัตราการเคลื่อนไหวทั่วไป วัดจากอัตราการกระทำกิจกรรม และวัดจากการ เอาชนะ อุปสรรค

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

1.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน นักวิชาการศึกษา และนักวิจัยได้ทำการวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนตามแนวทฤษฎี การ สอนภาษาแบบอรรถฐานไว้มากมายดังเช่น

สงวนศรี โทโรค (2547, หน้า 99-101) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการสอนอ่านด้วยการสอนแบบอรรถฐาน ด้วยอรรถลักษณะการเล่านิทาน การเสนอข่าวจากหนังสือพิมพ์และการอธิบายและการสอนตามคู่มือ ครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน หลังการ ทดลองความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และ เจตคติสูงกว่า การสอนอ่านตามคู่มือครู อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฉัตรชัย อภิวัฒน์สนอง (2548, หน้า 88-89) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ในการอ่านความสามารถในการเขียนและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับ การสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สุภาณี พงศ์พุทธชาติ (2551, หน้า 103) ได้ทำการศึกษาคำเปรียบเทียบความเข้าใจ และความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนว

ทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (GENRE-BASED APPROACH) กับการสอนอ่านตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (GENRE-BASED APPROACH) หลัง การทดลองสูงกว่าการสอนอ่านตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสนใจ ใน การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบวรรณฐาน (GENRE-BASED APPROACH) หลังการทดลองสูงกว่าการสอนอ่าน ตาม คู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เนตรชนก ใจเลื่อม (2552, หน้า 91) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบวรรณฐาน (genre – based approach) โดยใช้วรรณลักษณะหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (genre – based approach) โดยใช้วรรณลักษณะหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิตรา ปัญญาฤทธิ์ (2553, หน้า 102) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจ ใน การอ่านในการอ่านภาษาอังกฤษของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre-Based Approach) กับการสอนอ่านตามคู่มือครู (Teacher’s Manual) ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านในการอ่านภาษาอังกฤษของชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐานด้วยวรรณ ลักษณะของนิทานหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

สุพมาล ปาसानย์ (2554, หน้า 103) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจ ต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดช่องนนทรี สำนักงานเขต ยานนาวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre Based Approach) โดยใช้วรรณลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features) กับการสอนตาม คู่มือครู (Teacher’s Manual) ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดช่องนนทรี ส านักงานเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้ วรรณลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแรงจูงใจต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดช่องนนทรี ส านักงานเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับ การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้วรรณลักษณะ ของนิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลงานของนักวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ การสอนภาษาแบบบรรณฐาน พอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญในการวัดระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน (Genre-Based Approach) การสอนภาษาแบบบรรณฐาน เน้นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับเนื้อหาบทอ่านที่จะนำมาใช้สอนเพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษาเป็นแนวภาษาศาสตร์เชิงระบบที่มีผลต่อการเรียนรู้ได้ดีทั้งการพูด การเขียนผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัย ในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบบรรณฐานดังผลการวิจัยดังนี้

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐาน กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐาน มีความสามารถในการอ่านและ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิภาดา ประสานทรัพย์ (2535, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิง พัฒนาการการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ การสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนวบรรณฐานกับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการ ทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบบรรณฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตาม คู่มือครู มีความสามารถในการเชิงพัฒนาการของการของการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จินตนา นักบุญ (2536, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการ สอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับวิธีการสอน ตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับวิธีการสอน ตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีแบบบรรณฐานมี ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมสมัย วิสูตรจุริรา (2545, หน้า 76) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน เขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐานกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรณฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

สิริมาน ยูวโสภีร์ (2545, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียน ภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐาน และการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยปรากฏ

ว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน ตามแนวทฤษฎีแบบบรรณฐานมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สงวนศรี โทโรค (2547, หน้า 99-101) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติ และพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน โดยใช้ อรรถลักษณะการเล่านิทาน การรายงานข่าวจากหนังสือพิมพ์ และการอธิบาย กับวิธีการสอนแบบเดิม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ มีเจตคติ และพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฉัตรชัย อภิวัฒน์สนอง (2548, หน้า 88-89) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบบรรณฐานกับวิธีการสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน แต่ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พัชรินทร์ เลหาสุต (2551, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบบรรณฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทาน (Narrative Genre Features) ผลการวิจัยพบว่า 1.ความสามารถในการฟัง ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบบรรณฐาน(Genre-Based Approach)โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มนต์ชาติรี เกตุมณี (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องการใช้แนวการสอนแบบบรรณฐานเพื่อพัฒนา ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างก่อนและหลังการเรียนตามแนวการสอนแบบบรรณฐานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์แบบบันทึกหลังการสอนและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา

อรญา จงตั้งสัจกุล (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วสุกาญจน์ อินแสน (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (GenreBased Approach) โดยใช้วรรณลักษณะของการเล่านิทาน (Narrative Genre Features) ผลการวิจัย พบว่าความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านไร่ ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้วรรณ ลักษณะของการเล่านิทาน (Narrative Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยของนักวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบอรรถฐานดังกล่าว พอสรุปได้ว่า วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานเป็นวิธีการสอน ที่ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน-เขียนสูงขึ้นและมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง มีเจตคติและความคิดสร้างสรรค์

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach)

เลวิส (Lewis, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของความสนใจที่มีต่อความคล่องในการเขียน และคุณภาพของงานเขียน จากการที่ได้สัมภาษณ์และให้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนมัธยม ทั้งนักเรียนที่ใช้ภาษาคล่องและไม่คล่อง พบว่าเด็กหญิงมีความสนใจวรรณลักษณะต่าง ๆ พอ ๆ กัน แต่สรุปว่าการที่เด็กชอบเรียนการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ หลายรูปแบบ หรือหลายอรรถลักษณะ ส่งผลให้เด็กชอบการมอบหมายงานเขียน และเขียนได้คล่องขึ้น

เชคเตอร์และเชคเตอร์ (Shecter & Schecter, 1987, pp. 23-25) จากสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับศึกษาศาสตร์แห่งเมืองออนทARIO (Ontario Institute for Studies in Education) ได้ศึกษาความสามารถทางการอ่านและเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานของนักเรียนในเมืองซึ่งต่างวัฒนธรรมในห้องเรียนเดียวกัน จำนวน 30 คน ในระดับเกรด 5 ใช้การวิจัยแบบสังเกตพฤติกรรม (ethnographic observation) ใช้เวลา 1 ปี เนื้อหาที่ใช้ในการสอนคือ อรรถลักษณะ 2 ชนิด ได้แก่ เรื่องนวนิยายวิทยาศาสตร์และเรื่องจินตนาการ (Science Fiction Versus Fantasy) จากนั้นผู้สอนและผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ภาษา และความเข้าใจเรื่องราวจากการสัมภาษณ์และการเขียนเล่าเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า บริบทที่นำมาใช้นั้นช่วยทำให้นักเรียนมีความเข้าใจภาษาและการใช้ภาษาได้อย่างดียิ่ง

ฮิลแลนด์ (Hyland, 1990) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลของการสอนค าอธิบายอรรถลักษณะที่มีผลต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative Essay) พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบ

ภาษาของการเรียงความภาษาอังกฤษของการเขียนในการเรียงความลักษณะนี้ซึ่งปรากฏว่ามีประโยชน์มากและส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียน

มาร์แชล (Marshall, 1991, pp. 3-13) ได้นำแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานมาใช้สอนการเขียนรายงานกับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ปาปัวนิวกินี (Papua New Guinea University of Technology) ซึ่งกำลังเรียนสาขาวิทยาศาสตร์ นักศึกษาเหล่านี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้สำหรับเขียนรายงานวิชาวิทยาศาสตร์ จะมีโครงสร้างทางภาษาโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้ฝึกการใช้รูปแบบภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดทางวิทยาศาสตร์ โดยการสื่อความคิดนั้นออกมาในรูปแบบของการเขียนรายงานสองทศวรรษที่ผ่านมา นักการศึกษาได้สนใจที่จะนำอรรถฐาน (Genre) ไปใช้ในการวิเคราะห์บทอ่านต่าง ๆ โดยมุ่งความสนใจในด้านเทคนิควิธีในการนำอรรถฐานไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษา อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาและประกอบกับมีการท วิจัยในเรื่องนี้ ออกมาค่อนข้างน้อย ก่อให้เกิดความ ไม่เข้าใจและสับสนอยู่บ้างพอสมควร

ฮวน (Hyon, 1995) ซึ่งได้ พยายามศึกษาเพื่อความชัดเจนในสองมิติดังต่อไปนี้ ประการแรก เขาได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่าง ทฤษฎีอรรถฐานที่เป็นของแถบอเมริกาเหนือ และออสเตรเลีย โดยทำการประเมินถึงประโยชน์ที่ได้จาก การนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในระบบการศึกษาที่แตกต่างกัน ฮวนพบว่า แถบอเมริกาเหนือเห็นควรว่าควรนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ในขณะที่แถบออสเตรเลียเห็นควรว่าควรนำทฤษฎีอรรถฐานไปใช้ในการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ประการต่อมา ในการประเมินผลในระดับชั้นเรียนนั้น เขาพบว่า ควรศึกษากรณีศึกษาเกี่ยวกับการอ่านแบบผสมผสาน จากทั้งสองแห่ง เพื่อประโยชน์ในการนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในการประเมินผลและจากการศึกษาของฮวน ในเรื่องความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 11 คน ณ มหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบฝึกอ่าน-เขียนและแบบสัมภาษณ์จำนวน 2 ชุด ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านการเขียนของนักเรียนมีพัฒนาการขึ้นอย่างมากจากการสัมภาษณ์ ยังระบุอีกว่า การรับรู้ของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ฮวนสรุปว่า การสอนอ่านโดยใช้ทฤษฎี อรรถฐานเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และสามารถพัฒนาให้ผู้เรียนหันมาสนใจตำรามากขึ้นอีกด้วย

ซาลาซูร์ (Salahshoor, 2001) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงการนำทฤษฎีอรรถฐานมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ในประเทศอิหร่านซึ่งมีปัญหาเรื่องการไม่มีพื้นฐานความรู้เดิมด้านโครงสร้างทางภาษาของนักเรียน เมื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุ เขาพบว่า นอกจากนักเรียนจะขาดการฝึกปฏิบัติแล้ว ยังมีการใช้อรรถลักษณะภาษา (Genre) ไม่เหมาะสมกับระดับชั้นอีกด้วย ทั้งนี้ซาลาซูร์ ได้วิเคราะห์จากตำราเรียนที่ใช้พบว่ามีเนื้อหาค่อนข้างยาก เช่น บางเนื้อหาเหมาะกับการศึกษาเพื่อการวิจัยมากกว่าที่จะนำมาใช้สอนเพื่อการเรียนรู้ด้วยเหตุนี้จึงมีความระมัดระวังในการเลือกใช้เอกสารตำรามากขึ้น โดยมีเป้าหมายในการเลือกใช้อรรถลักษณะทางภาษาให้เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อปรับปรุงส่งเสริมความรู้ทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั่นเอง

จากผลการวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น พบว่า วิธีการสอนตามแนวอรรถฐานจะส่งผลดีต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเป็นกลวิธีการสอนที่เน้นนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบ มีขั้นตอน ระเบียบแบบ

แผน โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ประสบการณ์และความรู้เดิมในเรื่องของอรรถลักษณะมาช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น เป็นการบูรณาการทักษะภาษา ทั้ง 4 ทักษะโดยเฉพาะทักษะทางการอ่าน ด้วยลักษณะพิเศษที่ใช้รูปแบบขององค์ประกอบของอรรถลักษณะวิธีการและสื่อที่หลากหลายซึ่งช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อความที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.3 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นักวิชาการศึกษา และนักวิจัยได้ทำงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังเช่น

สุวรรณณี เวทโธสง (2544, หน้า 94) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เอกสารจริง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากที่ได้รับ การสอนอ่านโดยใช้เอกสารจริง และนักเรียนมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากที่ได้รับ การสอนอ่านโดยใช้เอกสารจริง

เนตรชนก ใจเลื่อม (2552, หน้า 92) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ โดยใช้อรรถ ลักษณะ หนังสือพิมพ์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จามรรักษ์ อิศระเสนีย์ (2552, หน้า 120) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของ เด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ โดยใช้อรรถลักษณะ ของ การเล่านิทาน พบว่าแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนตาม แนว ทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทานหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุขุมล ปาसानะย์ (2554, หน้า 103) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ โดยใช้อรรถ ลักษณะของนิทานหลังการทดลองสูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า วิธีสอน ภาษาอังกฤษส่งผลต่อแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษและมีสหสัมพันธ์ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษกล่าวคือช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ ทำการศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนสวนผึ้งวิทยา ด้วยวิธีสอนโดยใช้บทเรียน สำเร็จรูปตามรูปแบบอรรถ ลักษณะของวิธีการ

จากการศึกษาวิจัยเรื่องการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ (Genre-Based Approach) ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัย ทั้งงานวิจัย ในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยต่างประเทศ

1.1 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ การสอนภาษาแบบอรรถฐาน

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ดังเช่น

อาร์โนลด์ (Arnold, E, Price, L, & Zinkhan, G, 2002) ได้ศึกษาถึงยุทธศาสตร์ในการ อ่าน กับแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนที่ปรับตัวดี ปานกลาง และปรับตัวไม่ดีหรือไม่ปรับตัว โดย ศึกษา จากกลุ่มตัวอย่างในระดับเกรด 4 จำนวน 99 คน และเกรด 5 จำนวน 97 คน ซึ่งเป็นนักเรียน สอง ภาษาชาวสเปนโดยให้ปัจจัยที่สร้างแรงจูงใจเช่น การสอนยุทธศาสตร์การอ่านที่เข้มข้น เนื้อหา การ อ่านที่มากทั้งคุณภาพและปริมาณ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้ปัจจัยป้อนดังกล่าว และเป็นกลุ่มที่มี การ ปรับตัวดีจะประสบความสำเร็จในการอ่านมากกว่าอีกสองกลุ่มที่เหลือ ซึ่งพิสูจน์ได้ว่า แรงจูงใจมี ความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างเด่นชัดขึ้น

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach)

เชคเตอร์และเชคเตอร์ (Shecter & Schecter, 1987, pp. 23 - 25) จาก สถาบันการศึกษา เกี่ยวกับศึกษาศาสตร์แห่งเมืองออนทARIO (Ontario Institute for Studies in Education) ได้ศึกษา ความสามารถทางการอ่านและเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถ ฐานของนักเรียนในเมือง ซึ่งต่างวัฒนธรรมในห้องเรียนเดียวกัน จำนวน 30 คน ในระดับเกรด 5 ใช้การวิจัยแบบสังเกต พฤติกรรม (Ethnographic Observation) ใช้เวลา 1 ปี เนื้อหาที่ใช้ในการสอน คือ อรรถลักษณะ 2 ชนิด ได้แก่ เรื่องนวนิยายวิทยาศาสตร์และเรื่องจินตนาการ (Science Fiction Versus Fantasy) จากนั้นผู้สอนและผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ภาษา และความเข้าใจ เรื่องราวจากการ สัมภาษณ์ และการเขียนเล่าเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ปรับที่นำมาใช้นั้นช่วยทำให้นักเรียนมีความ เข้าใจภาษาและการใช้ภาษาได้อย่างดียิ่ง

ฮิลแลนด์ (Hyland, 1990) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลของการสอนค าวอธิบายอรรถลักษณะที่มีผล ต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative Essay) พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบ ภาษาของการเรียงความภาษาอังกฤษของการเขียนในการเรียงความลักษณะนี้ ซึ่งปรากฏว่ามี ประโยชน์มากและส่งผลกระทบต่อคุณภาพของงานเขียน

มาร์แชล (Marshall, 1991, pp. 3-13) ได้นำแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานมาใช้สอน การเขียนรายงานกับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ปาปัวนิวกินี (Papua New Guinea University of Technology) ซึ่งกำลังเรียนสาขาวิทยาศาสตร์ นักศึกษาเหล่านี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาแม่ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้สำหรับเขียนรายงานวิชาวิทยาศาสตร์ จะมีโครงสร้าง ทางภาษาโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้ฝึกการใช้รูปแบบภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดทาง วิทยาศาสตร์ โดยการสื่อความคิดนั้นออกมาในรูปแบบของการเขียนรายงานสองทศวรรษที่ผ่านมา นัก การศึกษาได้สนใจที่จะนำอรรถฐาน (Genre) ไปใช้ในการวิเคราะห์บทอ่านต่าง ๆ โดยมุ่งความสนใจใน ด้านเทคนิควิธีในการนำอรรถฐานไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษา อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดการ เปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาและประกอบกับมีการท าวิจัยในเรื่องนี้ ออกมาค่อนข้างน้อย

ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจและสับสนอยู่บ้างพอสมควร ฮวน (Hyon, 1995) ซึ่งได้ พยายามศึกษาเพื่อ ความชัดเจนในสองมิติดังต่อไปนี้ ประการแรกเขาได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่าง ทฤษฎีอรรถฐานที่เป็นของแถบอเมริกาเหนือ และออสเตรเลียโดยทำการประเมินถึงประโยชน์ที่ได้จาก การนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในระบบการศึกษาที่แตกต่างกัน ฮวนพบว่า แถบอเมริกาเหนือเห็นควรว่าควรนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ในขณะที่แถบออสเตรเลียเห็นควรว่าควรนำทฤษฎีอรรถฐานไปใช้ในการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ประการต่อมา ในการประเมินผลในระดับชั้นเรียนนั้น เขาพบว่าควรศึกษากรณีศึกษาเกี่ยวกับการอ่านแบบผสมผสาน จากทั้งสองแห่ง เพื่อประโยชน์ในการนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในการประเมินผลและจากการศึกษาของฮวน ในเรื่อง ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 11 คน ณ มหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบฝึกอ่าน-เขียนและแบบสัมภาษณ์จำนวน 2 ชุด ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านการเขียนของนักเรียนมีพัฒนาการขึ้นอย่างมากจากการสัมภาษณ์ยังระบุอีกว่า การรับรู้ของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ฮวนสรุปว่า การสอนอ่านโดยใช้ทฤษฎีอรรถฐานเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และสามารถพัฒนาให้ผู้เรียนหันมาสนใจตำรามากขึ้นอีกด้วย

ซาลาซัวร์ (Salahshoor, 2001) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงการนำทฤษฎีอรรถฐานมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ในประเทศอิหร่าน ซึ่งมีปัญหาเรื่องการไม่มีพื้นฐานความรู้เดิมด้านโครงสร้างทางภาษาของนักเรียน เมื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุ เขาพบว่า นอกจากนักเรียนจะขาดการฝึกปฏิบัติแล้ว ยังมีการใช้อรรถลักษณะภาษา (Genre) ไม่เหมาะสมกับระดับชั้นอีกด้วย ทั้งนี้ซาลาซัวร์ ได้วิเคราะห์จากตำราเรียนที่ใช้พบว่ามีเนื้อหาค่อนข้างยาก เช่น บางเนื้อหาเหมาะกับการศึกษาเพื่อการวิจัยมากกว่าที่จะนำมาใช้สอนเพื่อการเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้จึงมีความระมัดระวังในการเลือกใช้เอกสารตำรามากขึ้น โดยมีเป้าหมายในการเลือกใช้อรรถลักษณะทางภาษาให้เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อปรับปรุงส่งเสริมความรู้ทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั่นเอง

จากผลการวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น พบว่า วิธีการสอนตามแนวอรรถฐานจะส่งผลดีต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเป็นกลวิธีการสอนที่เน้นนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบ มีขั้นตอน ระเบียบแบบแผน โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ประสบการณ์และความรู้เดิมในเรื่องของอรรถลักษณะมาช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น เป็นการบูรณาการทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะโดยเฉพาะทักษะทางด้านการอ่าน ด้วยลักษณะพิเศษที่ใช้รูปแบบขององค์ประกอบของอรรถลักษณะวิธีการและสื่อที่หลากหลายซึ่งช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อความที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1981 , p. 57; Gardner & Lambert, 1994, p.12) ได้กล่าวถึง ผลการวิจัยของ กาดเนอร์และแลมเบิร์ต เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้ง 2 ประเภท คือ integrative motivation และ instrumental motivation ตามการแบ่งประเภทแรงจูงใจโดยการท การศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในอเมริกาและเรียนภาษาฝรั่งเศส ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจประเภท Integrative Motivation สูงกว่าจะ

ประสบความสำเร็จและมีความชำนาญในการใช้ภาษาต่างประเทศมากกว่า ทั้งนี้เพราะผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูง มีความปรารถนาที่จะติดต่อกับผู้อื่นในสังคมและมีความสุขกับการ ได้เลียนแบบการพูดของผู้พูดชาวต่างประเทศ ส่วนจาโคโบวิทส์ (Jacobowitz., 1997, p. 85) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผู้ทำไว้ สรุปได้ว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มี ความถนัดในการเรียน สามารถเรียนภาษาได้ไม่ยากนัก ถ้ามีทัศนคติและแรงจูงใจสูง

ฮัสเซียน (Hussien, 2001, pp. 23 - 53) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ในรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการอ่านสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นด้วย

อาร์โนลด์ (Arnold, 2002) ได้ศึกษาถึงยุทธศาสตร์ในการอ่านกับแรงจูงใจในการอ่าน ของนักเรียนที่ปรับตัวดี ปานกลาง และปรับตัวไม่ดีหรือไม่ปรับตัว โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างในระดับเกรด 4 จำนวน 99 คน และเกรด 5 จำนวน 97 คน ซึ่งเป็นนักเรียนสองภาษาชาวสเปนโดยให้ปัจจัยที่สร้างแรงจูงใจเช่น การสอนยุทธศาสตร์การอ่านที่เข้มข้น เนื้อหาการอ่านที่มากทั้งคุณภาพและปริมาณ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้ปัจจัยบ่อนดั่งกล่าว และเป็นกลุ่มที่มีการปรับตัวดีจะประสบความสำเร็จในการอ่านมากกว่าอีกสองกลุ่มที่เหลือ ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างเด่นชัดขึ้น

กรีนฟิลด์ (Greenfield, 2003, pp. 46-70) ได้ทำการศึกษาผลการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือกับแรงจูงใจในการเรียนด้วยการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของโรงเรียนในประเทศฮ่องกง การวิจัยเป็นการศึกษารายกรณี ผลการวิจัยพบว่า การเรียนแบบร่วมมือทำให้นักเรียนชื่นชอบกับการใช้คอมพิวเตอร์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร เกิดความเชื่อมั่นในตนเองในการใช้ทักษะทางภาษาและทักษะทางคอมพิวเตอร์สูงขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดการพัฒนาทางด้านทักษะการเขียน การคิดและการพูด รวมถึงแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พอสรุปได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเช่นกัน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องรู้จักการเลือกกลวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับช่วงชั้นของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Feature).

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยมีกลุ่มทดลองทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design) โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 60-61) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	การทดสอบก่อนการทดลอง	การทดลอง	การทดสอบหลังการทดลอง
E	T1	X	T2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E	แทน	กลุ่มทดลอง
T1	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
X	แทน	วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features)
T2	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 5 ห้องเรียน 205 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน รหัสวิชา อ31202 จำนวน 30 คน 1 ห้อง ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ วิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน รหัสวิชา อ31202 จำนวน 6 แผนรวมเวลาในการทดลองจำนวน 18 ชั่วโมง

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็นแบบปรนัยทดสอบความสามารถในการอ่าน ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 20 ข้อ และแบบอัตนัยทดสอบความสามารถในการเขียน จำนวน 10 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยใช้หลักการและเกณฑ์การ สร้างแบบทดสอบของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 , หน้า 95-96) และเทคนิค Cloze ผ่านการตรวจสอบ และพัฒนาโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 3 คน และผ่านการ พัฒนาแล้วหาคุณภาพแล้วโดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

3.1.2.2 แบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ ประยุกต์ใช้จากแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สมชาย ธีธฤณกุล (2527 , หน้า 59) และ ผ่านการตรวจสอบและพัฒนาโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษาและการวัดและประเมินผล ภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน และผ่านการพัฒนาแล้วหาคุณภาพแล้วโดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .88

3.2 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.2.1 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนโดยใช้วิธีสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพดังนี้ 1) ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาต่างประเทศของกรมอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 พุทธศักราช 2546 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง มาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน รหัส อ31202) ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาที่จะใช้ในการสอน เนื้อหาที่จะใช้ในการทดลอง ครั้งนี้ได้มาจากการคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ (Bangkok Post) และ (The Nation) ได้แก่รายงานข่าวที่มีเนื้อหาความยากง่ายของคำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับ ระดับชั้นและความสามารถของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 3) ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดมาในแต่ละหัวข้อข่าวเรื่องก่อนสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 4) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ โดยศึกษาทฤษฎีหลักการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) จำนวน 6 แผนการสอน 5) ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ที่สร้างแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและการวัดผลเป็นผู้ตรวจสอบ จำนวน 3 คน และนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง 6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไป ทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 แผน เพื่อหาข้อบกพร่องและความเหมาะสมเกี่ยวกับเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอน จากนั้นผู้วิจัยนำมาแก้ไขอีก ครั้งก่อนนำไปทดลองสอนจริง

3.2.2 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นข้อสอบอัตนัยชนิดเขียนตอบ จำนวน 10 ข้อ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 1) ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ของอัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 151-165)
- 2) วิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เพื่อนำไปใช้ในการสร้างข้อสอบ
- 3) ศึกษาและเลือกเนื้อหาจากเอกสารจริง (Authentic Materials) เพื่อให้นักเรียนได้ ฝึกการอ่านเอกสารจริงที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียน แล้วสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเขียนภาษาอังกฤษ ตอนที่ 1 เป็นข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นข้อสอบอัตนัยชนิดเขียนตอบ จำนวน 20 ข้อ
- 4) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไป ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาและผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล ประเมินผลภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องหรือค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบกับ วัตถุประสงค์ (IOC: Index of Item Objective Congruence) จากนั้นคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า ดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00 ไว้ใช้ หากแบบทดสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้องไม่ถึง 0.67 ก็ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบจนได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00 ก่อนนำไปทดลองใช้จริง โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

- +1 เมื่อเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 1 เมื่อเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

5) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ไปทดลองใช้ (try out) กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจากเป็นผู้ที่เคยผ่านหลักสูตร การเรียนการสอน และมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา แล้วนำไปตรวจ ให้คะแนนเป็นรายข้อ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน จากนั้นนำไปวิเคราะห์หาค่าความ ยากง่าย (p) และ ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบแต่ละข้อ โดยใช้เทคนิค 50 % บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 87) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปนำมาใช้เป็นแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ

6) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งหมดโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (ลัวัน และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 197-199) โดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ .91

3.2.2.2 แบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งสร้างขึ้นตามเกณฑ์วิธีของลิเคิร์ต (Likert) มีขั้นตอนในการสร้าง และหาคุณภาพดังนี้

1) ศึกษาเอกสารการสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการหา คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของ สมชาย ธีธฤณกุล (2527, หน้า 59)

2) สร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งข้อความในแบบสอบถาม เกี่ยวกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการเกิดขึ้นตลอดเวลา ในการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอน ภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ซึ่งเป็นพฤติกรรมแสดงออกถึงการมองเห็นคุณค่าเกิดความพึงพอใจ และเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอุตสาหะ ความเพียรพยายาม มีความต้องการและความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน ที่ตรงกับ การปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแสดงออกทั้งด้านบวกและด้านลบ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามเกณฑ์ของลิเคิร์ต (Likert) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 20 ข้อ และมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อความที่แสดงออกทางความรู้สึกหรือการกระทำทางด้านบวก (Positive) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความที่แสดงออกทางความรู้สึกหรือการกระทำทางด้านลบ (Negative) ให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

ในการพิจารณาว่านักเรียนมีแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จะพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ยของคะแนน จากข้อความเชิงบวกและลบ โดยใช้เกณฑ์ของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543, หน้า 119) ดังนี้

4.50–5.00	หมายถึง	มีแรงจูงใจมากที่สุด
3.50- 4.49	หมายถึง	มีแรงจูงใจมาก
2.50- 3.49	หมายถึง	มีแรงจูงใจปานกลาง
1.50- 2.49	หมายถึง	มีแรงจูงใจน้อย
1.00- 1.49	หมายถึง	มีแรงจูงใจน้อยที่สุด

3) นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบภาษาข้อคำถาม และตรวจสอบความ สอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์และกรอบคณานิยามปฏิบัติการตัวแปรแรงจูงใจต่อการเรียน แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4) นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนตรวจสอบการใช้ภาษาของข้อคำถามให้มีความสอดคล้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา คณานิยาม ปฏิบัติการตัวแปรแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นรายข้อและรายด้าน แล้วปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยพิจารณาตามเกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นดังนี้

- +1 ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- 0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1 ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5) นำบันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน ในแต่ละข้อแล้วนำไปหา ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า หรือเท่ากับ 0.67 ซึ่งแสดงว่าแบบวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 20 ข้อ ส่วนแบบสอบถามที่มี ค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.67 ผู้วิจัยตัดออก

6) นำแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาปรับปรุงตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (T-Distribution) เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 50 % ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่า (R) 2.0 ขึ้นไป แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อแก้ไขปรับปรุง 7) นำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - coefficient) ของครอนบาช (Cronbach) ที่พัฒนาและหาคุณภาพแล้ว โดยมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .88

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์

2. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชั่วโมง

3. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยดำเนินการสอน จำนวน 18 ชั่วโมง ด้วยวิธีสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์

4. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง จำนวน 2 ชั่วโมง

5. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานโดยการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent samples)

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1.1 หาค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 102)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

5.1.1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	\sum	แทน	ผลรวม
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

5.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

5.2.1 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและ"แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540, หน้า 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องเชิงพินิจ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบบูรณาการด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยทำการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent samples) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 104-106) จากการประมวลผลด้วยโปรแกรม คอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบบูรณาการด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยทำการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent samples) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 104-106) จากการประมวลผลด้วยโปรแกรม คอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยทำการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent samples) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 104-106) จากการประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป จากสูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum d}{\sqrt{\frac{n(\sum d^2) - (\sum d)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	d	คือ	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	คือ	จำนวนคู่
	$\sum d$	คือ	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบเป็นรายบุคคลระหว่างเรียนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียน
	$\sum d^2$	คือ	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบเป็นรายบุคคลระหว่างเรียนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียน
	t	คือ	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบที

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) โดยมีผล การวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Σd	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
Σd^2	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติความแตกต่างของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และแปรผลข้อมูลโดยการนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยทำการทดสอบค่าทีแบบ กลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (T-test for Dependent Samples) ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎี การสอนภาษาด้วยอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสามารถในการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ	n	\bar{X}	S	Σd	Σd^2	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	30	8.07	4.03	215	2099	8.95 **	0.000
หลังการทดลอง	30	15.23	7.47				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการศึกษาแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

แรงจูงใจต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	n	\bar{X}	S	Σd	Σd^2	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	30	62.13	5.98	269	3255	9.11 **	0.000
หลังการทดลอง	30	71.10	8.86				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ใน ข้อ 2

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบอรรถฐาน(Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน(Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ อรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน(Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคมที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน รหัส อ31202 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 9 ห้องเรียน 205 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน รหัส อ31202 จำนวน 30 คน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ อรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ News Report Genre Features) จำนวน 6 แผน 18 ชั่วโมง

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบทดสอบ มี 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นข้อสอบแบบปรนัยวัดความสามารถในการอ่าน 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และตอนที่ 2 เป็นข้อสอบแบบอัตนัยวัดความสามารถในการเขียน จำนวน 10 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้รับการพัฒนาหาคุณภาพแล้วโดยมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.91

2.2.2 แบบวัดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามเกณฑ์ของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับการพัฒนาโดยมีค่าเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ต่อ การเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยวิธีสอน ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของ หนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) สามารถสรุป ผลได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตาก พิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน(Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอน ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของ หนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากผลการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนว ทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองและสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ในข้อ 1

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ บรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) มีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ซึ่งผู้วิจัยขอ เสนอการอภิปรายตามขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 แจกจุดประสงค์และให้รูปแบบเพื่อให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษว่าเป็นการอ่านรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ (news report) ซึ่งผู้สอนมีวัตถุประสงค์ใน การน เสนอข่าวสารหรือเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และให้รูปแบบอรรถลักษณะ ของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) จากแผนภูมิอรรถลักษณะของการรายงานข่าวมี อรรถลักษณะ 4 องค์ประกอบ คือ 1) พาดหัวข่าว (Headline) สรุปย่อสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น เป็นอักษรตัวใหญ่สะดุดตา 2) ความนำ (Lead) ข้อความที่ให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอก เกิดอะไร กับใคร เมื่อไหร่และที่ไหน 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) ข้อมูล เพิ่มเติมประกอบขยายความสำคัญ ของข้อมูลที่กล่าวมาแล้วในความนำเป็นข้อเท็จจริงที่ลด ความสำคัญ lead 4) สรุปข่าว (Conclusion) การบอกผลหรือการติดตามข่าวต่อไปโดยให้นักศึกษาดู

โครงสร้างแผนภูมิ อรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ที่แจกไว้ใน Handout 1 จากนั้นครูอ่านเนื้อเรื่องข่าวใน Handout 2 และให้นักศึกษาอ่านข่าวหนังสือพิมพ์เป็นส่วนๆจนครบทั้ง 4 ส่วน ตามครูทั้งชั้นจนจบข่าว เมื่อนักเรียน มีวัตถุประสงค์ (Purpose) ในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษแล้วก็จะเป็นการการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด ความกระตือรือร้นพร้อมที่จะเรียน เกิดความอยากรู้อยากเห็น สนใจที่จะเรียนหรือติดตามการเรียน การสอนตลอดเวลาจึงทำให้การอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้และมีความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลองเนื่องจากผู้อ่านและผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ตรงกันครูอ่านข่าวให้นักเรียนฟังเป็นส่วนๆ ตาม รูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ทั้ง 4 ส่วน พร้อมกันนั้นนักเรียนก็เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ เพราะนักเรียนพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับข่าวที่อ่านโดยการนำความรู้เดิม (Schema) เกี่ยวกับรูปแบบ (Form) ของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์และคำศัพท์เกี่ยวกับข่าวที่ได้เรียนรู้มาก่อนแล้วมาช่วยให้เกิด ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้นนักเรียนจึงสามารถจับใจความสำคัญและเขียนระบุ รายละเอียดของข่าวหนังสือพิมพ์ ตามแต่ละองค์ประกอบของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง จึงทำให้ความสามารถในการอ่าน-เขียนของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1

ขั้นที่ 2 เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด

เนื่องจากการสอนอ่านจำเป็นต้องมีการสอนคำศัพท์ก่อนการอ่านหรือการเขียนตามทฤษฎีความรู้ เดิม (Schema) ดังคำกล่าวของคานท์ (Kant, 1987) ที่กล่าวไว้ว่ามนุษย์มีการสะสมความรู้และรวบรวม เก็บไว้อย่างมีระบบและมนุษย์สามารถเข้าใจประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ผ่านเข้ามาก็ต่อเมื่อประสบการณ์ เหล่านั้นสอดคล้องกับความรู้เดิม ซึ่งผู้เรียนมีรองรับอยู่ในสมองก่อนแล้ว เพราะการรู้ความหมายคำศัพท์ สามารถช่วยให้นักเรียนอ่านบทอ่านได้เข้าใจยิ่งขึ้นอย่างมีความหมายเนื่องจากการสอนอ่าน-เขียนจำเป็นต้องมีการสอนคำศัพท์ก่อนการอ่านหรือการเขียนตามทฤษฎีความรู้เดิม (Schema) ดังคำกล่าวของคานท์ (Kant, 1987) ที่กล่าวไว้ว่ามนุษย์มีการสะสมความรู้และรวบรวมเก็บไว้อย่างมีระบบและมนุษย์ สามารถเข้าใจประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ผ่านเข้ามาก็ต่อเมื่อประสบการณ์ เหล่านั้นสอดคล้องกับความรู้เดิม ซึ่งผู้เรียนมีรองรับอยู่ในสมองก่อนแล้ว เพราะการรู้ความหมายคำศัพท์สามารถช่วยให้นักเรียนอ่านข่าว หนังสือพิมพ์ได้เข้าใจยิ่งขึ้นอย่างมีความหมาย ในขั้นตอนการสอนนี้นักเรียนทำแบบฝึกหัดงานคู่ (Pair Work) โดยการจับคู่คำศัพท์มาเติมในช่องว่างซึ่งต้องใช้ความสามารถทางภาษาที่ตนเองมีอยู่จากความรู้ เดิม (Schema) ทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านและเขียนเติมคำให้ถูกต้องและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ทั้งในด้านความหมายและการใช้ภาษา (Language use) เป็นการกระตุ้นและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ รู้จักการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เกิดความกระตือรือร้นที่จะหาความหมายคำศัพท์จากการเดาความหมาย จากบริบท จากนั้นช่วยกันเฉลยคำตอบ ซึ่งเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนแล้วครูอ่านเนื้อเรื่องรายงานให้นักเรียนฟังเป็นส่วนๆ ตามรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ทั้ง 4 ส่วน พร้อมกันนั้นนักเรียนก็เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ เพราะนักเรียน พยายามทำความเข้าใจกับข่าวหนังสือพิมพ์โดยการนำความรู้เดิม (Schema) เกี่ยวกับรูปแบบ (Form) ของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์และคำศัพท์เกี่ยวกับข่าวหนังสือพิมพ์ที่ได้เรียนรู้มาก่อนแล้วมาช่วยให้เกิดความสามารถ

ในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น นักเรียนจึงสามารถจับใจความสำคัญและเขียน ระบุ รายละเอียดของข่าวหนังสือพิมพ์ ตามแต่ละองค์ประกอบของอรรถลักษณะของข่าวได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้อง

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ ทำให้นักศึกษากล้าแสดงออกมีความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 4 ขั้นวิเคราะห์องค์ประกอบของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์และทำแบบฝึกหัดงานกลุ่ม ฝึกปฏิบัติงานกลุ่มตามรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียน ทำงาน กลุ่มเกี่ยวกับรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ที่อ่าน แล้วเขียนเรียงลำดับเนื้อความตาม รูปแบบอรรถ ลักษณะของหนังสือพิมพ์ โดยการทำแบบฝึกหัด Work Sheet 3 (B.O. 3) ขั้นตอนนี้ เป็น การจัดการ เรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-Centered) ให้ผู้เรียนได้มีโอกาส เรียนรู้อย่างเต็ม ความสามารถตามความถนัดและคำนึงถึงความเหมาะสมและความแตกต่างระหว่าง บุคคลในเกี่ยวกับการแบ่ง หน้าที่ในการท างานกลุ่ม ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน (Interaction) โดยใช้สื่อเอกสารจริงในการจัดการเรียนการสอน (Authentic Material) ที่ผู้เรียนสามารถ เรียนรู้ได้ด้วยตนเองและประเมินตนเองได้ (Self-Access) มีการวัดและ ประเมินผลตามสภาพจริงและใน สถานการณ์จริง (Authentic Assessment) และสามารถนำไปใช้ใน ได้จริงใน โดยผู้สอนจะมีหน้าที่เป็นเพียง ผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น (Teacher is a Facilitator) ซึ่ง ผู้เรียนจะสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง กล่าวคือนักเรียนสามารถ สื่อสารได้อย่างถูกต้องจึงทำให้นักเรียนเกิด ความภาคภูมิใจ มองเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ จึง สนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษเพราะสามารถอ่าน-เขียน เรียงลำดับเนื้อความหนังสือพิมพ์ได้รวดเร็ว และถูกต้องโดยการน าความรู้เดิมจากรูปแบบ (form) อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์มาช่วย จึงทำให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลอง

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติงานเดี่ยวตามรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ โดยการให้นักเรียน อ่านแล้วเขียนแสดงความคิดเห็นจากเนื้อหาข่าวหนังสือพิมพ์ ผลของการวิจัยพบว่านักเรียนสามารถ เขียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นอิสระ และยังเป็นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์เป็น ของ ตนเองเพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ คิดหลากหลายและคิดยืดหยุ่น คิดนอกกรอบเพื่อ เตรียมพร้อม ในการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

จากขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้น จะเห็นได้ว่าวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถ ฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุก ขั้นตอน เกิด การบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกการท างานแบบ ประชาธิปไตยและยังส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์สามารถนำมาเชื่อมโยงปรับ ใช้ได้จริงใน ชีวิตประจำวัน สามารถสรุปได้ว่าวิธีสอนดังกล่าวสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่าน- เขียนและ แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นซึ่งสอดคล้อง กับ ผลงานวิจัยของ สงวนศรี ไทรอด (2547, หน้า 99-101) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการ อ่านภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีสอนตามแนว ทฤษฎีการสอนภาษาด้วยอรรถลักษณะของการเล่านิทาน การเสนอข่าวจากหนังสือพิมพ์และการ

อธิบายกับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบอรรถฐาน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติสูงกว่าการสอนอ่านตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัตรชัย อภิวันท์สนอง (2548, หน้า 88-89) ได้ทำการศึกษา เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน-เขียน และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยครูผู้สอนให้การช่วยเหลือ เสริมด้วยคำชม เพื่อสร้างความมั่นใจส่งผลให้นักเรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มนี้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สานิตย์ วิโรจจะ (2551, หน้า 94-99) ได้ทำการศึกษาศาสามารถด้านการฟัง-พูด และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถ ฐานด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การศึกษาแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตากพิทยาคม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอน ภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถ อภิปรายผลการศึกษาดังต่อไปนี้

วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) มีขั้นตอนการสอนเป็นระบบต่อเนื่องกันช่วยให้ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ช่วยเหลือและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน ส่งผลให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีความสนุกสนานส่งเสริมให้นักศึกษาได้กล้าแสดงออก และมีความเชื่อมั่นในตนเอง โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกขั้นตอน ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ขั้นตอนการสอนจาก สงวนศรี ไทรอค มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 แจกจุดประสงค์และให้รูปแบบการเรียนรู้ ที่จะนำเสนอขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เรียนรู้รูปแบบที่ถูกต้องของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ เมื่อนักศึกษาเข้าใจวัตถุประสงค์ส่งผลให้เป็นเรื่องง่ายต่อการเรียนรู้ นักศึกษาเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของภาษา (Focus on Meaning) นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ และเขียนคำศัพท์จากข่าวที่อ่านได้ นักศึกษาได้เรียนรู้ อย่างมีวัตถุประสงค์ทำให้เกิดแรงจูงใจ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอดทน ความเพียรพยายาม มีความต้องการและความมุ่งมั่น ที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสามารถนำไปสื่อสารได้ และการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ทักษะ (Integrated 4 Skills) คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้หนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นสื่อเอกสารจริงในการจัดการ

เรียนการสอน (Authentic Materials) ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านและ ทักษะคิดที่ดี ต่อการอ่าน และพบในชีวิตประจำวันช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ เกิดความสนใจใน การเรียนรู้ ภาษา ตระหนักคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตรจริง สอดคล้อง กับความ คิดเห็นของ เดย์ และแบมฟอร์ด (Day & Bamford. 1998: 54) ได้ให้ความเห็นว่าเอกสาร จริงทำให้ ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการอ่านและเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากขึ้นช่วย ให้ผู้เรียน มีความคุ้นเคยและเตรียมที่จะอ่านบทอ่านที่พบในชีวิตจริงและสอดคล้องกับคำกล่าวของ ดัฟฟีและโร เจอร์ (Duffy & Roehler. 1993, pp. 200-201), หว่อง และคณะ (Wong et al, 1995, pp. 318-322), เดย์ และ แบมฟอร์ด (Day & Bamford, 1998, p. 54) ได้กล่าวว่า เอกสารจริงเป็น แหล่งข้อมูล ที่สำคัญ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ด้านการเรียน ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ ที่เป็นจริง ด้วยทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการอ่าน เนื่องจากมี (Form and Purpose) จึงทำให้ นักเรียนมีความ สนใจ เอาใจใส่ มีความพากเพียรพยายามเกิดความภูมิใจในการเรียนและเห็นคุณค่า ของภาษาอังกฤษ ดังคำกล่าวของเวนเดน (Wenden, 1991, pp. 52-53) ที่กล่าวว่าหากผู้เรียนมีเจตคติในทางบวกต่อ การเรียนภาษาก็จะเป็นผู้มีความรับผิดชอบและเห็นประโยชน์ของภาษามากกว่าผู้มี เจตคติในทางลบ ต่อการเรียนภาษา

ขั้นที่ 2 เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด และได้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันในการฝึกเดาคำศัพท์ ในการทำแบบฝึกหัดคู่ซึ่งเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพื่อเป็นความรู้เดิมก่อนการอ่าน-เขียน เนื่องจากผู้เรียนไม่เข้าใจความหมาย ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความสนใจในการเรียน และขาดแรงจูงใจ ในการสอนขั้นนี้ ครูได้สอนคำศัพท์ โดยฝึกการอ่านออกเสียง พร้อมกันทั้งชั้น ทีละแถว และทีละคู่ ให้มีการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์และประโยคจนเข้าใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดการ ปะทะสังสรรค์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน (Classroom Interaction) ช่วย ให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก โต้ตอบ และตอบคำถามในชั้นเรียน พร้อมทั้งเป็นการบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ (Intergrated 4 Skills) ทำให้นักเรียนสามารถอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษได้รวดเร็วและถูกต้องยิ่งขึ้น เกิดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นด้วย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฉัตรชัย อภิวัฒน์สนอง (2548 : 97-104) และ สงวนศรี ไทรอค (2547: 142-143) พบว่านักเรียนที่ได้รับการ สอนด้วยวิธีนี้มีความสามารถในการอ่าน-เขียน และแรงจูงใจ, เจตคติ ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงขึ้น และสอดคล้องกับแนวความคิดของ แครชเชน และคนอื่นๆ (Kranshen. 1982 : 214-215) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาต่างประเทศของผู้เรียนในสภาพการณ์ การเรียนรู้ภาษาที่มีการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร แรงจูงใจจึงมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้น ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และกำหนดแนวทางในการเรียนรู้ของตนจนบรรลุการเรียนรู้จนบรรลุ เป้าหมายทางการเรียนได้เป็นอย่างดี

ขั้นที่ 3 ชั้นแสดงบทบาทสมมติ เพื่อเป็นการบูรณาการทักษะการฟัง-พูด (Intergrated 4 Skills) เนื่องจากมี form and purpose นักเรียนสามารถวิเคราะห์ แยกแยะหาคำตอบได้ง่ายขึ้น นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 4 ชั้นทำงานกลุ่ม นักเรียนทำงานกลุ่มอ่านข่าว แล้วฝึกความสามารถในการวิเคราะห์ และเขียนข่าว โดยเขียนองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วนของอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ที่เรียนมาแล้วมา ช่วยในการอ่านและเขียน เกิดบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนาน เนื่องจากนักศึกษามีโอกาสได้ ช่วยกัน

ระดมสมองในการทำงานกลุ่ม ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มองเห็นความสำคัญของกลุ่มจึง เกิดแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และยังพบว่านักศึกษาเกิดความภูมิใจที่สามารถหาคำตอบ จาก การอ่านและสามารถเขียนเรียงลำดับข่าวหนังสือพิมพ์ตามอรรถลักษณะของข่าวได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 ขั้นทำงานเดี่ยวให้นักเรียน ฝึกอ่านข่าว สามารถเขียนข่าวถูกต้องตามอรรถลักษณะ ของ หนังสือพิมพ์ ตั้งชื่อหัวข้อข่าวใหม่ (ใจความหลัก) หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่อ่านทำ ให้ นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษโดยได้ ทั้ง ความรู้ มีความคิดสร้างสรรค์และกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง นำไปใช้ในการอ่าน - เขียนอย่าง มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของแฮร์ริส และ สมิธ (Harris & Smith, 1980, p.208-210) เจตคติที่ดีต่อการอ่านเป็นองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน และในขั้นตอนนี้ยังพบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ได้บูรณาการทักษะทางภาษา คือทักษะการอ่านและเขียน ได้เรียนรู้จากเอกสารจริงซึ่งตรงกับแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่านักเรียนมีความสุขกับการเรียนการสอน นักเรียนได้มีส่วนร่วมในทุก ขั้นตอนของกิจกรรม นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นตนเอง กล้าแสดงออก เกิดแรงจูงใจ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ความอดุสาหะ ความเพียรพยายาม มีความ ต้องการ และความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนทำให้นักเรียนเก่ง ดี มีสุข ซึ่งส่งผลให้ แรงจูงใจ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ดังนั้นจึง กล่าวได้ว่าการอ่าน-เขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) เป็นวิธีสอนส่งเสริม ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมี ประสิทธิภาพวิธีหนึ่งผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เนตรชนก ใจเลื่อม (2552, หน้า 92) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ อรรถฐาน โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ไคลน์ (Klein, 1990, pp.37-38) ที่ว่า หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีเจตคติ ที่ไม่ดี

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. วิธีสอนอ่าน-เขียน โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ควรใช้สื่อเอกสารจริงที่ได้จากการสืบค้นทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ทันสมัยและตรงกับแนวการสอน (trend) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจและเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ซึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากอ่าน-เขียนมากขึ้น
2. ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ผู้สอนควรปรับเนื้อหาและระดับภาษาให้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน
3. ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ครูเตรียมสื่อ เอกสารจริง (authentic material) ให้พร้อมและดำเนินการตามขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ทำให้นักเรียนเรียนรู้ขั้นตอนที่ชัดเจนเพราะนักเรียนเข้าใจรูปแบบ (Form) ซึ่งเป็นอรรถลักษณะเฉพาะของหนังสือพิมพ์ และวัตถุประสงค์ (Purpose) ของผู้เขียนช่วยให้ นักเรียนสามารถอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) กับวิธีสอนอื่นๆ เช่น การสอนตามคู่มือครู การสอนแบบมุ่งประสบการณ์
2. ครูควรทำการศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะอื่นๆ เช่น การพูดรายงาน (Report) การแสดงความคิดเห็น (Exposition) การอภิปราย (Discussion)

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
เรื่อง Accident (Falling Overpass Kills Driver)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ เวลา 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ทักษะการอ่าน-เขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การอ่าน-เขียน บรรยาย บันทึก จดหมาย กรอกข้อมูล แบบฟอร์ม บทความ และอ่าน-เขียนข่าวจากหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็น เอกสารจริงในชีวิตประจำวันที่ใกล้ตัวเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในการใช้เป็นเครื่องมือในการสืบค้นข้อมูล ข่าวสาร เช่น การอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่อง Falling Overpass Kills Driver

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนอ่านข่าวแล้วสามารถเขียนจับใจความสำคัญของข่าวที่อ่าน-เขียน ฟัง-พูด ตอบคำถาม จากข่าวที่อ่านได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เข้าใจความหมาย และเขียนคำศัพท์จากข่าวได้
2. นักเรียนสามารถอ่านข่าวแล้วเขียน บอกใจความสำคัญและรายละเอียดสนับสนุนข่าวได้ เช่น พาดหัวข่าว (Head line), ความนำ (Lead), ข้อมูลเพิ่มเติม (Additional information) และสรุปข่าว (Conclusion) ได้
3. นักเรียนสามารถอ่าน-เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวได้

3. เนื้อหาสาระ

3.1 คำศัพท์ : pedestrian, overpass, collapsed, outbound, rig, underside, pillar, instantly, cabin, vehicle.

3.2 บทอ่าน : ข่าวจากหนังสือพิมพ์ Bangkok Post “Falling Overpass Kills Driver”

Handout 1

Falling Overpass Kills Driver

An 18 - wheel lorry hit a pedestrian overpass which then collapsed on to a passing pickupTruck, killing the pickup driver early yesterday morning.

The accident caused a trafficjam on the outbound Boromratchchonnanee Road in Bangkok's ThawiWatthana district. The lorry , carrying a large part of an oil rig, hit the underside of the overpass 6 metres above the road. The overpass was lifted off its support pillars and fell on to the pickup truck passing below. The pickup driver , identified as Manas Matamud , 38 from Bangkok's NongJok district was thought to have been killed instantly as the overpass section dropped directly on to the driver's seat cabin, Pol Lt WasanMankong, a case officer at Thammasala police station, said. The lorry driver, Thanongsak Sathitpao, 43, waited near his vehicle until police arrived. The drilling rig part was being taken to Hat Yai district in Songkhla province.

Narongsak Nankhampira, deputy director of the Thon Buri highways Maintenance Office, said the overpass was built for pedestrian use with a total length of 60 m and is 6 m. above the ground. The damaged section is a 30 m span over the outbound lanes of the road and weighs about 30 tonnes.

Bangkok Post (Wednesday, May 14, 2014)

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานด้วยอรรถ ลักษณะของหนังสือพิมพ์ มีขั้นตอนการสอน 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 แจ้างจุดประสงค์และให้รูปแบบ

1.1 ครูแจ้างให้นักเรียนทราบจุดประสงค์ของการอ่าน-เขียนข่าวภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน-เขียนว่าเป็นการอ่านรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ (News report) ซึ่งผู้สอนมีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอข่าวสารหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน หนังสือพิมพ์มีอรรถลักษณะเป็นองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ พาดหัวข่าว (Head line) ความนำ (Lead) ข้อมูลเพิ่มเติมของข่าว (Additional information) และสรุปข่าว (Conclusion)

ครูถาม – นักเรียนตอบ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

1. T : Do you like to read the newspaper ?

Ss : Yes, I do/ No, I don't.

2. T : What can you get from reading newspapers?

Ss : We can adjust to situations when we know what is going on in the locality.

3. T : Why do you think like that?

Ss : Because the news report tells us what happens in daily life.

4. T : Which is your favorite part?

Ss : I like to read about Politics.

1.2 ครูอธิบายรูปแบบอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features)

จากแผนภูมิอรรถลักษณะ ของการรายงานข่าว มีอรรถลักษณะ 4 องค์ประกอบ คือ 1) พาดหัวข่าว (Headline) สรุปย่อสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอักษรตัวใหญ่สะดุดตา 2) ความนำ (Lead) ข้อความ ที่ให้ส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าวบอกเกิดอะไรกับใครเมื่อไหร่และที่ไหน 3) รายละเอียดของข่าว (Additional Information) ข้อมูลเพิ่มเติม ประกอบขยายความสำคัญของข้อมูลที่กล่าวมาแล้ว ในความนำเป็น ข้อเท็จจริงที่ลดความสำคัญลงมาจาก Lead 4) สรุปข่าว (Conclusion) การบอกผล หรือการติดตามข่าว ต่อไป โดยให้นักศึกษาคูโครงสร้างแผนภูมิอรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ที่แจกไว้ใน Handout 1 จากนั้นครู อ่านเนื้อเรื่องข่าวใน Handout 2 และให้นักศึกษาอ่านข่าวหนังสือพิมพ์เป็นส่วนๆตามองค์ประกอบจนครบ ทั้ง 4 ส่วน ตามครูทั้งชั้นจนจบข่าว

Handout 2

Falling Overpass Kills Driver

An 18 - wheel lorry hit a pedestrian overpass which then collapsed on to a passing pickupTruck, killing the pickup driver early yesterday morning.

The accident caused a traffic jam on the outbound Boromratchchonnane Road in Bangkok's Thawi Watthana district. The lorry , carrying a large part of an oil rig, hit the underside of the overpass 6 metres above the road. The overpass was lifted off its support pillars and fell on to the pickup truck passing below. The pickup driver , identified as Manas Matamud , 38 from Bangkok's NongJok district was thought to have been killed instantly as the overpass section dropped directly on to the driver's seat cabin, Pol Lt Wasan Mankong, a case officer at Thammasala police station, said .The lorry driver, Thanongsak Sathitpao, 43 , waited near his vehicle until police arrived.The drilling rig part was being taken to Hat Yai district in Songkhla province.

Narongsak Nankhampira, deputy director of the ThonBuri highways Maintenance Office, said the overpass was built for pedestrian use with a total length of 60 m and is 6 m. above the ground. The damaged section is a 30 m span over the outbound lanes of the road and weighs about 30 tonnes.

Bangkok Post (Wednesday, May 14, 2014)

ขั้นที่ 2 เรียนรู้คำศัพท์จับคู่ทำแบบฝึกหัด

ครูนำข่าวเรื่อง “Falling Overpass Kills Driver ” จาก Handout 2 ให้นักเรียนอ่าน ที่ละเอียดโดยนำครูสอนคำศัพท์ใหม่ โดยเสนอในรูปประโยค และมีรูปภาพประกอบเพื่อสื่อความหมาย นักศึกษาทุกคนฟังการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากครูที่ละเอียดและอ่านตามทั้งชั้นจนครบทุกประโยค

1. T : An 18 - wheel lorry hit a pedestrian overpass.
Ss : An 18 - wheel lorry hit a pedestrian overpass.
2. T : which then collapsed on to a passing pick upTruck, killing the pickup driver early yesterday morning.
Ss : which then collapsed on to a passing pick upTruck, killing the pickup driver early yesterday morning.
3. T : which then collapsed on to a passing pick upTruck, killing the pickup driver early yesterday morning.
4. T : The accident caused a traffic jam on the outbound Boromratchchonnanee Road in Bangkok’s Thawi Watthana district.
Ss : The accident caused a traffic jam on the outbound Boromratchchonnanee Road in Bangkok’s Thawi Watthana district.
5. T : The lorry , carrying a large part of an oil rig, hit the underside of the overpass 6 metres above the road.
Ss : The lorry , carrying a large part of an oil rig, hit the underside of the overpass 6 metres above the road.
6. T : The overpass was lifted off its support pillars and fell on to the pickup truck passing below.
Ss : The overpass was lifted off its support pillars and fell on to the pickup truck passing below.
7. T : The pickup driver , identified as Manas Matamud , 38 from Bangkok’s NongJok district was thought to have been killed instantly as the overpass section dropped directly on to the driver’s seat cabin, Pol Lt WasanMankong, a case officer at Thammasala police station, said.
Ss : The pickup driver , identified as Manas Matamud, 38 from Bangkok’s Nong Jok district was thought to have been killed instantly as the overpass section dropped directly on to the driver’s seat cabin, Pol Lt WasanMankong, a case officer at Thammasala police station, said.

8. T : The lorry driver, Thanongsak Sathitpao, 43, waited near his vehicle until police arrived.
 Ss : The lorry driver, Thanongsak Sathitpao, 43, waited near his vehicle until police arrived.

จากนั้นฝึกอ่านออกเสียงตามพร้อมกันทั้งชั้น ทีละแถว หรือสุ่มทีละคน ตามลำดับ นักเรียนช่วยกันบอกความหมายจากนั้นให้นักเรียนจับคู่ทำแบบฝึกหัด (Pair work) ในWorksheet 1(B.O. 1) (Matching)ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำตอบ โดยครูสุ่มถามจากนักเรียนบางคู่ดังนี้

Glossary

Read the vocabulary in column A and the meanings column B then match column A with column B by writing the letters on the blanks provided in column A (Pair work)

Column A	Column B
1..... pedestrian (n) คนเดินเท้า	h) A person walking in the street and not travelling in a vehicle.
2..... Overpass (n) สะพานลอย	e) Flyover.
3..... Collapsed (v) พังทลาย, ล้มลง	f) To fall down or fall in suddenly , often after breaking apart.
4..... Outbound (adj) เดินทาง ขาออก	i) Travelling from a place rather than arriving in it.
5..... Rig (n) แท่นขุดเจาะน้ำมัน เครื่องใช้สำหรับทำการใดๆ	c) A large piece of equipment that is use for taking oil or gas from the ground or the buttom of the sea.
6..... Underside (n) ภายใต้, ข้างล่าง	l) The side or surface of something that is underneath.
7..... pillar (n) เสาหิน	a) A large round stone, metal or wooden post that is used to support a bridge , the roof of a building , etc.
8..... instantly (adv.) เกิดขึ้นในทันที	m) Immediately
9..... cabin (n) กรท่อม, ห้องเล็กๆ	j) A small house or shelter , usually made of wood.
10.....Vehicle (n) ยาน, พาหนะ	k) A thing that is used for transporting people or goods from one place to another, such as a car or lorry / truck.

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ

แบ่งกลุ่มนักศึกษากลุ่มละ 4-5 คน ให้แสดงบทบาทสมมติ โดยคิดสถานการณ์ และบทขึ้น สนทนาสั้นๆ ให้สัมพันธ์กับเรื่องจากข่าวที่ได้อ่านข่าว อาสาสมัครหรือสุ่มเลือก 1 กลุ่ม แสดงบทบาทสมมติ หน้าชั้นเรียน (เพื่อให้นักศึกษาได้บูรณาการทักษะฟัง – พูด

1. Student 1 :. What is the headline of the mean report?
Student 2 : The headline is Falling Overpass Kills Driver.
2. Student 3 : What caused the traffic jam on the road?
Student 4 : The accident caused the traffic jam on the road.
3. Student 5 : Where did the accident happen?
Student 6 : The accident happened on Thawi Wattana district, Bangkok
4. Student 7 : Who was the pick up driver?
Student 8 : Manas Matamud was the pick up driver.
5. Student 9 : How did the accident happen?
Student 10 : The accident happened because the lorry hit the underside of the overpass.

ขั้นที่ 4 ทำแบบฝึกหัดงานกลุ่ม

นักเรียนทำงานกลุ่ม โดยอ่านเนื้อเรื่องแล้ววิเคราะห์ และเขียนส่วนประกอบของอรรถลักษณะหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) ในWorksheet2 (B.O.2) นักเรียนอภิปรายหาคำตอบร่วมกัน ครุสุ่มเลือก 1-2 กลุ่ม เพื่อพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนและตรวจคำตอบร่วมกัน

ขั้นที่ 5 ทำแบบฝึกหัดงานเดี่ยว

นักเรียนอ่านข่าวแล้ว แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่อ่าน ในWorksheet 3 (B.O. 3)

5. สื่อการเรียนการสอน

- 5.1 หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ
- 5.2 แผนภูมิอรรถลักษณะองค์ประกอบของรายงานข่าว
- 5.3 Handout 1 – แผนภูมิอรรถลักษณะองค์ประกอบของรายงานข่าวและแผนภูมิเนื้อเรื่องข่าว
- 5.4 Handout 2 - บทอ่านจากข่าวหนังสือพิมพ์Bangkok Post หัวข้อเรื่อง “Falling Overpass Kills Driver”
- 5.5 Work Sheet 1 – 3
- 5.6 Answers key
- 5.7 Glossary

6. การวัดและประเมินผล

6.1 ความสามารถของนักเรียนในการอ่าน-เขียนและบอกความหมายของคำศัพท์จากข่าวที่อ่านได้ ถูกต้อง

6.2 ความสามารถของนักเรียนในการอ่าน-เขียนบอกใจความหลักและใจความสนับสนุนของข่าวที่เป็นพาดหัวข่าว(Head line), ความนำ (Lead), ข้อมูลเพิ่มเติม (Additional information) และสรุปข่าว (Conclusion) ได้ถูกต้อง

6.3 ความสามารถของนักเรียนในการอ่านข่าวแล้วเขียนแสดงความคิดเห็นได้ถูกต้องและสร้างสรรค์

7. กิจกรรมเสนอแนะ

มอบหมายให้นักเรียนอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ แล้ววงกลมคำศัพท์ที่เป็นคำกริยาในรูป past tense ทุกคำ

8. ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- ภาษาไทย
- กฎหมาย และวัฒนธรรม
- สังคมศึกษา

9. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนการสอน

นักเรียนเริ่มเข้าใจการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) และพยายามใช้องค์ประกอบของ News Report Genre Features ซึ่งเรียนมาแล้วมาใช้ในการหาคำตอบ และตอบได้ถูกต้อง นักเรียนชอบการทำงานกลุ่ม เพราะเกิดความสามัคคี รับผิดชอบหน้าที่ เคารพความคิดเห็นของคนอื่น มีส่วนร่วมในการทำงาน ทุกคนมีความสุข และมองเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ เกิดความพึงพอใจและมองเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ เกิดความพึงพอใจ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความอดทน ความเพียรพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ ประสบผลสำเร็จ มีความต้องการและความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน และนักเรียนมีโอกาสด แสดงความคิดเห็นในขั้นตอนการสอนขั้นที่ 5 ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์และกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง

ปัญหาและอุปสรรค

เริ่มแรกนักเรียนตอบคำถามไม่ค่อยได้ มีความ ไม่เชื่อมั่นในตนเอง ประหม่า หลังจากที่ครูอธิบาย อรรถลักษณะขององค์ประกอบหนังสือพิมพ์แล้ว นักเรียนจะเริ่มสามารถอ่าน - เขียนได้เป็นอย่างดี เข้าใจตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ครูเสนอแนะว่านักเรียนต้องฝึกอ่านและเขียนให้มากๆ และให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

นางสุรีย์พร มณีศักดิ์

ครูผู้สอน

**การศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ
และแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยใช้วิธีสอน
ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน
ด้วยอรรถลักษณะของหนังสือพิมพ์**

โดย
นางสุรีย์พร มณีศักดิ์
ครู ชำนาญการ

วิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
รายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน - เขียน รหัสวิชา อ ๓๑๒๐๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๐
โรงเรียนตากพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดตาก
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๘
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.3 ความสำคัญของการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.5 นิยามปฏิบัติการตัวแปร	7
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
1.7 สมมติฐานของการวิจัย	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	12
2.1.1 จุดประสงค์.....	12
2.1.2 มาตรฐานตัวชี้วัด	13
2.1.3 โครงสร้างหลักสูตร.....	13
2.1.4 คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน.....	13
2.1.5 ตัวชี้วัดรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน	14
2.2 หลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน	14
2.2.1 ความหมายของการอ่าน	14
2.2.2 ระดับความเข้าใจในการอ่าน	15
2.2.3 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน	18
2.2.4 เกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่าน.....	21
2.2.5 หลักการและขั้นตอนในการสอนอ่าน	23
2.2.6 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน.....	24
2.2.7 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร.....	25
2.2.8 หลักการตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร	26
2.3 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	28
2.3.1 ความหมายของการเขียน	28
2.3.2 การทดสอบความสามารถในการเขียน	29
2.3.3 องค์ประกอบของการเขียน	32
2.3.4 ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ	32
2.3.5 เกณฑ์การประเมินการเขียน	33

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ	
2.4.1 ความหมายของการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ.....	35
2.4.2 ทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ	36
2.4.3 การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบบูรณาการ.....	39
2.4.4 แนวทางการประเมินการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ.....	78
2.4.5 ประโยชน์ของวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ.....	79
2.5 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	80
2.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือพิมพ์	86
2.7 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ.....	91
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	102
2.8.1 งานวิจัยในประเทศ.....	102
2.8.2 งานวิจัยต่างประเทศ.....	109
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	112
3.1 รูปแบบการวิจัย.....	112
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	113
3.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	113
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	114
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	118
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	121
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล.....	121
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	121
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	122
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	124
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	126
5.2 การอภิปรายผล.....	126
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	132

บรรณานุกรม

ภาคผนวก